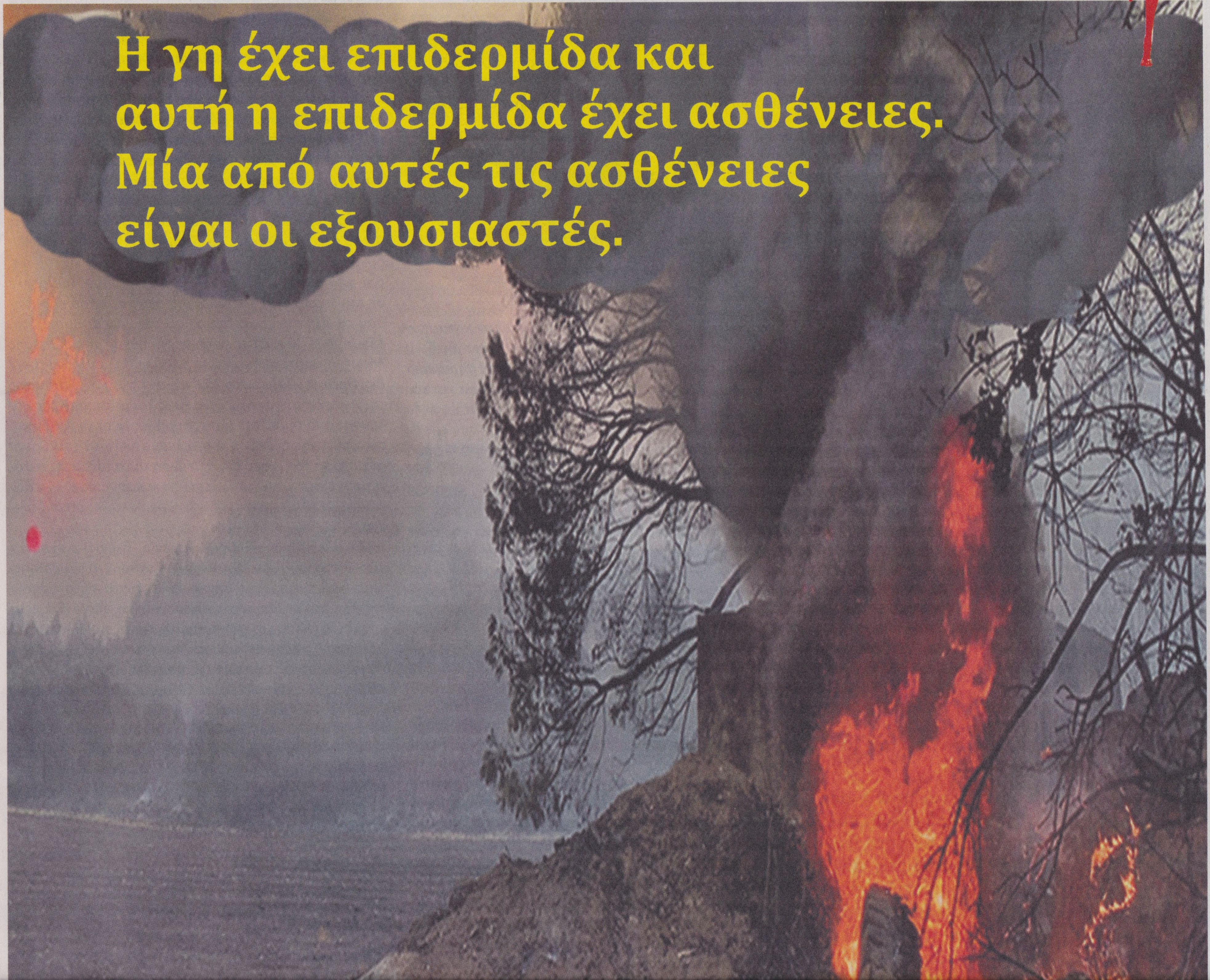
ΝΑ ΑΝΑΔΕΙΞΟΥΜΕ ΚΑΙ ΥΠΗΡΕΤΗΣΟΥΜΕ ΤΙΣ ΟΡΘΕΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΙΔΕΕΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αριθμ. Φύλλου 218
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ
2021
1,5 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Η γη έχει επιδερμίδα και
αυτή η επιδερμίδα έχει ασθένειες.
Μία από αυτές τις ασθένειες
είναι οι εξουσιαστές.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ... ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

Δημιουργεί σε πολλούς ανθρώπους και ανάμεσά τους βρίσκονται αρκετοί έμπειροι περί της πολιτικής, ερωτηματικά ή έκπληξη η παθητική ή ανοικτά συναινετική στάση της αριστεράς, κοινοβουλευτικής ή μη, καθώς και των αντεξουσιαστικών συνιστωσών της, στην επιβολή μέτρων απαρτχάιντ στους ανεμβολίαστους, και φυσικά η παράδοση και μάλιστα δίχως όρους στα «επιτεύγματα» της επιστήμης. Και όμως, η συστράτευση αυτή δεν αποτελεί ούτε κάποιου είδους ιστορική ανατροπή ούτε κάποιου είδους ιδεολογική παρέκκλιση. Το αντίθετο μάλιστα.

Το 1932 ο *Léon Blum*, ο ηγέτης των Γάλλων σοσιαλιστών και μελλοντικός επικεφαλής της κυβέρνησης του *Λαϊκού Μετώπου*, έγραφε τα εξής σχετικά με την άνοδο του Χίτλερ στην εξουσία: «*Ο von Papen και ο von Schleicher ενσαρκώνουν την παλιά Γερμανία προ του 1914, τότε που η νικηφόρα επανάσταση είχε την ανεπανόρθωτη ατυχία να μη θίξει τα θεμέλια της και στα στελέχη της, εκείνη την αυτοκρατορική, φεουδαρχική, πατερναλιστική, πιεστική Γερμανία, με το συντριπτικό αίσθημα πειθαρχίας και τη συλλογική αλαζονεία της [...] Ο Χίτλερ, απεναντίας... Εδώ οι ορισμοί είναι πιο δύσκολοι, αλλά μπορούμε να πούμε ότι συμβολίζει ένα πνεύμα αλλαγής, ανανέωσης, επανάστασης. Στο χωνευτήρι του χιτλερικού ρατσισμού βράζουν ανάκατα, δίπλα σε ορισμένες εθνικές παραδόσεις της παλιάς Γερ-*

Η «ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΑΛΕΠΟΥΣ», ΚΑΙ Η ΕΠΙΒΟΛΗ ΑΠΑΡΤΧΑΪΝΤ ΣΤΟΥΣ ΑΝΕΜΒΟΛΙΑΣΤΟΥΣ

«Λιοντάρι, Γάιδαρος και Αλεπού

Ένα λιοντάρι, ένας γάιδαρος και μια αλεπού έκαναν συμφωνία να βγαίνουν μαζί στο δάσος για κυνήγι. Αφού έπιασαν πολλά θηράματα, το λιοντάρι πρόσταξε τον γάιδαρο να κάνει την μοιρασιά. Ο γάιδαρος τα χώρισε σε τρία ίσα μερίδια, και τους είπε σεμνά να διαλέξουν.

Τότε το λιοντάρι οργισμένο όρμησε και τον κατασπάραξε. Ύστερα πρόσταξε την αλεπού να κάνει αυτή τη μοιρασιά. Η αλεπού, αφού στοίβαξε όλα τα θηράματα σ' ένα μερίδιο, αφήνοντας στην άκρη κάτι λίγα για τον εαυτό της, είπε στο λιοντάρι να διαλέξει. Και όταν το λιοντάρι την παίνεσε και τη ρώτησε ποιος την έμαθε να μοιράζει έτσι δίκαια, αυτή απάντησε: «η συμφορά του γαϊδάρου».

ΑΙΣΩΠΟΣ

«Τα μέτρα προστασίας της Υγείας δεν έχουν ούτε πατερναλιστικό, ούτε φυσικά τιμωρητικό χαρακτήρα. Είναι, όμως, αυτό το οποίο πρέπει να κάνουμε ως υπεύθυνη Πολιτεία. Είναι υποχρέωση μας προς όλους αυτούς που έχασαν την μάχη πριν προλάβουν το εμβό-

κτηρίζοντάς τους ανεύθυνους εγκληματίες!!! Μ' άλλα λόγια, οι ανεμβολίαστοι αποκλείονται, λόγου χάριν, από τους χώρους της εστίασης, ενώ ο εμβολιασμός δεν επηρεάζει στο ελάχιστο την μεταδοτικότητα των εμβολιασμένων, αφού το ιικό φορτίο, όσων προσβληθούν από την μετάλλαξη Δέλτα, είναι ακριβώς το ίδιο με εκείνο των ανεμβολίαστων. Η δαιμονοποίηση καθ' όλα υγιών ανθρώπων που επιλέγουν να μην εμβολιαστούν, μπορεί να μοιάζει να μην έχει τέλος, αλλά σαφώς εντάσσεται σ' έναν ευρύτερο σχεδιασμό. Αλλά ας δούμε πρώτα κάτι ακόμα.

Σύμφωνα, πάλι, με δημοσίευμα της εφημερίδας Καθημερινή (19-8-2021), «*Έρευνα που διενεργήθηκε στη Βρετανία από ειδικούς του πανεπιστημίου της Οξφόρδης δείχνει πως **η προστασία που προσφέρουν τα δύο κυριότερα εμβόλια κατά της COVID-19 που αξιοποιούνται στη χώρα, εν μέσω της μετατροπής του παραλλαγμένου στελέχους Δέλτα του νέου κορωναϊού στο κυρίαρχο, μειώνεται μέσα σε τρεις μήνες**. Άλλο ένα εύρημα της έρευνας αυτής είναι πως όσοι μολύνονται από τον SARS-CoV-2, αφού λάβουν δύο δόσεις είτε του εμβολίου των Pfizer/BioNTech είτε αυτού της AstraZeneca ενδέχεται να διατρέχουν μεγαλύτερο κίνδυνο εάν μολυνθούν από την παραλλαγή Δέλτα απ' ό,τι από άλλες παραλλαγές. Η έρευνα, που βασίστηκε σε πάνω από τρία εκατομμύρια δείγματα που ελήφθησαν σε όλη την επικράτεια του Ηνωμένου Βασιλείου, έδειξε πως 90 ημέρες μετά τη χορήγηση της δεύτερης δόσης, η αποτελεσματικότητα του εμβολίου των Pfizer/BioNTech μειώθηκε στο 75% και αυτή του σκευάσματος της AstraZeneca στο 61% ως προς την αποτροπή της μόλυνσης από τη Δέλτα. Δύο εβδομάδες μετά τη χορήγηση της δεύτερης δόσης, η αποτελεσματικότητά τους είναι αντίστοιχα 85% και 68%. Η μείωση της αποτελεσματικότητας είναι πιο υψηλή μεταξύ των προσώπων 35 ετών και άνω από ό,τι μεταξύ των ανθρώπων μικρότερης ηλικίας*».

Μ' άλλα λόγια οι εμβολιασμένοι, όχι μόνο είναι το ίδιο μεταδοτικοί με τους ανεμβολίαστους, αλλά επίσης, μετά από τρεις μόλις μήνες καθίστανται «ακάλυπτοι» και μάλιστα σε σημαντικό ποσοστό, το οποίο διαρκώς

στάση της αριστεράς, κοινοβουλευτικής ή μη, καθώς και των αντεξουσιαστικών συνιστωσών της, στην επιβολή μέτρων απαρτχάιντ στους ανεμβολίαστους, και φυσικά η παράδοση και μάλιστα δίχως όρους στα «επιτεύγματα» της επιστήμης. Και όμως, η συστράτευση αυτή δεν αποτελεί ούτε κάποιου είδους ιστορική ανατροπή ούτε κάποιου είδους ιδεολογική παρέκκλιση. Το αντίθετο μάλιστα.

Το 1932 ο *Léon Blum*, ο ηγέτης των Γάλλων σοσιαλιστών και μελλοντικός επικεφαλής της κυβέρνησης του *Λαϊκού Μετώπου*, έγραφε τα εξής σχετικά με την άνοδο του Χίτλερ στην εξουσία: «*Ο von Papen και ο von Schleicher ενσαρκώνουν την παλιά Γερμανία προ του 1914, τότε που η νικηφόρα επανάσταση είχε την ανεπανόρθωτη ατυχία να μη θίξει τα θεμέλια της και στα στελέχη της, εκείνη την αυτοκρατορική, φεουδαρχική, πατερναλιστική, πιεστική Γερμανία, με το συντριπτικό αίσθημα πειθαρχίας και τη συλλογική αλαζονεία της […] Ο Χίτλερ, απεναντίας… Εδώ οι ορισμοί είναι πιο δύσκολοι, αλλά μπορούμε να πούμε ότι συμβολίζει ένα πνεύμα αλλαγής, ανανέωσης, επανάστασης. Στο χωνευτήρι του χιτλερικού ρατσισμού βράζουν ανάκατα, δίπλα σε ορισμένες εθνικές παραδόσεις της παλιάς Γερμανίας, όλα τα αντιφατικά ένστικτα, όλες οι αγωνίες, όλες οι πικρίες, όλες οι εξεγέρσεις της νέας Γερμανίας […] Να το ομολογήσω; Από την σκοπιά του «τι μέλει γενέσθαι», η νίκη του von Schleicher θα μου φαινόταν πιο απογοητευτική και αποκαρδιωτική απ' ότι εκείνη του Χίτλερ*».

Ο *Léon Blum* θεωρούνταν και ήταν ένας προσεκτικός παρατηρητής της διεθνούς πολιτικής σκηνής και παρ' όλες τις αστοχίες, όσον αφορά ορισμένες προβλέψεις που έκανε για την πορεία και την επιτυχία των ναζί μόνο, σημασία στην προκειμένη περίπτωση έχουν οι προτιμήσεις του, που δεν

ΚΑΙ Η ΕΠΙΒΟΛΗ ΑΠΑΡΤΧΑΙΝΤ ΣΤΟΥΣ ΑΝΕΜΒΟΛΙΑΣΤΟΥΣ

«Λιοντάρι, Γάιδαρος και Αλεπού

Ένα λιοντάρι, ένας γάιδαρος και μια αλεπού έκαναν συμφωνία να βγαίνουν μαζί στο δάσος για κυνήγι. Αφού έπιασαν πολλά θηράματα, το λιοντάρι πρόσταξε τον γάιδαρο να κάνει την μοιρασιά. Ο γάιδαρος τα χώρισε σε τρία ίσα μερίδια, και τους είπε σεμνά να διαλέξουν.

Τότε το λιοντάρι οργισμένο όρμησε και τον κατασπάραξε. Ύστερα πρόσταξε την αλεπού να κάνει αυτή τη μοιρασιά. Η αλεπού, αφού στοίβαξε όλα τα θηράματα σ' ένα μερίδιο, αφήνοντας στην άκρη κάτι λίγα για τον εαυτό της, είπε στο λιοντάρι να διαλέξει. Και όταν το λιοντάρι την παίνεσε και τη ρώτησε ποιος την έμαθε να μοιράζει έτσι δίκαια, αυτή απάντησε: «η συμφορά του γαϊδάρου».

ΑΙΣΩΠΟΣ

«Τα μέτρα προστασίας της Υγείας δεν έχουν ούτε πατερναλιστικό, ούτε φυσικά τιμωρητικό χαρακτήρα. Είναι, όμως, αυτό το οποίο πρέπει να κάνουμε ως υπεύθυνη Πολιτεία. Είναι υποχρέωση μας προς όλους αυτούς που έχασαν την μάχη πριν προλάβουν το εμβόλιο.» (!!!)

Υπουργός Υγείας, Βασίλης Κικίλιας,

Σύμφωνα με δημοσίευμα της εφημερίδας *Καθημερινή* (7-8-2021) «*Ο εμβολιασμός δεν επηρεάζει τη μεταδοτικότητα της μετάλλαξης «Δέλτα», αναφέρει σε χθεσινή ανακοίνωσή του το βρετανικό Εθνικό Σύστημα Υγείας (NHS). **Τα πρώτα στοιχεία που αναλύθηκαν σχετικά με το ιικό φορτίο, που μεταφέρουν εμβολιασμένοι οι οποίοι προσβλήθηκαν από τη μετάλλαξη δείχνουν ότι είναι ακριβώς ίδιο με αυτό των ανεμβολίαστων**. Αυτό, τονίζουν οι Βρετανοί υγειονομικοί, επηρεάζει το πόσο μεταδοτικοί είναι και οι εμβολιασμένοι φορείς της COVID. Πρόκειται για μια διαπίστωση, που επιβεβαιώνει τις εκτιμήσεις του Κέντρου Ελέγχου και Πρόληψης Νοσημάτων των ΗΠΑ (CDC) πριν από λίγες ημέρες ότι*

βολιαστούν, μπορεί να μοιάζει να μην έχει τέλος, αλλά σαφώς εντάσσεται σ' έναν ευρύτερο σχεδιασμό. Αλλά ας δούμε πρώτα κάτι ακόμα.

Σύμφωνα, πάλι, με δημοσίευμα της εφημερίδας Καθημερινή (19-8-2021), «*Έρευνα που διενεργήθηκε στη Βρετανία από ειδικούς του πανεπιστημίου της Οξφόρδης δείχνει πως **η προστασία που προσφέρουν τα δύο κυριότερα εμβόλια κατά της COVID-19 που αξιοποιούνται στη χώρα, εν μέσω της μετατροπής του παραλλαγμένου στελέχους Δέλτα του νέου κορωναϊού στο κυρίαρχο, μειώνεται μέσα σε τρεις μήνες**. Άλλο ένα εύρημα της έρευνας αυτής είναι πως όσοι μολύνονται από τον SARS-CoV-2, αφού λάβουν δύο δόσεις είτε του εμβολίου των Pfizer/BioNTech είτε αυτού της AstraZeneca ενδέχεται να διατρέχουν μεγαλύτερο κίνδυνο εάν μολυνθούν από την παραλλαγή Δέλτα απ' ό,τι από άλλες παραλλαγές. Η έρευνα, που βασίστηκε σε πάνω από τρία εκατομμύρια δείγματα που ελήφθησαν σε όλη την επικράτεια του Ηνωμένου Βασιλείου, έδειξε πως 90 ημέρες μετά τη χορήγηση της δεύτερης δόσης, η αποτελεσματικότητα του εμβολίου των Pfizer/BioNTech μειώθηκε στο 75% και αυτή του σκευάσματος της AstraZeneca στο 61% ως προς την αποτροπή της μόλυνσης από τη Δέλτα. Δύο εβδομάδες μετά τη χορήγηση της δεύτερης δόσης, η αποτελεσματικότητά τους είναι αντίστοιχα 85% και 68%. Η μείωση της αποτελεσματικότητας είναι πιο υψηλή μεταξύ των προσώπων 35 ετών και άνω από ό,τι μεταξύ των ανθρώπων μικρότερης ηλικίας*».

Μ' άλλα λόγια οι εμβολιασμένοι, όχι μόνο είναι το ίδιο μεταδοτικοί με τους ανεμβολίαστους, αλλά επίσης, μετά από τρεις μόλις μήνες καθίστανται «ακάλυπτοι» και μάλιστα σε σημαντικό ποσοστό, το οποίο διαρκώς μεγαλώνει. Όσο για το παραμύθι, ότι οι εμβολιασμένοι δεν νοσούν τόσο «σοβαρά» και ότι οι ΜΕΘ γεμίζουν μόνο με ανεμβολίαστους, μ' αποτέλεσμα να δημιουργείται πρόβλημα νοσηλείας των μη Covid ασθενών, είναι απλά ένα ακόμη ψεύδος αφού:

«*Αναφορές από διάφορες χώρες δείχνουν ότι το 58.5% των ασθενών που νοσηλεύονται για COVID-19 είναι εμβολιασμένοι (πίνακας 1). Με βάση αυτό το δεδομένο πολλά διεθνή (και εγχώρια) ΜΜΕ θεώρησαν ότι το εμβόλιο της Pfizer δεν είναι πλέον αποτελεσματικό. Ας κάνουμε μια ανάλυση του τι σημαίνει αυτό, χρησιμοποιώντας τα πρόσφατα ανακοινωμένα στοιχεία της ισραηλινής κυβέρνησης, και ας επικεντρωθούμε στην αποτελεσματικότητα του εμβολίου έναντι της σοβαρής νόσου και της νοσηλείας. Από τους 515 ασθενείς που νοσηλεύονταν με σοβαρά συμπτώματα στο Ισραήλ, 301*

Χίτλερ στην εξουσία: «Ο von Papen και ο von Schleicher ενσαρκώνουν την παλιά Γερμανία προ του 1914, τότε που η νικηφόρα επανάσταση είχε την ανεπανόρθωτη ατυχία να μη θίξει τα θεμέλια της και στα στελέχη της, εκείνη την αυτοκρατορική, φεουδαρχική, πατερναλιστική, πιεστική Γερμανία, με το συντριπτικό αίσθημα πειθαρχίας και τη συλλογική αλαζονεία της [...] Ο Χίτλερ, απεναντίας... Εδώ οι ορισμοί είναι πιο δύσκολοι, αλλά μπορούμε να πούμε ότι συμβολίζει ένα πνεύμα αλλαγής, ανανέωσης, επανάστασης. Στο χωνευτήρι του χιτλερικού ρατσισμού βράζουν ανάκατα, δίπλα σε ορισμένες εθνικές παραδόσεις της παλιάς Γερμανίας, όλα τα αντιφατικά ένστικτα, όλες οι αγωνίες, όλες οι πικρίες, όλες οι εξεγέρσεις της νέας Γερμανίας [...] Να το ομολογήσω; Από την σκοπιά του «τι μέλει γενέσθαι», η νίκη του von Schleicher θα μου φαινόταν πιο απογοητευτική και αποκαρδιωτική απ' ότι εκείνη του Χίτλερ».

Ο *Léon Blum* θεωρούνταν και ήταν ένας προσεκτικός παρατηρητής της διεθνούς πολιτικής σκηνής και παρ' όλες τις αστοχίες, όσον αφορά ορισμένες προβλέψεις που έκανε για την πορεία και την επιτυχία των ναζί μόνο, σημασία στην προκειμένη περίπτωση έχουν οι προτιμήσεις του, που δεν φρόντισε άλλωστε να τις κρύψει.

Στην πολιτική, εξ άλλου, δεν υπάρχουν παράδοξα, ούτε αποκλείεται η σύγκλιση ακόμα και εκείνων των ιδεολογιών, που κραυγάζουν για τις απόλυτες αντιθέσεις τους. Άλλωστε, η κρισιμότητα των στιγμών συνήθως αυτό απαιτεί.

Και ο νοών νοείτο...

Σεπτέμβριος 2021

Τότε το λιοντάρι οργισμένο όρμησε και τον κατασπάραξε. Ύστερα πρόσταξε την αλεπού να κάνει αυτή τη μοιρασιά. Η αλεπού, αφού στοίβαξε όλα τα θηράματα σ' ένα μερίδιο, αφήνοντας στην άκρη κάτι λίγα για τον εαυτό της, είπε στο λιοντάρι να διαλέξει. Και όταν το λιοντάρι την παίνεσε και τη ρώτησε ποιος την έμαθε να μοιράζει έτσι δίκαια, αυτή απάντησε: «η συμφορά του γαϊδάρου».

ΑΙΣΩΠΟΣ

«Τα μέτρα προστασίας της Υγείας δεν έχουν ούτε πατερναλιστικό, ούτε φυσικά τιμωρητικό χαρακτήρα. Είναι, όμως, αυτό το οποίο πρέπει να κάνουμε ως υπεύθυνη Πολιτεία. Είναι υποχρέωση μας προς όλους αυτούς που έχασαν την μάχη πριν προλάβουν το εμβόλιο.» (!!!)

Υπουργός Υγείας, Βασίλης Κικίλιας,

Σύμφωνα με δημοσίευμα της εφημερίδας *Καθημερινή* (7-8-2021) *«Ο εμβολιασμός δεν επηρεάζει τη μεταδοτικότητα της μετάλλαξης «Δέλτα», αναφέρει σε χθεσινή ανακοίνωσή του το βρετανικό Εθνικό Σύστημα Υγείας (NHS).* ***Τα πρώτα στοιχεία που αναλύθηκαν σχετικά με το ιικό φορτίο, που μεταφέρουν εμβολιασμένοι οι οποίοι προσβλήθηκαν από τη μετάλλαξη δείχνουν ότι είναι ακριβώς ίδιο με αυτό των ανεμβολίαστων****. Αυτό, τονίζουν οι Βρετανοί υγειονομικοί, επηρεάζει το πόσο μεταδοτικοί είναι και οι εμβολιασμένοι φορείς της COVID. Πρόκειται για μια διαπίστωση, που επιβεβαιώνει τις εκτιμήσεις του Κέντρου Ελέγχου και Πρόληψης Νοσημάτων των ΗΠΑ (CDC) πριν από λίγες ημέρες ότι* ***και οι εμβολιασμένοι μεταδίδουν την COVID****, και έτσι επανήλθε η υποχρέωση χρήσης μάσκας και από τους εμβολιασμένους σε κλειστούς χώρους».*

Και όμως η ίδια εφημερίδα πρωτοστατεί στο κυνήγι μαγισσών, που εξελίσσεται ενάντια στους ανεμβολίαστους προπαγανδίζοντας τα μέτρα αποκλεισμού τους, με τα κάθε λογής φερέφωνα του φυράματος του Πορτοσάλτε να απαιτούν οι εμβολιασμένοι να κλειστούν στα σπίτια τους και να απαγορευτεί η συμμετοχή τους σε κάθε δραστηριότητα, επειδή είναι επικίνδυνοι να μολύνουν τους νομιμόφρονες εμβολιασμένους, χαρα-

ό,τι από άλλες παραλλαγές. Η έρευνα, που βασίστηκε σε πάνω από τρία εκατομμύρια δείγματα που ελήφθησαν σε όλη την επικράτεια του Ηνωμένου Βασιλείου, έδειξε πως 90 ημέρες μετά τη χορήγηση της δεύτερης δόσης, η αποτελεσματικότητα του εμβολίου των Pfizer/BioNTech μειώθηκε στο 75% και αυτή του σκευάσματος της AstraZeneca στο 61% ως προς την αποτροπή της μόλυνσης από τη Δέλτα. Δύο εβδομάδες μετά τη χορήγηση της δεύτερης δόσης, η αποτελεσματικότητά τους είναι αντίστοιχα 85% και 68%. Η μείωση της αποτελεσματικότητας είναι πιο υψηλή μεταξύ των προσώπων 35 ετών και άνω από ό,τι μεταξύ των ανθρώπων μικρότερης ηλικίας».

Μ' άλλα λόγια οι εμβολιασμένοι, όχι μόνο είναι το ίδιο μεταδοτικοί με τους ανεμβολίαστους, αλλά επίσης, μετά από τρεις μόλις μήνες καθίστανται «ακάλυπτοι» και μάλιστα σε σημαντικό ποσοστό, το οποίο διαρκώς μεγαλώνει. Όσο για το παραμύθι, ότι οι εμβολιασμένοι δεν νοσούν τόσο «σοβαρά» και ότι οι ΜΕΘ γεμίζουν μόνο με ανεμβολίαστους, μ' αποτέλεσμα να δημιουργείται πρόβλημα νοσηλείας των μη Covid ασθενών, είναι απλά ένα ακόμη ψεύδος αφού:

«Αναφορές από διάφορες χώρες δείχνουν ότι το 58.5% των ασθενών που νοσηλεύονται για COVID-19 είναι εμβολιασμένοι (πίνακας 1). Με βάση αυτό το δεδομένο πολλά διεθνή (και εγχώρια) ΜΜΕ θεώρησαν ότι το εμβόλιο της Pfizer δεν είναι πλέον αποτελεσματικό. Ας κάνουμε μια ανάλυση του τι σημαίνει αυτό, χρησιμοποιώντας τα πρόσφατα ανακοινωμένα στοιχεία της ισραηλινής κυβέρνησης, και ας επικεντρωθούμε στην αποτελεσματικότητα του εμβολίου έναντι της σοβαρής νόσου και της νοσηλείας. Από τους 515 ασθενείς που νοσηλεύονταν με σοβαρά συμπτώματα στο Ισραήλ, 301 (58,4%) αυτών των περιπτώσεων ήταν πλήρως εμβολιασμένοι, δηλαδή είχαν λάβει 2 δόσεις του εμβολίου της Pfizer (δείτε και τον πίνακα 1 στο συνημμένο σχήμα). Αυτό το σχεδόν 60% είναι που αναφέρεται συχνά ως απόδειξη της μείωσης της αποτελεσματικότητας των εμβολίων» (athensvoice.gr).

Και, όμως, οι ανεμβολίαστοι καθίστανται πλέον ανοιχτά ο αποδιοπομπαίος τράγος οποίος είναι υπεύθυνος για όλα τα δεινά που έρχονται.

«Όταν σε 2-3 βδομάδες τα κρούσματα θα ξεπερνούν

συνέχεια στη σελ. 4

Η ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ «ΕΙΔΙΚΩΝ» ΚΑΙ ΤΟ ΠΟΓΚΡΟΜ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΥΣ ΑΝΕΜΒΟΛΙΑΣΤΟΥΣ

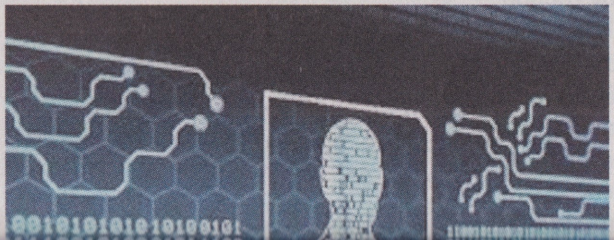
«Μου λένε τώρα πως οι λέξεις αυτές
δεν έχουν πια πέραση
Πως κάλλιο να τραγουδάω
μόνο τραγούδια αγάπης
[...]
Αλλά ποιος έχει τ' ανάστημα
για να με σταματήσει;
[...]
Θα στραμπούλιζα τις λέξεις,
αν χρειαζόταν»

ΖΑΝ ΦΕΡΑ (ψευδώνυμο του Ζαν Τενενμπόμ), *Nuit et Brouillard*, [Νύχτα και Καταχνιά], 1969

Ο Γάλλος δημοσιογράφος *Daniel Schneidermann* στο βιβλίο του *«Βερολίνο 1933»* παραθέτει, ύστερα από έρευνα, συγκλονιστικά στοιχεία για την *«στάση του διεθνούς τύπου μπροστά στον Χίτλερ»*. Όπως καταγράφει ο *Schneidermann*, τόσο στα βιβλία τους όσο και στα τηλεγραφήματά τους, εκείνη την εποχή, οι ξένοι ανταποκριτές υιοθετούν συχνά τη ναζιστική δικαιολόγηση των εκτοπίσεων και των εγκλεισμών. Το ναζιστικό αφήγημα, αρχικά, διαβεβαίωνε ότι οι έγκλειστοι βρίσκονται εκεί που βρίσκονται για τη δική τους προστασία, για το δικό τους καλό, για να προφυλαχθούν από τυχόν «παρεκτροπές» των πολιτών.

Η κατασκευή αυτή χτίστηκε με ιδιαίτερη επιμέλεια, καθώς στο λεξιλόγιο της ναζιστικής γραφειοκρατίας, η *Schutzhaft* –κράτηση για λόγους προστασίας– δήλωνε τον εγκλεισμό κατόπιν διοικητικής απόφασης εκείνων που περιλαμβάνονται στην κατηγορία των *wahrungshäftlinge* (κρατούμενοι σε καθεστώς προφύλαξης ή προστασίας, οι οποίοι έχουν τεθεί εκτός κοινωνίας για να εμποδιστεί η έκφραση των εγκληματικών ή απειλητικών για τη δημόσια τάξη τάσεων τους»). Το γερμανικό κράτος, όχι μόνο ήταν ορθολογικό στον τρόπο καταστολής, όχι μόνο διέθετε λαμπρούς επιστήμονες και «ειδικούς» στην υπηρεσία του, αλλά είχε την άνεση να εμφανίζει ως αναπόφευκτα και εμπνευσμένα για το «κοινό καλό» τα μέτρα πρόληψης και σωφρονισμού των «απειλητικών» για την κοινωνία «στοιχείων».

Η κρατική λογική στα ζητήματα αυτά περί «κάθαρσης» από τους κάθε λογής «μολυσματικούς» ή εν δυνάμει «μολυσματικούς», όχι μόνον δεν έχει αλλάξει ως προς το παραμικρό, αλλά προβάλλεται με ιδιαίτερη έμφαση ως αναπόφευκτη και ως εκ τούτου επιβαλλόμενη, όχι ως αναγκαίο κακό, αλλά ως καθολικά αποδεκτή σαν τέτοια ακριβώς. Η εξοικείωση, λοιπόν, της λεγόμενης κοινής γνώμης με την διαδικασία της «κάθαρσης» είναι εξίσου σημαντική, μια εξοικείωση που οδηγεί εύκολα στην συγκατάθεση, αλλά και στην συμμετοχή με διάφορους τρόπους.

μένες, εκτοπίζονται «πρόσκαιρα» και μέχρι νεωτέρας από την κοινωνική ζωή των «κανονικών», δηλαδή των εμβολιασμένων, τίθενται επ' αόριστον σε αναστολή εργασίας ή απολύονται, χαρακτηρίζονται ανεύθυνοι, εγκληματίες, ακόμη και δολοφόνοι, παρ' ότι το μόνο που έχουν πράξει ή μάλλον δεν έχουν πράξει είναι να εμβολιαστούν. Ο στιγματισμός τους έρχεται βήμα-βήμα, η διαδικασία αποδοχής του έχει όλα τα χαρακτηριστικά, που περιγράψαμε προηγουμένως, η κοινωνική συμμετοχή στον «λιθοβολισμό» τους κρίνεται απαραίτητη, η εχθρότητα απέναντί τους αυξάνεται με το κράτος και τους μηχανισμούς προπαγάνδας να τους εμφα-

επαγγελίας που υπόσχεται η κυριαρχία, οι ανεμβολίαστοι κερδίζουν σίγουρα έναν ζουρλομανδύα και βλέπουμε. Δεν υπάρχουν συνομωσίες, άρα σε λίγο μπορούν να μας πουν ότι δεν υπάρχει και κράτος!!! Η προπαγάνδα που μιλάει για «νέα κανονικότητα» στην ουσία μιλάει πρώτα απ' όλα για νέους υπηκόους. Και όχι, δεν πρόκειται για πείραμα. Τα πειράματα έχουν γίνει προ πολλού, εδώ μπορούμε πλέον να μιλάμε για την εφαρμογή του σχεδίου, με την ρητή εντολή: κατά γράμμα...

Το ζήτημα δεν είναι υγειονομικό, κάτι που δεν πρόκειται να βαρεθούμε να επαναλαμβάνουμε. Η αποικιοποίηση των ανθρώπινων σωμάτων, είναι αδιαπραγμάτευτη για την εξουσία και τους «ειδικούς». Το κράτος και οι κολοσσοί της πληροφορι-

δεν έχουν πια πέραση
Πως κάλλιο να τραγουδάω
μόνο τραγούδια αγάπης
[...]
Αλλά ποιος έχει τ' ανάστημα
για να με σταματήσει;
[...]
Θα στραμπούλιζα τις λέξεις,
αν χρειαζόταν»

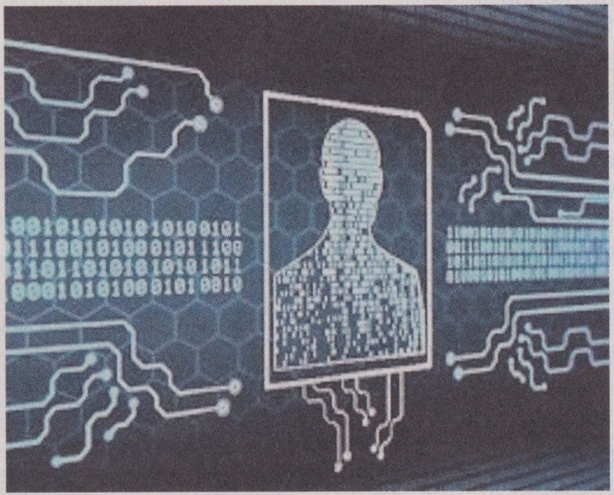
ΖΑΝ ΦΕΡΑ (ψευδώνυμο
του Ζαν Τενενμπόμ), *Nuit et Brouillard*,
[Νύχτα και Καταχνιά], 1969

Ο Γάλλος δημοσιογράφος *Daniel Schneidermann* στο βιβλίο του «*Βερολίνο 1933*» παραθέτει, ύστερα από έρευνα, συγκλονιστικά στοιχεία για την «*στάση του διεθνούς τύπου μπροστά στον Χίτλερ*». Όπως καταγράφει ο *Schneidermann*, τόσο στα βιβλία τους όσο και στα τηλεγραφήματά τους, εκείνη την εποχή, οι ξένοι ανταποκριτές υιοθετούν συχνά τη ναζιστική δικαιολόγηση των εκτοπίσεων και των εγκλεισμών. Το ναζιστικό αφήγημα, αρχικά, διαβεβαίωνε ότι οι έγκλειστοι βρίσκονται εκεί που βρίσκονται για τη δική τους προστασία, για το δικό τους καλό, για να προφυλαχθούν από τυχόν «παρεκτροπές» των πολιτών.

Η κατασκευή αυτή χτίστηκε με ιδιαίτερη επιμέλεια, καθώς στο λεξιλόγιο της ναζιστικής γραφειοκρατίας, η *Schutzhaft* –κράτηση για λόγους προστασίας– δήλωνε τον εγκλεισμό κατόπιν διοικητικής απόφασης, δηλαδή χωρίς δίκη. Η προστασία, συνεπώς, υποτίθεται ότι παρέχεται από το κράτος για να προφυλαχτούν οι κρατούμενοι από την λαϊκή οργή. Φυσικά, με τον καιρό τα προσχήματα αυτά, που όσο τερατώδη και αν ακούγονται σήμερα τότε έκαναν μια χαρά την δουλειά τους, θεωρήθηκαν περιττά και ο συγκεκριμένος όρος αποκτά την πραγματική του σημασία: της προστασίας, αντιστρόφως, τώρα –του κράτους από τους ύποπτους σε βάρος των οποίων η «Δικαιοσύνη» κινδυνεύει να μη βρει στοιχεία!!! Οι «ύποπτοι» κρατούνται κατά το δοκούν, όχι επειδή υπάρχουν ή μπορούν να κατασκευαστούν ψευτικες

θεστώς προφύλαξης ή προστασίας, οι οποίοι έχουν τεθεί εκτός κοινωνίας για να εμποδιστεί η έκφραση των εγκληματικών ή απειλητικών για τη δημόσια τάξη τάσεων τους»). Το γερμανικό κράτος, όχι μόνο ήταν ορθολογικό στον τρόπο καταστολής, όχι μόνο διέθετε λαμπρούς επιστήμονες και «ειδικούς» στην υπηρεσία του, αλλά είχε την άνεση να εμφανίζει ως αναπόφευκτα και εμπνευσμένα για το «κοινό καλό» τα μέτρα πρόληψης και σωφρονισμού των «απειλητικών» για την κοινωνία «στοιχείων».

Η κρατική λογική στα ζητήματα αυτά περί «κάθαρσης» από τους κάθε λογής «μολυσματικούς» ή εν δυνάμει «μολυσματικούς», όχι μόνον δεν έχει αλλάξει ως προς το παραμικρό, αλλά προβάλλεται με ιδιαίτερη έμφαση ως αναπόφευκτη και ως εκ τούτου επιβαλλόμενη, όχι ως αναγκαίο κακό, αλλά ως καθολικά αποδεκτή σαν τέτοια ακριβώς. Η εξοικείωση, λοιπόν, της λεγόμενης κοινής γνώμης με την διαδικασία της «κάθαρσης» είναι εξίσου σημαντική, μια εξοικείωση που οδηγεί εύκολα στην συγκατάθεση, αλλά και στην συμμετοχή με διάφορους τρόπους.

Η εξοικείωση γίνεται με πολλούς τρόπους και καλύπτει ζωτικές κρατικές ανάγκες. Μια απ' αυτές είναι η συσκότιση της αλήθειας, ενός γεγονότος ή πολλών γεγονότων που αλληλοδιαδέχονται το ένα το άλλο και διατηρούν μια σχέση αλλη-

μένες, εκτοπίζονται «πρόσκαιρα» και μέχρι νεωτέρας από την κοινωνική ζωή των «κανονικών», δηλαδή των εμβολιασμένων, τίθενται επ' αόριστον σε αναστολή εργασίας ή απολύονται, χαρακτηρίζονται ανεύθυνοι, εγκληματίες, ακόμη και δολοφόνοι, παρ' ότι το μόνο που έχουν πράξει ή μάλλον δεν έχουν πράξει είναι να εμβολιαστούν. Ο στιγματισμός τους έρχεται βήμα-βήμα, η διαδικασία αποδοχής του έχει όλα τα χαρακτηριστικά, που περιγράψαμε προηγουμένως, η κοινωνική συμμετοχή στον «λιθοβολισμό» τους κρίνεται απαραίτητη, η εχθρότητα απέναντί τους αυξάνεται με το κράτος και τους μηχανισμούς προπαγάνδας να τους εμφανίζουν ως τους μοναδικούς υπεύθυνους για την οικονομική κρίση και για όλα τα δεινά που τυχόν εμφανιστούν.

Η μεθοδολογία, λοιπόν, είναι ακριβώς η ίδια. Στην αρχή εκτοπίζονται για το καλό τους και στην συνέχεια για την προστασία της δημόσιας υγείας, για να μην καταρρεύσει το σύστημα υγείας για την ομαλή λειτουργία του κράτους και την προστασία της οικονομίας, ταυτόχρονα «ειδικοί» τούς συνιστούν να επισκεφθούν ψυχολόγους, τούς χαρακτηρίζουν αγράμματους, εν τέλει σε κάθε περίπτωση

επαγγελίας που υπόσχεται η κυριαρχία, οι ανεμβολίαστοι κερδίζουν σίγουρα έναν ζουρλομανδύα και βλέπουμε. Δεν υπάρχουν συνωμοσίες, άρα σε λίγο μπορούν να μας πουν ότι δεν υπάρχει και κράτος!!! Η προπαγάνδα που μιλάει για «νέα κανονικότητα» στην ουσία μιλάει πρώτα απ' όλα για νέους υπηκόους. Και όχι, δεν πρόκειται για πείραμα. Τα πειράματα έχουν γίνει προ πολλού, εδώ μπορούμε πλέον να μιλάμε για την εφαρμογή του σχεδίου, με την ρητή εντολή: κατά γράμμα...

Το ζήτημα δεν είναι υγειονομικό, κάτι που δεν πρόκειται να βαρεθούμε να επαναλαμβάνουμε. Η αποικιοποίηση των ανθρώπινων σωμάτων, είναι αδιαπραγμάτευτη για την εξουσία και τους «ειδικούς». Το κράτος και οι κολοσσοί της πληροφορικής οδεύουν αδιαπραγμάτευτα στον έλεγχο κάθε σωματοποιημένης κίνησης, με την τεχνητή νομιμοποίηση, την γενετική και την βιοτεχνολογία να συμπλέκονται πλέον ανεπιστρεπτί μ' έναν απαράμιλλο τρόπο. Τα ψηφιακά υγειονομικά πιστοποιητικά μια απλή, απλούστατη κίνηση μοιάζει μ' ένα ακόμα κλειδάκι που ξεκλειδώνει εύκολα τον θαυμαστό καινούργιο κόσμο. Δεν είναι, όμως, το μόνο, ούτε το τελευταίο.

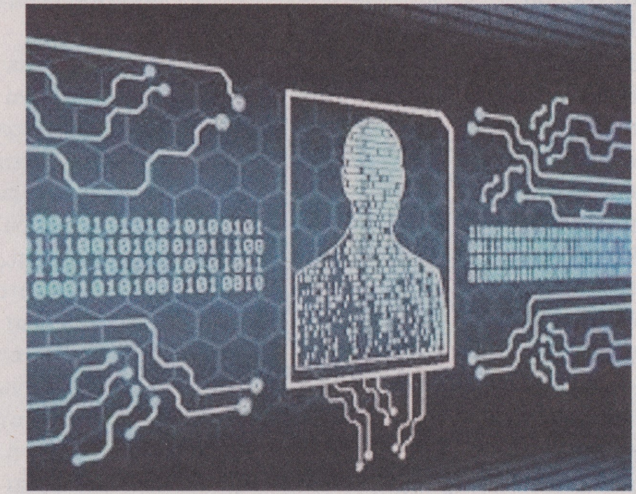
Τα ψηφιακά στρατόπεδα είναι προ πολλού εδώ, τα «προσωπικά» δεδομένα πουλιούνται και αγοράζονται, ανταλλάσσονται και επενδύονται με φρενήρη ταχύτητα, αλλά το χειρότερο απ' όλα είναι ότι

νιστικά στοιχεία για την *«στάση του διεθνούς τύπου μπροστά στον Χίτλερ»*. Όπως καταγράφει ο *Schneidermann*, τόσο στα βιβλία τους όσο και στα τηλεγραφήματά τους, εκείνη την εποχή, οι ξένοι ανταποκριτές υιοθετούν συχνά τη ναζιστική δικαιολόγηση των εκτοπίσεων και των εγκλεισμών. Το ναζιστικό αφήγημα, αρχικά, διαβεβαίωνε ότι οι έγκλειστοι βρίσκονται εκεί που βρίσκονται για τη δική τους προστασία, για το δικό τους καλό, για να προφυλαχθούν από τυχόν «παρεκτροπές» των πολιτών.

Η κατασκευή αυτή χτίστηκε με ιδιαίτερη επιμέλεια, καθώς στο λεξιλόγιο της ναζιστικής γραφειοκρατίας, η *Schutzhaft* –κράτηση για λόγους προστασίας– δήλωνε τον εγκλεισμό κατόπιν διοικητικής απόφασης, δηλαδή χωρίς δίκη. Η προστασία, συνεπώς, υποτίθεται ότι παρέχεται από το κράτος για να προφυλαχτούν οι κρατούμενοι από την λαϊκή οργή. Φυσικά, με τον καιρό τα προσχήματα αυτά, που όσο τερατώδη και αν ακούγονται σήμερα τότε έκαναν μια χαρά την δουλειά τους, θεωρήθηκαν περιττά και ο συγκεκριμένος όρος αποκτά την πραγματική του σημασία: της προστασίας, αντιστρόφως, τώρα –του κράτους από τους υπόπτους σε βάρος των οποίων η «Δικαιοσύνη» κινδυνεύει να μη βρει στοιχεία!!! Οι «ύποπτοι» κρατούνται κατά το δοκούν, όχι επειδή υπάρχουν ή μπορούν να κατασκευαστούν ψεύτικες αποδείξεις ενοχής, αλλά, ακριβώς, επειδή δεν βρίσκονται «στοιχεία», επειδή δεν χρειάζονται «στοιχεία» (εβδομήντα και πλέον χρόνια αργότερα πλήθος κρατουμένων ως υπόπτων στο *Γκουαντάναμο*, αλλά και σε μυστικές φυλακές βίωναν τον ίδιο εφιάλτη).

Έτσι, όσοι κρατούνταν για λόγους προστασίας, οι *Schutzhäfling* δηλαδή, χωρίζονται σε πολιτικούς κρατούμενους, ομοφυλόφιλους και *Μάρτυρες του Ιεχωβά*. Οι «*μαύροι*» (επαγγελματίες κακοποιοί) και οι «*πράσινοι*» (αντικοινωνικοί) συ-

ως προς το παράμικρο, αλλά προβάλλεται με ιδιαίτερη έμφαση ως αναπόφευκτη και ως εκ τούτου επιβαλλόμενη, όχι ως αναγκαίο κακό, αλλά ως καθολικά αποδεκτή σαν τέτοια ακριβώς. Η εξοικείωση, λοιπόν, της λεγόμενης κοινής γνώμης με την διαδικασία της «κάθαρσης» είναι εξίσου σημαντική, μια εξοικείωση που οδηγεί εύκολα στην συγκατάθεση, αλλά και στην συμμετοχή με διάφορους τρόπους.

Η εξοικείωση γίνεται με πολλούς τρόπους και καλύπτει ζωτικές κρατικές ανάγκες. Μια απ' αυτές είναι η συσκότιση της αλήθειας, ενός γεγονότος ή πολλών γεγονότων που αλληλοδιαδέχονται το ένα το άλλο και διατηρούν μια σχέση αλληλοεξάρτησης. Η «τραγωδία» λόγου χάριν της «πανδημίας» συσκοτίζει σύντομα μια άλλη τραγωδία, όπως αυτή της καταστροφής του περιβάλλοντος από τις πυρκαγιές, με τα ΜΜΕ να δίνουν ρεσιτάλ δυνατοτήτων εξαφάνισης σε μια αριστοτεχνική, πράγματι, οργάνωση της συλλογικής αμνησίας.

Και όμως, η επιχειρηματολογία δεν διαφέρει από εκείνη των λεγόμενων σκοτεινών εποχών. Οι ανεμβολίαστοι αποκλείονται σταδιακά από τους χώρους ή τις περιοχές που ορίζει το κράτος ως προστατευμένες, εκτοπίζονται «πρόσκαιρα» και μέχρι νεωτέρας από την κοινωνική ζωή των «κανονικών», δηλαδή των εμβολιασμένων, τίθενται επ' αόριστον σε αναστολή εργασίας ή απολύονται, χαρακτηρίζονται ανεύθυνοι, εγκληματίες, ακόμη και δολοφόνοι, παρ' ότι το μόνο που έχουν πράξει ή μάλλον δεν έχουν πράξει είναι να εμβολιαστούν. Ο στιγματισμός τους έρχεται βήμα-βήμα, η διαδικασία αποδοχής του έχει όλα τα χαρακτηριστικά, που περιγράψαμε προηγουμένως, η κοινωνική συμμετοχή στον «λιθοβολισμό» τους κρίνεται απαραίτητη, η εχθρότητα απέναντί τους αυξάνεται με το κράτος και τους μηχανισμούς προπαγάνδας να τους εμφανίζουν ως τους μοναδικούς υπεύθυνους για την οικονομική κρίση και για όλα τα δεινά που τυχόν εμφανιστούν.

Η μεθοδολογία, λοιπόν, είναι ακριβώς η ίδια. Στην αρχή εκτοπίζονται για το καλό τους και στην συνέχεια για την προστασία της δημόσιας υγείας, για να μην καταρρεύσει το σύστημα υγείας για την ομαλή λειτουργία του κράτους και την προστασία της οικονομίας, ταυτόχρονα «ειδικοί» τούς συνιστούν να επισκεφθούν ψυχολόγους, τούς χαρακτηρίζουν αγράμματους, εν τέλει σε κάθε περίπτωση «προβληματικούς». Η ψυχιατρικοποίηση των ανεμβολίαστων καλύπτει με τον παραδοσιακό τρόπο τις «ακραίες» κρατικές επιλογές, όπως αυτή του υποχρεωτικού εμβολιασμού. Τι λένε, μ' άλλα λόγια, οι «ειδικοί»; *«Αφού δεν έχουν σώας τας φρένας πρέπει να τους προστατέψουμε, έστω και ακούσια, αφού δεν καταλαβαίνουν από «λογική» θα καταλάβουν με καταναγκασμό, με κάθε είδους πίεση και εκβιασμό…»*

Οι εμβολιασμένοι νομιμόφρονες κερδίζουν το εισιτήριο για την «νέα» γη της επαγγελίας που υπόσχεται η κυριαρχία, οι ανεμβολίαστοι κερδίζουν σίγουρα έναν ζουρλομανδύα και βλέπουμε. Δεν υπάρχουν συνωμοσίες, άρα σε λίγο μπορούν να μας πουν ότι δεν υπάρχει και κράτος!!! Η προπαγάνδα που μιλάει για «νέα κανονικότητα» στην ουσία μιλάει πρώτα απ' όλα για νέους υπηκόους. Και όχι, δεν πρόκειται για πείραμα. Τα πειράματα έχουν γίνει προ πολλού, εδώ μπορούμε πλέον να μιλάμε για την εφαρμογή του σχεδίου, με την ρητή εντολή: κατά γράμμα…

Το ζήτημα δεν είναι υγειονομικό, κάτι που δεν πρόκειται να βαρεθούμε να επαναλαμβάνουμε. Η αποικιοποίηση των ανθρώπινων σωμάτων, είναι αδιαπραγμάτευτη για την εξουσία και τους «ειδικούς». Το κράτος και οι κολοσσοί της πληροφορικής οδεύουν αδιαπραγμάτευτα στον έλεγχο κάθε σωματοποιημένης κίνησης, με την τεχνητή νομιμοποίηση, την γενετική και την βιοτεχνολογία να συμπλέκονται πλέον ανεπιστρεπτί μ' έναν απαράμιλλο τρόπο. Τα ψηφιακά υγειονομικά πιστοποιητικά μια απλή, απλούστατη κίνηση μοιάζει μ' ένα ακόμα κλειδάκι που ξεκλειδώνει εύκολα τον θαυμαστό καινούργιο κόσμο. Δεν είναι, όμως, το μόνο, ούτε το τελευταίο.

Τα ψηφιακά στρατόπεδα είναι προ πολλού εδώ, τα «προσωπικά» δεδομένα πουλιούνται και αγοράζονται, ανταλλάσσονται και επενδύονται με φρενήρη ταχύτητα, αλλά το χειρότερο απ' όλα είναι ότι χρησιμοποιούνται για να γιγαντώνεται ο «Μεγάλος Αδελφός». Ο ψηφιακός έλεγχος μέσω του Παγκόσμιου Διαδικτύου είναι προγραμματισμένος, όχι μόνο να ρουφήξει κάθε ανθρώπινη δραστηριότητα, αλλά να την ξεράσει πίσω με τέτοιον τρόπο, που δεν θα χαρακτηρίζεται πλέον ανθρώπινη.

Γι' αυτό, πράγματι, πολύ σύντομα οι αποφάσεις και οι επιλογές του καθενός θα έχουν αποτελέσματα μη αναστρέψιμα, μ' ό,τι αυτό συνεπάγεται…

Συσπείρωση Αναρχικών

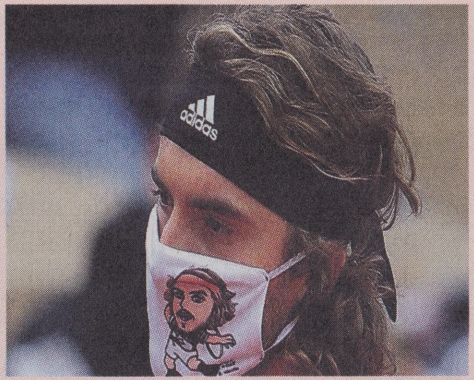
συνέχεια από την σελ. 2

ίσως και κατά πολύ τις 6.000-7.000 ημερησίως και σε 4-6 εβδομάδες οι κλινικές COVID-19 και οι ΜΕΘ θα αρχίσουν να γεμίζουν, οι τουρίστες θα ελαττώνονται τάχιστα (η Γερμανία ετοιμάζει οδηγία ...), η οικονομία θα φρενάρει (ποιος άραγε θα έχει όρεξη για ψώνια και διασκέδαση). Οι ανεμβολίαστοι θα οδηγούν την χώρα σε κλείσιμο (έστω τοπικά), πάλι σε απώλειες δουλειών, σε χρεοκοπίες. Αυτή τη φορά δίχως σημαντική οικονομική στήριξη από την πολιτεία. ***Την κοινωνία την διχάζουν αυτοί που θα συμβάλουν σε αυτήν την κατάσταση, δηλαδή οι ανεμβολίαστοι και οι εμφανείς και αφανείς υποστηρικτές τους. Σε αυτούς (πολίτες, πολιτικούς, επιστήμονες) θα οφείλεται η δυστυχία αυτή, σε αυτούς θα σταλεί ο λογαριασμός της οικονομικής δυσπραγίας, της οσμής αρρώστιας και θανάτου***».

Τα ως άνω απεφάνθη η επιστημονική διάνοια καθηγητής Ιατρικής *Αχιλλέας Γραβάνης* στις 15-7-2021 με ανάρτησή του στο Facebook και προφανώς η παταγώδης αποτυχία των μακάβριων προβλέψεων του δεν τον πτόησαν ούτε στο ελάχιστο, αφού ο κύριος στόχος είναι η καταγγελία των ανεμβολίαστων ως των «καταραμένων υπεύθυνων» για την απόλυτη καταστροφή της κοινωνίας.

Όσο για τον ευγονιστή *Βασιλακόπουλο* έχει πράγματι την ευχέρεια να ξεπερνά κάθε φορά τον εαυτό του, όπως έκανε για μιαν ακόμη φορά πρόσφατα, απαντώντας σε μια 80χρονη γυναίκα, που ρώτησε, εάν πρέπει να εμβολιαστεί ή όχι: «*Η ακροάτριά σας τι φοβάται; Τις πολύ μακροχρόνιες συνέπειες του εμβολίου; Τι θα συμβεί μετά από 30 χρόνια; Μετά από 30 χρόνια πιθανόν δεν θα συμβεί τίποτα στην ίδια. Το ρίσκο να εμβολιαστεί μια κυρία 80*

Ζητήματα μάρκετινγκ

Ο *Στέφανος Τσιτσιπάς* είναι ένας μεγάλος τενίστας, αυτό το ξέρουν όλοι, φίλοι και εχθροί, είναι στο νο3 της παγκόσμιας κατάταξης και είναι μόλις 23 ετών, και επομένως έχει πολύ μέλλον στο χώρο του επαγγελματικού τένις. Το βασικότερο είναι ότι ο Great Stefanos καθιερώθηκε ως πρότυπο από την κυβέρνηση για μάλλον ευνόητους λόγους. Το τένις είναι ένα άθλημα για αριστοκράτες (τρελαίνεται για αριστοκρατίες ο Μητσοτάκης), είναι ατομικό σπορ συμβολίζοντας την ατομική προσπάθεια που οφείλει να κάνει ο άνθρωπος για να πετύχει (πάλι ταιριάζει απόλυτα στον Μητσοτάκη που κατάφερε ό,τι κατάφερε χάριν της σκληρής δουλειάς του και μόνο...) και βέβαια συμβολίζει και την ουσία των υγειονομικών μέτρων, να είμαστε μόνοι μας. Ποδόσφαιρο και μπάσκετ είναι για τους πληβείους. Έτσι ο Στέφανος χρήστηκε anti-covid ambassador και πρωταγωνίστησε σε σποτάκια για την τήρηση των υγειονομικών μέτρων. Ο Μητσοτάκης δεν έχανε ευκαιρία να φωτογραφηθεί μαζί του και να του ευχηθεί πριν από κάθε αγώνα ακόμα και στις προπονήσεις

Τί σφαλιάρα, όμως, τους άστραψε ο anti-covid ambassador!!! Δεν εμβολιάστηκε!!! Επανήλθε στο θέμα και τα έκανε ακό-

προσπάθειές σας δεν πιάνουν τόπο και ότι σπαταλιέστε, άδικα θυμηθείτε αμέσως το παράδειγμα των ΗΠΑ και ΝΑΤΟ στο Αφγανιστάν και θα σας περάσουν όλα. Είκοσι χρόνια αιματηρών συγκρούσεων με πολλές δεκάδες ίσως και εκατοντάδες χιλιάδες νεκρούς, ξεριζωμός εκατομμυρίων κατοίκων του Αφγανιστάν, τρισεκατομμύρια δολάρια για έργα, δωροδοκίες και διαφήμιση του νέου τρόπου ζωής, τέσσερεις πρόεδροι των ΗΠΑ και ΓΓ του ΝΑΤΟ. Όλα αυτά για να αντικατασταθούν οι Ταλιμπάν από τους ...νεοΤαλιμπάν, που κατέλαβαν σχεδόν χωρίς καμμία μάχη την Καμπούλ μετά από ένα blitzkrieg 10 ημερών καταλαμβάνοντας τη μια επαρχία μετά την άλλη. Ο εκπαιδευμένος από τις ΗΠΑ «νέος αφγανικός στρατός» κατέρρευσε σε λίγες ώρες και παρέδωσε αναίμακτα τον οπλισμό του στους ισλαμιστές αντάρτες. Περιττό να πούμε ότι οι πανίσχυρες και πανάκριβες αμερικανικές και δυτικές μυστικές υπηρεσίες πιάστηκαν όλες στον ύπνο με τους διπλωμάτες των ΗΠΑ να εγκαταλείπουν με στρατιωτικό ελικόπτερο την πρεσβεία στην Καμπούλ παρατώντας, φυσικά, τους Αφγανούς συνεργάτες τους. Είναι πολύ καθιερωμένη τακτική στα διεθνή, αντί να βάζεις έναν στόχο και να προσπαθείς να τον πετύχεις με το βέλος, να ρίχνεις στο γάμο του καραγκιόζη και να βάζεις μετά τα μήντια να πείσουν την κοινή γνώμη ότι «αυτός ήταν ο στόχος». Δεν δουλεύει αυτό, όμως, πάντα και παντού. Οι εικόνες σοκάρουν. Το φωτογραφικό ενσταντανέ της εσπευσμένης εκκένωσης θύμισε τόσο πολύ το αντίστοιχο στη Σαϊγκόν, ο συνωστισμός στο αεροδρόμιο της Καμπούλ και οι άνθρωποι που πέφτουν από το μεταγωγικό αεροσκάφος προσπαθώντας να διαφύγουν, ο «κοιμισμένος Τζο», ο πρόεδρος *Joe Biden* καταρρέει

Σειρά έχουν τα κατοικίδια τους σε κανονικές αεροπορικές θέσεις. Οι λοιποί Αμερικανοί αν θέλουν να γλιτώσουν θα πρέπει να πληρώσουν 6.500 δολάρια. Οι Αφγανοί υπάλληλοι τους πίσω οριστικά. Δεν θα αλλάξει ποτέ αυτός ο κόσμος Κεμάλ: Οι αφέντες είναι λίγοι και προνοούν μόνο γι' αυτούς, το πλήθος των υπηρετών τους περισσεύει στα δύσκολα και είναι απλά αναλώσιμο...

Υπάρχουν και καλές διακρίσεις, υπάρχει και καλός κοινωνικός ρατσισμός;;;

Σύμφωνα με πληροφορίες της εφημερίδας, κάτι το τρομακτικό συμβαίνει στα εμβολιαστικά κέντρα: τον Αύγουστο κατέφτασαν και συνεχίζουν να καταφθάνουν άνθρωποι κλαίγοντας προκειμένου να εμβολιαστούν καταναγκαστικά για να μην χάσουν το λιγοστό ψωμί τους. Άλλοι εκβιασμένοι από τους εργοδότες, ιδίως, του τουρισμού, της ιδιωτικής εκπαίδευσης και της εστίασης αλλά και πολλοί υγειονομικοί του δημοσίου και ιδιωτικού τομέα λόγω των επικείμενων απολύσεων για τους ανεμβολίαστους σύμφωνα με το Νο 57....9 Διάταγμα. Μετά τον καταναγκαστικό εμβολιασμό αποχωρούν ήσυχα με σκυμμένο κεφάλι ή στέκονται σε μια γωνιά τρέμοντας κοιτώντας με απλανές βλέμμα.

Βιασμός. Είναι ο μόνος κατάλληλος όρος για να περιγράψει αυτό που συμβαίνει αυτή τη στιγμή. Βιασμός, όχι ως μεταφορική έννοια, αλλά κατά κυριολεξία, καθώς πρόκειται για την βίαιη επέμβαση στο σώμα χωρίς τη συναίνεση του θύματος. Βιασμός, όχι στα σκοτάδια, αλλά στο φως με θύτη μία καθώς πρέπει συντεταγμένη πολιτεία με σύνταγμα, νομοθεσία περί κράτους δικαίου, με κοινοβουλευτισμό,

*κλείσιμο (έστω τοπικά), πάλι σε απώλειες δουλειών, σε χρεοκοπίες. Αυτή τη φορά δίχως σημαντική οικονομική στήριξη από την πολιτεία. **Την κοινωνία την διχάζουν αυτοί που θα συμβάλουν σε αυτήν την κατάσταση, δηλαδή οι ανεμβολίαστοι και οι εμφανείς και αφανείς υποστηρικτές τους. Σε αυτούς (πολίτες, πολιτικούς, επιστήμονες) θα οφείλεται η δυστυχία αυτή, σε αυτούς θα σταλεί ο λογαριασμός της οικονομικής δυσπραγίας, της οσμής αρρώστιας και θανάτου**».*

Τα ως άνω απεφάνθη η επιστημονική διάνοια καθηγητής Ιατρικής *Αχιλλέας Γραβάνης* στις 15-7-2021 με ανάρτησή του στο Facebook και προφανώς η παταγώδης αποτυχία των μακάβριων προβλέψεων του δεν τον πτόησαν ούτε στο ελάχιστο, αφού ο κύριος στόχος είναι η καταγγελία των ανεμβολίαστων ως των «καταραμένων υπεύθυνων» για την απόλυτη καταστροφή της κοινωνίας.

Όσο για τον ευγονιστή *Βασιλακόπουλο* έχει πράγματι την ευχέρεια να ξεπερνά κάθε φορά τον εαυτό του, όπως έκανε για μιαν ακόμη φορά πρόσφατα, απαντώντας σε μια 80χρονη γυναίκα, που ρώτησε, εάν πρέπει να εμβολιαστεί ή όχι: «*Η ακροάτριά σας τι φοβάται; Τις πολύ μακροχρόνιες συνέπειες του εμβολίου; Τι θα συμβεί μετά από 30 χρόνια; Μετά από 30 χρόνια πιθανόν δεν θα συμβεί τίποτα στην ίδια. Το ρίσκο να εμβολιαστεί μια κυρία 80 ετών ποιο είναι; Δεν υπάρχει ρίσκο, δεν υφίσταται*». Ο Βασιλακόπουλος ο οποίος υποτίθεται έχει δώσει τον όρκο του Ιπποκράτη απαξιώνει ανοικτά έναν ηλικιωμένο άνθρωπο, ο οποίος προφανώς, σύμφωνα με τον ίδιο, δεν έχει πλέον λόγο ύπαρξης.

Σημειωτέον ότι στις αρχές Ιουνίου σε δηλώσεις του στο Mega μεταξύ άλλων μάς διαβεβαίωσε ότι «*σύντομα οι πλήρως εμβολιασμένοι δεν θα χρειάζεται να κάνουν σελφ τεστ*»!!! Ο *Βασιλακόπουλος*, όμως, δεν δίστασε, επίσης, να «συμβουλέψει» τους ανεμβολίαστους να επισκεφτούν ψυχολόγο ανοίγοντας την πόρτα της ψυχιατρικοποίησης της άρνησης εμβολιασμού και γιατί όχι και του εγκλεισμού τους εφ' όσον σύμφωνα με την «γνωμάτευση» του

Ο *Στέφανος Τσιτσιπάς* είναι ένας μεγάλος τενίστας, αυτό το ξέρουν όλοι, φίλοι και εχθροί, είναι στο νο3 της παγκόσμιας κατάταξης και είναι μόλις 23 ετών, και επομένως έχει πολύ μέλλον στο χώρο του επαγγελματικού τένις. Το βασικότερο είναι ότι ο Great Stefanos καθιερώθηκε ως πρότυπο από την κυβέρνηση για μάλλον ευνόητους λόγους. Το τένις είναι ένα άθλημα για αριστοκράτες (τρελαίνεται για αριστοκρατίες ο Μητσοτάκης), είναι ατομικό σπορ συμβολίζοντας την ατομική προσπάθεια που οφείλει να κάνει ο άνθρωπος για να πετύχει (πάλι ταιριάζει απόλυτα στον Μητσοτάκη που κατάφερε ό,τι κατάφερε χάριν της σκληρής δουλειάς του και μόνο...) και βέβαια συμβολίζει και την ουσία των υγειονομικών μέτρων, να είμαστε μόνοι μας. Ποδόσφαιρο και μπάσκετ είναι για τους πληβείους. Έτσι ο Στέφανος χρήστηκε anti-covid ambassador και πρωταγωνίστησε σε σποτάκια για την τήρηση των υγειονομικών μέτρων. Ο Μητσοτάκης δεν έχανε ευκαιρία να φωτογραφηθεί μαζί του και να του ευχηθεί πριν από κάθε αγώνα ακόμα και στις προπονήσεις

Τι σφαλιάρα, όμως, τους άστραψε ο anti-covid ambassador!!! Δεν εμβολιάστηκε!!! Επανήλθε στο θέμα και τα έκανε ακόμα χειρότερα για το εμβολιαστικό λόμπυ. Και τότε έπεσαν όλοι να τον φάνε, αλλά ο Στέφανος δεν είναι για τα δόντια τους. Αυτός ο αντιπαθέστατος ο καθηγητής Βασιλακόπουλος, που κοιμάται μόνιμα στον Σκάι απεφάνθη με στόμφο ότι «*Ο κύριος Τσιτσιπάς δεν είναι ειδικός*». Σώωωωωπα! Ακόμα και ο άνθρωπος με το σακίδιο επιστρατεύτηκε, ο *Σταύρος ο Θεοδωράκης* ο πάλαι ποτέ τρισμέγιστος αρχηγός του Ποταμιού, που συνέγραψε βαρυσήμαντο ολοσέλιδο άρθρο το οποίο δημοσίευσε η εφημερίδα Καθημερινή με τον ανατριχιαστικό τίτλο: «Όχι, δεν είναι δικαίωμα σου Στέφανε!!!» Το πλήγμα, όμως, ήταν βαρύτατο, και το λόμπυ αντεπιτέθηκε με δύο ακόμη καταξιωμένα ινδάλματα της νεο-

φήμιση του νέου τρόπου ζωής, τέσσερεις πρόεδροι των ΗΠΑ και ΓΓ του ΝΑΤΟ. Όλα αυτά για να αντικατασταθούν οι Ταλιμπάν από τους ...νεοΤαλιμπάν, που κατέλαβαν σχεδόν χωρίς καμμία μάχη την Καμπούλ μετά από ένα blitzkrieg 10 ημερών καταλαμβάνοντας τη μια επαρχία μετά την άλλη. Ο εκπαιδευμένος από τις ΗΠΑ «νέος αφγανικός στρατός» κατέρρευσε σε λίγες ώρες και παρέδωσε αναίμακτα τον οπλισμό του στους ισλαμιστές αντάρτες. Περιττό να πούμε ότι οι πανίσχυρες και πανάκριβες αμερικανικές και δυτικές μυστικές υπηρεσίες πιάστηκαν όλες στον ύπνο με τους διπλωμάτες των ΗΠΑ να εγκαταλείπουν με στρατιωτικό ελικόπτερο την πρεσβεία στην Καμπούλ παρατώντας, φυσικά, τους Αφγανούς συνεργάτες τους. Είναι πολύ καθιερωμένη τακτική στα διεθνή, αντί να βάζεις έναν στόχο και να προσπαθείς να τον πετύχεις με το βέλος, να ρίχνεις στο γάμο του καραγκιόζη και να βάζεις μετά τα μήντια να πείσουν την κοινή γνώμη ότι «αυτός ήταν ο στόχος». Δεν δουλεύει αυτό, όμως, πάντα και παντού. Οι εικόνες σοκάρουν. Το φωτογραφικό ενσταντανέ της εσπευσμένης εκκένωσης θύμισε τόσο πολύ το αντίστοιχο στη Σαϊγκόν, ο συνωστισμός στο αεροδρόμιο της Καμπούλ και οι άνθρωποι που πέφτουν από το μεταγωγικό αεροσκάφος προσπαθώντας να διαφύγουν, ο «κοιμισμένος Τζο», ο πρόεδρος *Joe Biden* καταρρέει για λίγα δευτερόλεπτα στη συνέντευξη λίγες μέρες μετά και η πολυδιαφημισμένη αντιπρόεδρος Καμάλα Χάρις ξεσπάει σε ασταμάτητο νευρικό γέλιο μπροστά στους δημοσιογράφους, όταν τη ρώτησαν για την τύχη των Αμερικανών πολιτών που έμειναν εγκλωβισμένοι στην Καμπούλ.

Πάντως, όπως φαίνεται οι Αμερικανοί ακολούθησαν κατά γράμμα το πρωτόκολλο εκκένωσης. Πρώτα οι διπλωμάτες και το ανώτερο προσωπικό της πρεσβείας, καθώς και οι στρατιωτικοί.

αναλώσιμο...

Υπάρχουν και καλές διακρίσεις, υπάρχει και καλός κοινωνικός ρατσισμός;;;

Σύμφωνα με πληροφορίες της εφημερίδας, κάτι το τρομακτικό συμβαίνει στα εμβολιαστικά κέντρα: τον Αύγουστο κατέφτασαν και συνεχίζουν να καταφθάνουν άνθρωποι κλαίγοντας προκειμένου να εμβολιαστούν καταναγκαστικά για να μην χάσουν το λιγοστό ψωμί τους. Άλλοι εκβιασμένοι από τους εργοδότες, ιδίως, του τουρισμού, της ιδιωτικής εκπαίδευσης και της εστίασης αλλά και πολλοί υγειονομικοί του δημοσίου και ιδιωτικού τομέα λόγω των επικείμενων απολύσεων για τους ανεμβολίαστους σύμφωνα με το Νο 57....9 Διάταγμα. Μετά τον καταναγκαστικό εμβολιασμό αποχωρούν ήσυχα με σκυμμένο κεφάλι ή στέκονται σε μια γωνιά τρέμοντας κοιτώντας με απλανές βλέμμα.

Βιασμός. Είναι ο μόνος κατάλληλος όρος για να περιγράψει αυτό που συμβαίνει αυτή τη στιγμή. Βιασμός, όχι ως μεταφορική έννοια, αλλά κατά κυριολεξία, καθώς πρόκειται για την βίαιη επέμβαση στο σώμα χωρίς τη συναίνεση του θύματος. Βιασμός, όχι στα σκοτάδια, αλλά στο φως με θύτη μία καθώς πρέπει συντεταγμένη πολιτεία με σύνταγμα, νομοθεσία περί κράτους δικαίου, με κοινοβουλευτισμό, κατοχυρωμένα πολιτικά και κοινωνικά δικαιώματα, στα χαρτιά έστω. Τα αισθήματα των καταναγκασμένων σε εμβολιασμό είναι τα ίδια με ενός βιασμένου ανθρώπου: Αηδία, έλλειψη αυτοεκτίμησης, τρόμος, ντροπή και μίσος.

Υποχρεωμένοι να ανεχτούν το βιασμό τους για ένα κομμάτι ψωμί, να συζούν με τον θύτη τους, το Κράτος και τη συνεργαζόμενη εμβολιαστική αγέλη σε ρόλο δεσμοφύλακα και να περιμένουν τον επόμενο βιασμό. Τρίτη δόση, τέταρτη δόση κ.λπ. κ.λπ. καθώς στο Ισραήλ, σ' αυτό το κράτος-πείραμα ετοιμάζεται ήδη η τρίτη «αναμνηστική» δόση για όλους τους εμβολιασμένους και είναι προφανές ότι αυτό θα επεκταθεί παγκοσμίως

αποτυχία των μακάβριων προβλέψεων του δεν τον πτόησαν ούτε στο ελάχιστο, αφού ο κύριος στόχος είναι η καταγγελία των ανεμβολίαστων ως των «καταραμένων υπεύθυνων» για την απόλυτη καταστροφή της κοινωνίας.

Όσο για τον ευγονιστή *Βασιλακόπουλο* έχει πράγματι την ευχέρεια να ξεπερνά κάθε φορά τον εαυτό του, όπως έκανε για μιαν ακόμη φορά πρόσφατα, απαντώντας σε μια 80χρονη γυναίκα, που ρώτησε, εάν πρέπει να εμβολιαστεί ή όχι: «*Η ακροάτριά σας τι φοβάται; Τις πολύ μακροχρόνιες συνέπειες του εμβολίου; Τι θα συμβεί μετά από 30 χρόνια; Μετά από 30 χρόνια πιθανόν δεν θα συμβεί τίποτα στην ίδια. Το ρίσκο να εμβολιαστεί μια κυρία 80 ετών ποιο είναι; Δεν υπάρχει ρίσκο, δεν υφίσταται*». Ο Βασιλακόπουλος ο οποίος υποτίθεται έχει δώσει τον όρκο του Ιπποκράτη απαξιώνει ανοικτά έναν ηλικιωμένο άνθρωπο, ο οποίος προφανώς, σύμφωνα με τον ίδιο, δεν έχει πλέον λόγο ύπαρξης.

Σημειωτέον ότι στις αρχές Ιουνίου σε δηλώσεις του στο Mega μεταξύ άλλων μάς διαβεβαίωσε ότι «*σύντομα οι πλήρως εμβολιασμένοι δεν θα χρειάζεται να κάνουν σελφ τεστ*»!!! Ο *Βασιλακόπουλος*, όμως, δεν δίστασε, επίσης, να «συμβουλέψει» τους ανεμβολίαστους να επισκεφτούν ψυχολόγο ανοίγοντας την πόρτα της ψυχιατρικοποίησης της άρνησης εμβολιασμού και γιατί όχι και του εγκλεισμού τους εφ' όσον σύμφωνα με την «γνωμάτευσή» του είναι ψυχικά ασθενείς…

Εν κατακλείδι. Όσοι νομίζουν ότι τα μέτρα σωφρονισμού των ανεμβολίαστων, τα οποία στηρίζει το σύνολο των ΜΜΕ, αλλά και των κομμάτων δεν αφορούν το σύνολο του πληθυσμού είτε με την στενή είτε με την ευρεία έννοια πλανώνται πλάνην οικτρά.

Άλλωστε η «νέα πίστη» στο κράτος, προϋποθέτει και την «νέα υποταγή» και μάλιστα δίχως όρους…

σπορ συμβολίζοντας την ατομική προσπάθεια που οφείλει να κάνει ο άνθρωπος για να πετύχει (πάλι ταιριάζει απόλυτα στον Μητσοτάκη που κατάφερε ό,τι κατάφερε χάριν της σκληρής δουλειάς του και μόνο…) και βέβαια συμβολίζει και την ουσία των υγειονομικών μέτρων, να είμαστε μόνοι μας. Ποδόσφαιρο και μπάσκετ είναι για τους πληβείους. Έτσι ο Στέφανος χρήστηκε anti-covid ambassador και πρωταγωνίστησε σε σποτάκια για την τήρηση των υγειονομικών μέτρων. Ο Μητσοτάκης δεν έχανε ευκαιρία να φωτογραφηθεί μαζί του και να του ευχηθεί πριν από κάθε αγώνα ακόμα και στις προπονήσεις

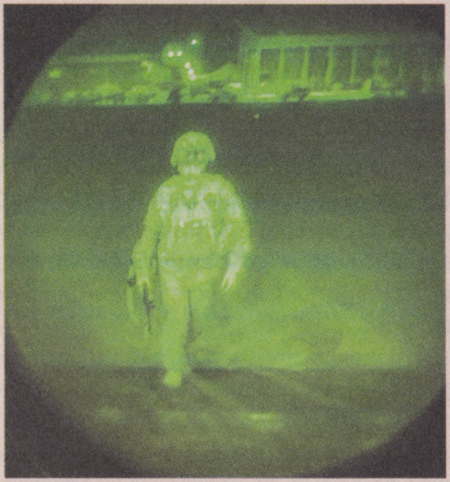
Τί σφαλιάρα, όμως, τους άστραψε ο anti-covid ambassador!!! Δεν εμβολιάστηκε!!! Επανήλθε στο θέμα και τα έκανε ακόμα χειρότερα για το εμβολιαστικό λόμπυ. Και τότε έπεσαν όλοι να τον φάνε, αλλά ο Στέφανος δεν είναι για τα δόντια τους. Αυτός ο αντιπαθέστατος ο καθηγητής Βασιλακόπουλος, που κοιμάται μόνιμα στον Σκάι απεφάνθη με στόμφο ότι «*Ο κύριος Τσιτσιπάς δεν είναι ειδικός*». Σώωωωωπα! Ακόμα και ο άνθρωπος με το σακίδιο επιστρατεύτηκε, ο *Σταύρος ο Θεοδωράκης* ο πάλαι ποτέ τρισμέγιστος αρχηγός του Ποταμιού, που συνέγραψε βαρυσήμαντο ολοσέλιδο άρθρο το οποίο δημοσίευσε η εφημερίδα Καθημερινή με τον ανατριχιαστικό τίτλο: «Όχι, δεν είναι δικαίωμα σου Στέφανε!!!» Το πλήγμα, όμως, ήταν βαρύτατο, και το λόμπυ αντεπιτέθηκε με δύο ακόμη καταξιωμένα ινδάλματα της νεολαίας: Την διάσημη βυζαντινολόγο 96χρονη Γλύκατζη Αρβελέρ και τον Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαίο!!

ΟΙ ΤΑΛΙΜΠΑΝ, ΟΙ …ΝΕΟΤΑΛΙΜΠΑΝ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΑΛΩΣΙΜΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ ΤΗΣ ΔΥΣΗΣ…

Αν κάποια φορά στη ζωή σας νιώσετε αυτό το πολύ δυσάρεστο αίσθημα ότι οι

ρο την πρεσβεία στην Καμπούλ παρατώντας, φυσικά, τους Αφγανούς συνεργάτες τους. Είναι πολύ καθιερωμένη τακτική στα διεθνή, αντί να βάζεις έναν στόχο και να προσπαθείς να τον πετύχεις με το βέλος, να ρίχνεις στο γάμο του καραγκιόζη και να βάζεις μετά τα μήντια να πείσουν την κοινή γνώμη ότι «αυτός ήταν ο στόχος». Δεν δουλεύει αυτό, όμως, πάντα και παντού. Οι εικόνες σοκάρουν. Το φωτογραφικό ενσταντανέ της εσπευσμένης εκκένωσης θύμισε τόσο πολύ το αντίστοιχο στη Σαϊγκόν, ο συνωστισμός στο αεροδρόμιο της Καμπούλ και οι άνθρωποι που πέφτουν από το μεταγωγικό αεροσκάφος προσπαθώντας να διαφύγουν, ο «κοιμισμένος Τζο», ο πρόεδρος *Joe Biden* καταρρέει για λίγα δευτερόλεπτα στη συνέντευξη λίγες μέρες μετά και η πολυδιαφημισμένη αντιπρόεδρος Καμάλα Χάρις ξεσπάει σε ασταμάτητο νευρικό γέλιο μπροστά στους δημοσιογράφους, όταν τη ρώτησαν για την τύχη των Αμερικανών πολιτών που έμειναν εγκλωβισμένοι στην Καμπούλ.

Πάντως, όπως φαίνεται οι Αμερικανοί ακολούθησαν κατά γράμμα το πρωτόκολλο εκκένωσης. Πρώτα οι διπλωμάτες και το ανώτερο προσωπικό της πρεσβείας, καθώς και οι στρατιωτικοί.

υγειονομικοί του δημοσίου και ιδιωτικού τομέα λόγω των επικείμενων απολύσεων για τους ανεμβολίαστους σύμφωνα με το Νο 57….9 Διάταγμα. Μετά τον καταναγκαστικό εμβολιασμό αποχωρούν ήσυχα με σκυμμένο κεφάλι ή στέκονται σε μια γωνιά τρέμοντας κοιτώντας με απλανές βλέμμα.

Βιασμός. Είναι ο μόνος κατάλληλος όρος για να περιγράψει αυτό που συμβαίνει αυτή τη στιγμή. Βιασμός, όχι ως μεταφορική έννοια, αλλά κατά κυριολεξία, καθώς πρόκειται για την βίαιη επέμβαση στο σώμα χωρίς τη συναίνεση του θύματος. Βιασμός, όχι στα σκοτάδια, αλλά στο φως με θύτη μία καθώς πρέπει συντεταγμένη πολιτεία με σύνταγμα, νομοθεσία περί κράτους δικαίου, με κοινοβουλευτισμό, κατοχυρωμένα πολιτικά και κοινωνικά δικαιώματα, στα χαρτιά έστω. Τα αισθήματα των καταναγκασμένων σε εμβολιασμό είναι τα ίδια με ενός βιασμένου ανθρώπου: Αηδία, έλλειψη αυτοεκτίμησης, τρόμος, ντροπή και μίσος.

Υποχρεωμένοι να ανεχτούν το βιασμό τους για ένα κομμάτι ψωμί, να συζούν με τον θύτη τους, το Κράτος και τη συνεργαζόμενη εμβολιαστική αγέλη σε ρόλο δεσμοφύλακα και να περιμένουν τον επόμενο βιασμό. Τρίτη δόση, τέταρτη δόση κ.λπ. κ.λπ. καθώς στο Ισραήλ, σ' αυτό το κράτος-πείραμα ετοιμάζεται ήδη η τρίτη «αναμνηστική» δόση για όλους τους εμβολιασμένους και είναι προφανές ότι αυτό θα επεκταθεί παγκοσμίως.

Σκέφτηκε κανείς από τους ευαίσθητους για τα ανθρώπινα δικαιώματα, πως θα ζήσουν αυτοί οι άνθρωποι από εδώ και μπρος, στιγματισμένοι και λυγισμένοι για ένα πιστοποιητικό κοινωνικών φρονημάτων, για ένα ψηφιακό κωλόχαρτο σε pdf format, που όλοι γνωρίζουμε ότι σε έξι, το αργότερο σε εννιά μήνες θα είναι άχρηστο, καθώς ο εμβολιασμένος θα κληθεί ξανά να αποδείξει τη νομιμοφροσύνη

του; Μαζί τους θα κληθεί και ο υπόλοιπος πληθυσμός, που οικειοθελώς προσήλθε παλιότερα να εμβολιαστεί δίνοντας πίστη στους τηλεπιστήμονες, τους διεθνείς κι εγχώριους statesmen και στα αφεντικά των πολυεθνικών, ότι κάνει κάτι καλό για το σύνολο. Τα «προνόμια» (έχουν χάσει και οι λέξεις το νόημα τους...) όπως το να πηγαίνουμε σ' ένα θέατρο, να βγαίνουμε σε ένα εστιατόριο με φίλους, να δούμε μια ταινία και πάμε στο γυμναστήριο είναι προσωρινά!

Πρώτοι στα εμβόλια και ... πρώτοι στον αγώνα

Αν νομίσατε πως η αριστερά, που εδώ και δύο χρόνια έχει βάλει πλάτη σε όλες τις ναζιστικού τύπου απαγορεύσεις και διακρίσεις, οι «σύντροφοι» που με χαρά ενημέρωναν τις Αρχές όταν επισκέπτονταν τα σουπερμάρκετ, έχουν καταθέσει τα όπλα, είστε εντελώς γελασμένοι και αγνοείτε πόσους βελουχιώτηδες διαθέτουν τα σόσιαλ μήντια. Έτσι, ξεσηκώθηκαν οι γνώριμοί μας αριστεροί συνδικαλιστές και ινφλουένσερς για το ότι 40.000 και πλέον μαθητές θα μείνουν εκτός των ΑΕΙ. Τι συμφορά τούς βρήκε, που θα μείνει η Αρχιτεκτονική Σχολή Ξάνθης χωρίς φοιτητές; Αυτή ήταν η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι! Η ανόητη Κεραμέως απάντησε με το γνωστό ξινό ύφος της ότι βοήθησε στον απεγκλωβισμό των νέων από τα Πανεπιστήμια σώζοντας χιλιάδες ψυχές από τον όλεθρο της παιδείας. Εάν, όμως, είχε δράμι από μυαλό θα απαντούσε, πως επρόκειτο, απλώς, για ένα ακόμα υγειονομικό μέτρο αποφυγής του συνωστισμού στα αμφιθέατρα από τους «υπερμεταδότες» νέους, που είναι κατά κύριο λόγο ανεμβολίαστοι και θα έκλεινε όλα τα αριστερά στόματα! Αμ, πως....

τύχη του νησιού σου είναι στα χέρια σου». Το μήνυμα είναι απολύτως ξεκάθαρο. Εμπρός, εμβολιάσου, μη χάνεις στιγμή, ποιος περιμένεις να σερβίρει τους πελάτες, τ' αφεντικά ή ο Μητσοτάκης; Ε, μη τα περιμένουμε και όλα από τους άλλους...

Ματαιότης ματαιοτήτων...

Η νέα κυνηγετική περίοδος ξεκίνησε μετά

κοινωνικούς παρίες.

Το αφήγημα περί επικίνδυνης μολυσματικότητας των ανεμβολίαστων έχει ήδη καταρρεύσει: εμβολιασμένοι και μη μεταδίδουν το ίδιο. Ωστόσο, η επιχείρηση στιγματισμού και εξοβελισμού από την κοινωνική ζωή σχεδόν πέντε εκατομμυρίων ανθρώπων συνεχίζεται με την ίδια εμμονή. Πρέπει εδώ να πούμε, ότι η κυβέρνηση Μητσοτάκη δεν πρωτοτυπεί

όρθιο», καθώς προβλέπεται «μαύρος Σεπτέμβρης».

Οι κοινωνίες είναι ήδη διχασμένες, ενώ ξεσπούν διαδηλώσεις σε όλες τις πρωτεύουσες του κόσμου. Πολύ δίκιο έχουν και οι επιχειρηματίες, που θα πρέπει να λειτουργούν με τη μισή πελατεία. Και τί πιο δίκαιο από την αγωνία των ανθρώπων για ένα πειραματικό εμβόλιο με άγνωστες επιπτώσεις, που έχουν βαλθεί με τόση λύσσα να το επιβάλλουν οι αρχές. Όμως, τί ακριβώς, όμως, έχει συμβεί και παρά τους μαζικούς εμβολιασμούς, η κατάσταση είναι χειρότερη από πέρυσι τέτοια εποχή, είναι κάτι που δεν θα αναλάβει να εξηγήσει κανένας τηλε-ειδικός. Το νέο οριζόντιο λοκντάουν είναι προ των πυλών για όλους ανεξαιρέτως.

Ματαιότης ματαιοτήτων, τα πάντα ματαιότης...

Περί μητσοτάκειας ενσυναίσθησης...

Αλλά και αυτός ο Μητσοτάκης είναι εντελώς αναίσθητος, ρε παιδιά. Στις 11 το πρωί που ανακοινώνονταν οι βάσεις «βάζοντας τέλος στην αγωνία των γονέων και υποψηφίων» σύμφωνα με το δημοσιογραφικό κλισέ, αυτός την ίδια ακριβώς ώρα πετούσε με την κόρη του με προορισμό τις ΗΠΑ για να την γράψει στο **Yale** στη σχολή ανθρωπιστικών σπουδών με μηδέν (0) μόρια εισαγωγής, αλλά **250.000 δολάρια δίδακτρα** για τον προπτυχιακό κύκλο σπουδών. Μάλιστα σχετικά με το ταξίδι του είχε ενημερώσει με κάθε επισημότητα από την προηγούμενη, ο κυβερνητικός εκπρόσωπος. Δεν πρέπει να τον παρεξηγούμε, όμως. Αυτά είναι απολύτως φυσιολογικά πράγματα για τον Μητσοτάκη. Σιγά μην έχει ο Μονάρχης τις ίδιες έγνοιες με τους υπηκόους του...

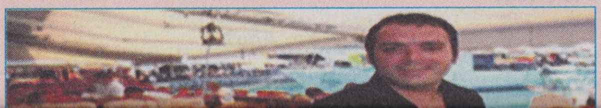
σε ένα εστιατόριο με φίλους, να δούμε μια ταινία και πάμε στο γυμναστήριο είναι προσωρινά!

Πρώτοι στα εμβόλια και ... πρώτοι στον αγώνα

Αν νομίσατε πως η αριστερά, που εδώ και δύο χρόνια έχει βάλει πλάτη σε όλες τις ναζιστικού τύπου απαγορεύσεις και διακρίσεις, οι «σύντροφοι» που με χαρά ενημέρωναν τις Αρχές όταν επισκέπτονταν τα σουπερμάρκετ, έχουν καταθέσει τα όπλα, είστε εντελώς γελασμένοι και αγνοείτε πόσους βελουχιώτηδες διαθέτουν τα σόσιαλ μήντια. Έτσι, ξεσηκώθηκαν οι γνώριμοί μας αριστεροί συνδικαλιστές και ινφλουένσερς για το ότι 40.000 και πλέον μαθητές θα μείνουν εκτός των ΑΕΙ. Τι συμφορά τούς βρήκε, που θα μείνει η Αρχιτεκτονική Σχολή Ξάνθης χωρίς φοιτητές; Αυτή ήταν η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι! Η ανόητη Κεραμέως απάντησε με το γνωστό ξινό ύφος της ότι βοήθησε στον απεγκλωβισμό των νέων από τα Πανεπιστήμια σώζοντας χιλιάδες ψυχές από τον όλεθρο της παιδείας. Εάν, όμως, είχε δράμι από μυαλό θα απαντούσε, πως επρόκειτο, απλώς, για ένα ακόμα υγειονομικό μέτρο αποφυγής του συνωστισμού στα αμφιθέατρα από τους «υπερμεταδότες» νέους, που είναι κατά κύριο λόγο ανεμβολίαστοι και θα έκλεινε όλα τα αριστερά στόματα! Αμ, πως....

Γιατί να λείπεις, η ανάπτυξη μπορεί να περιμένει;

Όλη η Ελλάδα σε μια αφίσα από την αγαπημένη Περιφέρεια Νοτίου Αιγαίου. Ένα γκαρσόνι μελαχρινό με πλατύ χαμόγελο, που παραπέμπει ξεκάθαρα σε μέσο νεοέλληνα ως 30 ετών (όχι κάποιο εξεζητημένης ομορφιάς μοντέλο) κρατά μια πιατέλα με έναν πελώριο αστακό και στο φόντο τα τραπέζια από ένα εστιατόριο πολυτε-

τύχη του νησιού σου είναι στα χέρια σου».

Το μήνυμα είναι απολύτως ξεκάθαρο. Εμπρός, εμβολιάσου, μη χάνεις στιγμή, ποιος περιμένεις να σερβίρει τους πελάτες, τ' αφεντικά ή ο Μητσοτάκης; Ε, μη τα περιμένουμε και όλα από τους άλλους...

Ματαιότης ματαιοτήτων...

Η νέα κυνηγετική περίοδος ξεκίνησε μετά τα μέσα Αυγούστου με τον κυβερνητικό εκπρόσωπο να σαλπίζει το κόρνο: Θηράματα είναι φυσικά τα σχεδόν 5 εκατομμύρια ανεμβολίαστοι που τολμούν ακόμα να κυκλοφορούν ελεύθεροι. Το κράτος δείχνει με το δάχτυλο. Δεν έχουμε πλέον πανδημία κορωναϊού. Έχουμε «πανδημία ανεμβολίαστων». Θα τους κάνουμε τη ζωή δύσκολη υπόσχονται με χαιρεκακία οι υπουργοί. Θα πληρώσουν για την ασυνειδησία τους να φύγουν διακοπές αντί να εμβολιαστούν σαν τον μουσάτο νεαρό στην κρατική διαφήμιση. Αυτοί είναι οι νέοι λεπροί, οι επικίνδυνοι κακοποιοί, που απειλούν την κοινωνική συ-

κοινωνικούς παρίες.

Το αφήγημα περί επικίνδυνης μολυσματικότητας των ανεμβολίαστων έχει ήδη καταρρεύσει: εμβολιασμένοι και μη μεταδίδουν το ίδιο. Ωστόσο, η επιχείρηση στιγματισμού και εξοβελισμού από την κοινωνική ζωή σχεδόν πέντε εκατομμυρίων ανθρώπων συνεχίζεται με την ίδια εμμονή. Πρέπει εδώ να πούμε, ότι η κυβέρνηση Μητσοτάκη δεν πρωτοτυπεί πουθενά. Αντίστοιχα, κοινωνικά πογκρόμ ανακοινώθηκαν με διαφορά μίας ή δύο ημερών σε πολλές ευρωπαϊκές χώρες και στις ΗΠΑ, ενώ σε επιλεγμένες χώρες όπως στο Ισραήλ, στην Κύπρο και την στρατοκρατούμενη πλέον Αυστραλία τα μέτρα έχουν θεσπιστεί σε προηγούμενη φάση και είναι πιο σκληρά. Η νέα αντίληψη είναι παντού ίδια. Η κοινωνία διαιρείται σε «δικαίους» και «αδίκους», δηλαδή εμβολιασμένους και ανεμβολίαστους πολίτες, με τους δεύτερους να αποτελούν κίνδυνο, καθώς αρνούνται να συμμετάσχουν στη «συλλογική προσπάθεια» και άρα πρέπει να τιμωρηθούν εφ' όσον δεν πείθονται.

επιπτώσεις, που έχουν βαλθεί με τόση λύσσα να το επιβάλλουν οι αρχές. Όμως, τί ακριβώς, όμως, έχει συμβεί και παρά τους μαζικούς εμβολιασμούς, η κατάσταση είναι χειρότερη από πέρυσι τέτοια εποχή, είναι κάτι που δεν θα αναλάβει να εξηγήσει κανένας τηλε-ειδικός. Το νέο οριζόντιο λοκντάουν είναι προ των πυλών για όλους ανεξαιρέτως.

Ματαιότης ματαιοτήτων, τα πάντα ματαιότης...

Περί μητσοτάκειας ενσυναίσθησης...

Αλλά και αυτός ο Μητσοτάκης είναι εντελώς αναίσθητος, ρε παιδιά. Στις 11 το πρωί που ανακοινώνονταν οι βάσεις «βάζοντας τέλος στην αγωνία των γονέων και υποψηφίων» σύμφωνα με το δημοσιογραφικό κλισέ, αυτός την ίδια ακριβώς ώρα πετούσε με την κόρη του με προορισμό τις ΗΠΑ για να την γράψει στο **Yale** στη σχολή ανθρωπιστικών σπουδών με μηδέν (0) μόρια εισαγωγής, αλλά **250.000 δολάρια δίδακτρα** για τον προπτυχιακό κύκλο σπουδών. Μάλιστα σχετικά με το ταξίδι του είχε ενημερώσει με κάθε επισημότητα από την προηγούμενη, ο κυβερνητικός εκπρόσωπος. Δεν πρέπει να τον παρεξηγούμε, όμως. Αυτά είναι απολύτως φυσιολογικά πράγματα για τον Μητσοτάκη. Σιγά μην έχει ο Μονάρχης τις ίδιες έγνοιες με τους υπηκόους του...

QUIZ

Μετά την απρόσμενη επιτυχία των προηγούμενων quiz σάς έχουμε και νέο, επαυξημένης δυσκολίας:

Ποιός έγραψε στα σόσιαλ μήντια να κόβονται οι συντάξεις των ηλικιωμένων ως ποινή μη εμβολιασμού;

Α. Ο Χατζηδάκης, υπουργός κοινωνικών ασφαλίσεων
Β. Ο Αδωνις Γεωργιάδης, δεν χρειάζονται άλλες συστάσεις
Γ. Η Ματίνα Παγώνη
Δ. Ο Αρχων Οφφικιάλος Σωτήριος Τσιο-

ινφλουένσερς για το ότι 40.000 και πλέον μαθητές θα μείνουν εκτός των ΑΕΙ. Τι συμφορά τούς βρήκε, που θα μείνει η Αρχιτεκτονική Σχολή Ξάνθης χωρίς φοιτητές; Αυτή ήταν η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι! Η ανόητη Κεραμέως απάντησε με το γνωστό ξινό ύφος της ότι βοήθησε στον απεγκλωβισμό των νέων από τα Πανεπιστήμια σώζοντας χιλιάδες ψυχές από τον όλεθρο της παιδείας. Εάν, όμως, είχε δράμι από μυαλό θα απαντούσε, πως επρόκειτο, απλώς, για ένα ακόμα υγειονομικό μέτρο αποφυγής του συνωστισμού στα αμφιθέατρα από τους «υπερμεταδότες» νέους, που είναι κατά κύριο λόγο ανεμβολίαστοι και θα έκλεινε όλα τα αριστερά στόματα! Αμ, πως....

Γιατί να λείπεις, η ανάπτυξη μπορεί να περιμένει;

Όλη η Ελλάδα σε μια αφίσα από την αγαπημένη Περιφέρεια Νοτίου Αιγαίου. Ένα γκαρσόνι μελαχρινό με πλατύ χαμόγελο, που παραπέμπει ξεκάθαρα σε μέσο νεοέλληνα ως 30 ετών (όχι κάποιο εξεζητημένης ομορφιάς μοντέλο) κρατά μια πιατέλα με έναν πελώριο αστακό και στο φόντο τα τραπέζια από ένα εστιατόριο πολυτε-

λείας δίπλα στη θάλασσα και ένα σκάφος. *«Γιατί να λείπεις; Εμβολιάσου τώρα για να μη χάσεις στιγμή από τη ζωή σου. Η τύχη του νησιού σου είναι στα χέρια σου»*.

Το μήνυμα είναι απολύτως ξεκάθαρο. Εμπρός, εμβολιάσου, μη χάνεις στιγμή, ποιος περιμένεις να σερβίρει τους πελάτες, τ' αφεντικά ή ο Μητσοτάκης; Ε, μη τα περιμένουμε και όλα από τους άλλους...

Ματαιότης ματαιοτήτων...

Η νέα κυνηγετική περίοδος ξεκίνησε μετά τα μέσα Αυγούστου με τον κυβερνητικό εκπρόσωπο να σαλπίζει το κόρνο: Θηράματα είναι φυσικά τα σχεδόν 5 εκατομμύρια ανεμβολίαστοι που τολμούν ακόμα να κυκλοφορούν ελεύθεροι. Το κράτος δείχνει με το δάχτυλο. Δεν έχουμε πλέον πανδημία κορωναϊού. Έχουμε «πανδημία ανεμβολίαστων». Θα τους κάνουμε τη ζωή δύσκολη υπόσχονται με χαιρεκακία οι υπουργοί. Θα πληρώσουν για την ασυνειδησία τους να φύγουν διακοπές αντί να εμβολιαστούν σαν τον μουσάτο νεαρό στην κρατική διαφήμιση. Αυτοί είναι οι νέοι λεπροί, οι επικίνδυνοι κακοποιοί, που απειλούν την κοινωνική συνοχή. Έτσι, λοιπόν, «σφίγγει ο κλοιός» σύμφωνα με τον πανομοιότυπο πηχυαίο τίτλο σε όλα τα τηλεοπτικά και διαδικτυακά ΜΜΕ. Απαγορεύεται και η οποιαδήποτε θετική αναφορά σε αυτούς ακόμα και οι όποιες ψυχοπονιάρικες εκδηλώσεις συμπάθειας, καθώς κυβέρνηση και αντιπολίτευση κατηγορούν αλλήλους για «κλείσιμο του ματιού» στους νέους κοινωνικούς παρίες.

Το αφήγημα περί επικίνδυνης μολυσματικότητας των ανεμβολίαστων έχει ήδη καταρρεύσει: εμβολιασμένοι και μη μεταδίδουν το ίδιο. Ωστόσο, η επιχείρηση στιγματισμού και εξοβελισμού από την κοινωνική ζωή σχεδόν πέντε εκατομμυρίων ανθρώπων συνεχίζεται με την ίδια εμμονή. Πρέπει εδώ να πούμε, ότι η κυβέρνηση Μητσοτάκη δεν πρωτοτυπεί πουθενά. Αντίστοιχα, κοινωνικά πογκρόμ ανακοινώθηκαν με διαφορά μίας ή δύο ημερών σε πολλές ευρωπαϊκές χώρες και στις ΗΠΑ, ενώ σε επιλεγμένες χώρες όπως στο Ισραήλ, στην Κύπρο και την στρατοκρατούμενη πλέον Αυστραλία τα μέτρα έχουν θεσπιστεί σε προηγούμενη φάση και είναι πιο σκληρά. Η νέα αντίληψη είναι παντού ίδια. Η κοινωνία διαιρείται σε «δικαίους» και «αδίκους», δηλαδή εμβολιασμένους και ανεμβολίαστους πολίτες, με τους δεύτερους να αποτελούν κίνδυνο, καθώς αρνούνται να συμμετάσχουν στη «συλλογική προσπάθεια» και άρα πρέπει να τιμωρηθούν εφ' όσον δεν πείθονται.

Αν δουλεύουν κάπου θα πρέπει να πληρώνουν σε τακτική βάση για τα τεστ, καθώς τους απαγορεύεται η δωρεάν πρόσβαση στα δημόσια κέντρα ανίχνευσης του ιού. Αν είναι φοιτητές δεν θα σπουδάζουν όσο δεν εμβολιάζονται, δεν θα πηγαίνουν στα μπαρ και στο σινεμά. Το πολύ-πολύ να αράζουν στις πλατείες. Όλα αυτά τα μέτρα φαίνονται πολύ λογικά, καθώς σύμφωνα με τις επίσημες ανακοινώσεις «πρέπει να κρατηθεί το ΕΣΥ το πρωί που ανακοινώνονταν οι βάσεις «βάζοντας τέλος στην αγωνία των γονέων και υποψηφίων» σύμφωνα με το δημοσιογραφικό κλισέ, αυτός την ίδια ακριβώς ώρα πετούσε με την κόρη του με προορισμό τις ΗΠΑ για να την γράψει στο **Yale** στη σχολή ανθρωπιστικών σπουδών με μηδέν (0) μόρια εισαγωγής, αλλά **250.000 δολάρια δίδακτρα** για τον προπτυχιακό κύκλο σπουδών. Μάλιστα σχετικά με το ταξίδι του είχε ενημερώσει με κάθε επισημότητα από την προηγούμενη, ο κυβερνητικός εκπρόσωπος. Δεν πρέπει να τον παρεξηγούμε, όμως. Αυτά είναι απολύτως φυσιολογικά πράγματα για τον Μητσοτάκη. Σιγά μην έχει ο Μονάρχης τις ίδιες έγνοιες με τους υπηκόους του...

QUIZ

Μετά την απρόσμενη επιτυχία των προηγούμενων quiz σάς έχουμε και νέο, επαυξημένης δυσκολίας:

Ποιός έγραψε στα σόσιαλ μήντια να κόβονται οι συντάξεις των ηλικιωμένων ως ποινή μη εμβολιασμού;

Α. Ο Χατζηδάκης, υπουργός κοινωνικών ασφαλίσεων
Β. Ο Αδωνις Γεωργιάδης, δεν χρειάζονται άλλες συστάσεις
Γ. Η Ματίνα Παγώνη
Δ. Ο Αρχων Οφφικιάλος Σωτήριος Τσιοδρας
Ε. Ο Θανάσης Καμπαγιάννης, συνήγορος πολιτικής αγωγής στη δίκη της Χρυσής Αυγής

Σωστή και βραβευμένη απάντηση η (Ε), μα φυσικά ο Θανάσης Καμπαγιάννης...

Λεόν

Οι ανεύθυνοι των Αθηνών και οι εραστές της ύπαρξης

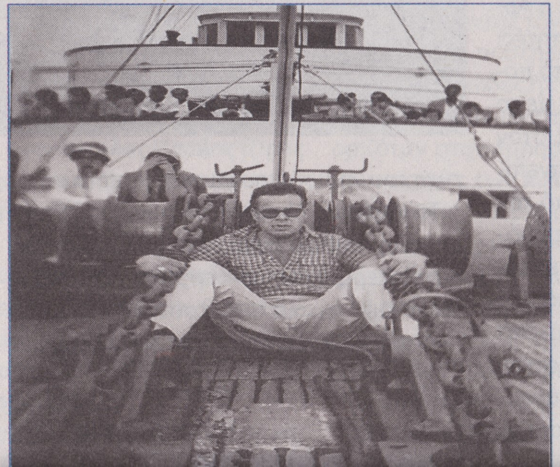
ΑΝΕΥΘΥΝΟΙ – Από αριστερά Ρωμαίος Ζουλούμης, Τάκις Βασιλάκης, Ευθαλία Αργυροπούλου, Μίνως Αργυράκης. Μπροστά οι δύο κοπέλες που κάθονται στο πάτωμα Νέλλη και η Νάτα Μελά. Φωτογραφία στο δωμάτιο της Νάτα, το 1945.

Μπορεί η γενιά των μπίτνικ ετυμολογικά να εισάγεται από τον συγγραφέα Τζακ Κέρουακ το 1948 για να περιγράψει μια λογοτεχνική παρέα της Αμερικής, που με τα γραπτά και την καθημερινότητά της αμφισβητούσε κοινωνικές και αισθητικές νόρμες των δεκαετιών του '50 και του '60, αλλά στην Αθήνα από τα μέσα της δεκαετίας του '40, στην κόψη του τελειώματος της Κατοχής και στην αρχή του εμφυλίου πολέμου, λίγο πριν από την εμφάνιση των μπίτνικ στην Αμερική, έχει ήδη κάνει την εμφάνισή της μια ανάλογη και παράξενη, για τα δεδομένα της εποχής, παρέα λογοτεχνών, ποιητών, συγγραφέων, καλλιτεχνών και γενικότερα «παράξενων» ανθρώπων. Ένιωθαν εγκλωβισμένοι ανάμεσα στις κοινωνικές νόρμες του ελλαδικού χώρου και δεν έβρισκαν ενδιαφέρον στο επιβαλλόμενο δίπολο ενός κομμουνιστικού ή δεξιού καθεστώτος. Συναντήθηκαν και έζησαν μαζί και προσπάθησαν μέσα από την τέχνη να νιώσουν ελεύθεροι και απαλλαγμένοι από το επιβαλλόμενο εμφυλιακό δίπολο. Από την μια η επιβολή της δεξιάς και η συμμόρφωση σε ασφυκτικά κοινωνικά δεδομένα και από την άλλη η εναλλακτική κομμουνιστική εξουσία που από το ξεκίνημά της είχε συντονιστεί με το εκάστοτε καθεστώς δίνοντας σπουδαία σε

πεινούσαν ή σκοτώνονταν τις νύχτες κρυφά, χωρίς να το κάνουν ποτέ μπαϊράκι τους. Ο Τσαρούχης είχε –όπως κι εγώ– δοκιμαστεί σκληρά στην Αλβανία, ο Αντρέας Καραντώνης γύριζε από πόρτα σε πόρτα και πουλούσε χαρουπόμελο για να ζήσει. Ο Βαλαωρίτης θα ακολουθούσε τα μυστικά καραβάνια προς τη Μέση Ανατολή. Και ένας από τους νέους ποιητές, ο Λόης, θ' ανέβαινε σε λίγο στην αγχόνη». Μερικά ονόματα από εκείνη την «ανεύθυνη» παρέα ήταν ο ποιητής Γιώργος Μακρής, η θεατρική συγγραφέας Λένα Τσούχλου, η γλύπτρια Νάτα Μελά, η μετέπειτα εκδότρια Ιωάννα Χατζηνικολή, η θεατρική συγγραφέας Φώφη Τρέζου και η γλύπτρια Αλεξάνδρα Νικολετοπούλου. Για όλα τα παραπάνω πρόσωπα θα μπορούσαν να γραφτούν ξεχωριστά αρκετά πράγματα μα θα προσπαθήσουμε να μην μακρυγορήσουμε: Η Λένα Τσούχλου υπήρξε οργανωμένη στην ΕΠΟΝ, όπως και η Νάτα Μελά (εγγονή του Παύλου Μελά) στο ΕΑΜ η οποία και αποχώρησε μετά την δολοφονία του φίλου και ιδεολογικού της συντρόφου Κίτσου Μαλτέζου από τον ΕΛΑΣ. Μαζί ταξίδεψαν όλο τον ελλαδικό χώρο και έμεναν

δεδομένα μήπως και ανακαλύψουν μια άλλη πρόταση, μια άλλη πραγματικότητα. Ανεύθυνοι, ώστε με ευθύνη να ερωτοτροπήσουν με την ουτοπία, να την αναζητήσουν σαν τον φάρο μέσα στο σκοτάδι της εξουσίας και του χαλασμού.

Ο Γιώργος Μακρής είναι μια ιδιαίτερη περίπτωση αυτής της παρέας. Δεν θέλησε ποτέ να δημοσιεύσει κανένα ποίημα του γιατί θεωρούσε πως αυτόματα θα έμπαινε

Ο αγώνας τους και μεις
για να παρατηρούμε.
Έχουμε την απόλαυση του θεάματος
Μιας κινητής σειράς μεταλλικών ραμφών
Όπου αέναα τον άνεμο δολοφονούν
Κι αυτός πάντα προτάσσει
εν' άλλο στήθος.

Εκ πεποιθήσεως δεν δούλευε και ζούσε από την μεγάλη περιουσία της οικογένειάς του. Όπως είχε δηλώσει: *«Η πρώτη γενιά συγκεντρώνει την περιουσία, η δεύτερη την συντηρεί και η τρίτη γενιά την τρώει. Εγώ ανήκω στην τρίτη!».* Ο Μακρής για ένα διάστημα μετακόμισε στο Παρίσι όπου ξυλοκοπήθηκε μια φορά από μπάτσους σε μια διαδήλωση φωνάζοντάς τους SS-SS και μια άλλη από Γάλλους εθνικιστές επειδή φώναξε «Ζήτω η Αλγερία». Τα ποιήματά του δημοσιεύθηκαν δεκαετίες μετά τον θάνατό του, αφού συλλέχτηκαν σε ένα τσουβάλι όλα τα χαρτάκια, οι χαρτοπετσέτες, τα κουτιά από τσιγάρα που επάνω τους υπήρχαν στίχοι του Μακρή. Ο Μακρής αυτοκτόνησε τον Γενάρη του 1968, από την ταράτσα της πολυκατοικίας που ζούσε. Είχε τόσο μέσα του το χιούμορ, που λέγεται πως την ώρα που ανέβαινε τις σκάλες τον ρώτησε ο θυρωρός που πάει τέτοια ώρα και εκείνος του απάντησε «Μην ανησυχείς, θα κατέβω γρήγορα».

Γύρω από την παραπάνω εύπορη παρέα νέων, υπήρχε και μια παρέα φτωχών νέων στους οποίους ενυπήρχε το πάθος τους για την τέχνη, την ελευθερία και το ενδιαφέρον τους για νέα καλλιτεχνικά ρεύματα στην Ευρώπη μαζί με την αγωνία της επιβίωσης. Η παρέα αποτελούταν από τον Τάκη Βασιλάκη, τον Πάνο Ραϋμόνδο, τον Βλαδίμηρο Μακ, την Λίλη Μακ και τον Μίνω Αργυράκη. Όλοι οι παραπάνω, άλλοτε όλοι

ΑΝΕΥΘΥΝΟΙ – Από αριστερά Ρωμαίος Ζουλούμης, Τάκις Βασιλάκης, Ευθαλία Αργυροπούλου, Μίνως Αργυράκης. Μπροστά οι δύο κοπέλες που κάθονται στο πάτωμα Νέλλη και η Νάτα Μελά. Φωτογραφία στο δωμάτιο της Νάτα, το 1945.

Μπορεί η γενιά των μπίτνικ ετυμολογικά να εισάγεται από τον συγγραφέα Τζακ Κέρουακ το 1948 για να περιγράψει μια λογοτεχνική παρέα της Αμερικής, που με τα γραπτά και την καθημερινότητά της αμφισβητούσε κοινωνικές και αισθητικές νόρμες των δεκαετιών του '50 και του '60, αλλά στην Αθήνα από τα μέσα της δεκαετίας του '40, στην κόψη του τελειώματος της Κατοχής και στην αρχή του εμφυλίου πολέμου, λίγο πριν από την εμφάνιση των μπίτνικ στην Αμερική, έχει ήδη κάνει την εμφάνισή της μια ανάλογη και παράξενη, για τα δεδομένα της εποχής, παρέα λογοτεχνών, ποιητών, συγγραφέων, καλλιτεχνών και γενικότερα «παράξενων» ανθρώπων. Ένιωθαν εγκλωβισμένοι ανάμεσα στις κοινωνικές νόρμες του ελλαδικού χώρου και δεν έβρισκαν ενδιαφέρον στο επιβαλλόμενο δίπολο ενός κομμουνιστικού ή δεξιού καθεστώτος. Συναντήθηκαν και έζησαν μαζί και προσπάθησαν μέσα από την τέχνη να νιώσουν ελεύθεροι και απαλλαγμένοι από το επιβαλλόμενο εμφυλιακό δίπολο. Από την μια η επιβολή της δεξιάς και η συμμόρφωση σε ασφυκτικά κοινωνικά δεδομένα και από την άλλη η εναλλακτική κομμουνιστική εξουσία που από το ξεκίνημά της είχε συντονιστεί με το εκάστοτε καθεστώς δίνοντας σπουδαία σε αγριότητα εξουσιαστικά δείγματα γραφής.

Πολλοί ερευνητές εκ των υστέρων τους χαρακτήρισαν ως πρόδρομους του ρεύματος των υπαρξιστών, που στον ελλαδικό χώρο εμφανίστηκε στις αρχές του 1950 με την «Ιπτάμενη Παράγκα» στου Ψυρρή του Σίμου Τσαπνίδη.

Οι πρώτοι υπαρξιστές ήταν γόνοι εύπορων οικογενειών, οι οποίοι σύχναζαν στο καφενείο «Βυζάντιο» στο Κολωνάκι και στου Λουμίδη μαζί με άλλους καλλιτέχνες παραδίπλα, όπως ο Χατζιδάκης, ο Ελύτης και ο Τσαρούχης, απαγγέλοντας ποίηση και κείμενα συγγραφέων, ενώ ανέβαζαν και αυτοσχέδιες θεατρικές παραστάσεις. Στον ίδιο χώρο, συνυπήρχαν και άνθρωποι που προσπαθούσαν να κλείσουν συμφωνίες με μαυραγορίτες για λίγα βασικά *πεινούσαν ή σκοτώνονταν τις νύχτες κρυφά, χωρίς να το κάνουν ποτέ μπαΐράκι τους. Ο Τσαρούχης είχε –όπως κι εγώ– δοκιμαστεί σκληρά στην Αλβανία, ο Αντρέας Καραντώνης γύριζε από πόρτα σε πόρτα και πουλούσε χαρουπόμελο για να ζήσει. Ο Βαλαωρίτης θα ακολουθούσε τα μυστικά καραβάνια προς τη Μέση Ανατολή. Και ένας από τους νέους ποιητές, ο Λόης, θ' ανέβαινε σε λίγο στην αγχόνη».* Μερικά ονόματα από εκείνη την «ανεύθυνη» παρέα ήταν ο ποιητής Γιώργος Μακρής, η θεατρική συγγραφέας Λένα Τσούχλου, η γλύπτρια Νάτα Μελά, η μετέπειτα εκδότρια Ιωάννα Χατζηνικολή, η θεατρική συγγραφέας Φώφη Τρέζου και η γλύπτρια Αλεξάνδρα Νικολετοπούλου. Για όλα τα παραπάνω πρόσωπα θα μπορούσαν να γραφτούν ξεχωριστά αρκετά πράγματα μα θα προσπαθήσουμε να μην μακρυγορήσουμε: Η Λένα Τσούχλου υπήρξε οργανωμένη στην ΕΠΟΝ, όπως και η Νάτα Μελά (εγγονή του Παύλου Μελά) στο ΕΑΜ η οποία και αποχώρησε μετά την δολοφονία του φίλου και ιδεολογικού της συντρόφου Κίτσου Μαλτέζου από τον ΕΛΑΣ. Μαζί ταξίδεψαν όλο τον ελλαδικό χώρο και έμεναν στην ύπαιθρο και σε σκηνές. Σε σκηνή είχαν μείνει και στη Μύκονο για μεγάλο χρονικό διάστημα, όπου ψάρευαν και ζούσαν σαν οργισμένες αμαζόνες, προξενώντας έντονες αντιδράσεις από τους ντόπιους και από τους οποίους είχαν αμυνθεί με κατσαρόλες, φωνές και τηγάνια. Δεν δίσταζαν να παίζουν τάβλι την δεκαετία του '40 με καυτά σορτς καπνίζοντας, μέσα σε ανδροκρατούμενα καφενεία. Η Ιωάννα Χατζηνικολή και αυτή οργανωμένη στην ΕΠΟΝ αλλά μετέπειτα μόνιμα ερωτευμένη με την αλητεία όπως έλεγε σε συνέντευξη της λίγο πριν πεθάνει: *«Θα ήθελα πολύ να ξαναπεράσω την εποχή της αλητείας μου. Έκανα ό,τι κάνει κάποιος όταν δεν κάνει τίποτα. Η ουσία της αλητείας είναι ότι δεν κάνεις τίποτα. Ότι υπάρχεις στιγμές, στιγ-*

δεδομένα μήπως και ανακαλύψουν μια άλλη πρόταση, μια άλλη πραγματικότητα. Ανεύθυνοι, ώστε με ευθύνη να ερωτοτροπήσουν με την ουτοπία, να την αναζητήσουν σαν τον φάρο μέσα στο σκοτάδι της εξουσίας και του χαλασμού.

Ο Γιώργος Μακρής είναι μια ιδιαίτερη περίπτωση αυτής της παρέας. Δεν θέλησε ποτέ να δημοσιεύσει κανένα ποίημα του γιατί θεωρούσε πως αυτόματα θα έμπαινε

Γιώργος Μακρής

σε καλλιτεχνική νόρμα. Η μόνη ενυπόγραφη δημοσίευση του είναι μια μετάφραση του ποιήματος «Πέτρα του Ήλιου» του Octavio Paz. Το 1941 σε ένα κείμενό του αναφέρει το σκεπτικό του γύρω από την ελευθερία που πρέπει να σου παρέχει η τέχνη: *«Αν ασχοληθείς με την τέχνη, πρέπει να 'χεις τη δύναμη ν' απαλλαχτείς από την άμεση επιρροή της, έτσι ώστε, αργότερα κι αν σε κυριέψει, να μπορείς να έχεις τη σκέψη σου ελεύθερη».* Ίσως αυτός ήταν ο λόγος που ο Μακρής ποτέ δεν δημοσίευσε ποίημα του και είχε αποκτήσει ένα ευρύ φάσμα εγκυκλοπαιδικών γνώσεων επί παντός επιστητού. Πολλοί καλλιτέ-

του. Όπως είχε δηλώσει: *«Η πρώτη γενιά συγκεντρώνει την περιουσία, η δεύτερη την συντηρεί και η τρίτη γενιά την τρώει. Εγώ ανήκω στην τρίτη!».* Ο Μακρής για ένα διάστημα μετακόμισε στο Παρίσι όπου ξυλοκοπήθηκε μια φορά από μπάτσους σε μια διαδήλωση φωνάζοντάς τους SS-SS και μια άλλη από Γάλλους εθνικιστές επειδή φώναξε «Ζήτω η Αλγερία». Τα ποιήματά του δημοσιεύθηκαν δεκαετίες μετά τον θάνατό του, αφού συλλέχτηκαν σε ένα τσουβάλι όλα τα χαρτάκια, οι χαρτοπετσέτες, τα κουτιά από τσιγάρα που επάνω τους υπήρχαν στίχοι του Μακρή. Ο Μακρής αυτοκτόνησε τον Γενάρη του 1968, από την ταράτσα της πολυκατοικίας που ζούσε. Είχε τόσο μέσα του το χιούμορ, που λέγεται πως την ώρα που ανέβαινε τις σκάλες τον ρώτησε ο θυρωρός που πάει τέτοια ώρα και εκείνος του απάντησε «Μην ανησυχείς, θα κατέβω γρήγορα».

Γύρω από την παραπάνω εύπορη παρέα νέων, υπήρχε και μια παρέα φτωχών νέων στους οποίους ενυπήρχε το πάθος τους για την τέχνη, την ελευθερία και το ενδιαφέρον τους για νέα καλλιτεχνικά ρεύματα στην Ευρώπη μαζί με την αγωνία της επιβίωσης. Η παρέα αποτελούταν από τον Τάκη Βασιλάκη, τον Πάνο Ραϋμόνδο, τον Βλαδίμηρο Μακ, την Λίλη Μακ και τον Μίνω Αργυράκη. Όλοι οι παραπάνω, άλλοτε όλοι μαζί, άλλοτε χώρια, αλήτευαν στην Αθήνα πολλές φορές ξυπόλυτοι από πεποίθηση και μονίμως ερωτευμένοι ο ένας με τον άλλον χωρίς περιορισμούς και δεσμεύσεις. Ο Τάκης Βασιλάκης είναι πλέον ο παγκοσμίου φήμης εικαστικός Takis.

Το πρώτο έγγραφο δείγμα αυτής της παρέας είναι η «Προκήρυξη υπ. Αριθ.1» που υπογράφεται από τον ποιητή Γιώργο Μακρή ως διοργανωτή του Συνδέσμου Αισθητικών Σαμποτέρ Αρχαιοτήτων, με ημερομηνία τον Νοέμβριο 1944:

ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ Υπ. Αριθ. 1

Έχοντας κοινή αισθητική και κοσμοθεωρητική άποψη, πως η καταστροφή κι η θνητότητα της μορφής των όντων περι-

παράξενη, για τα δεδομένα της εποχής, παρέα λογοτεχνών, ποιητών, συγγραφέων, καλλιτεχνών και γενικότερα «παράξενων» ανθρώπων. Ένιωθαν εγκλωβισμένοι ανάμεσα στις κοινωνικές νόρμες του ελλαδικού χώρου και δεν έβρισκαν ενδιαφέρον στο επιβαλλόμενο δίπολο ενός κομμουνιστικού ή δεξιού καθεστώτος. Συναντήθηκαν και έζησαν μαζί και προσπάθησαν μέσα από την τέχνη να νιώσουν ελεύθεροι και απαλλαγμένοι από το επιβαλλόμενο εμφυλιακό δίπολο. Από την μια η επιβολή της δεξιάς και η συμμόρφωση σε ασφυκτικά κοινωνικά δεδομένα και από την άλλη η εναλλακτική κομμουνιστική εξουσία που από το ξεκίνημά της είχε συντονιστεί με το εκάστοτε καθεστώς δίνοντας σπουδαία σε αγριότητα εξουσιαστικά δείγματα γραφής.

Πολλοί ερευνητές εκ των υστέρων τους χαρακτήρισαν ως πρόδρομους του ρεύματος των υπαρξιστών, που στον ελλαδικό χώρο εμφανίστηκε στις αρχές του 1950 με την «Ιπτάμενη Παράγκα» στου Ψυρρή του Σίμου Τσαπνίδη.

Οι πρώτοι υπαρξιστές ήταν γόνοι εύπορων οικογενειών, οι οποίοι σύχναζαν στο καφενείο «Βυζάντιο» στο Κολωνάκι και στου Λουμίδη μαζί με άλλους καλλιτέχνες παραδίπλα, όπως ο Χατζιδάκης, ο Ελύτης και ο Τσαρούχης, απαγγέλοντας ποίηση και κείμενα συγγραφέων, ενώ ανέβαζαν και αυτοσχέδιες θεατρικές παραστάσεις. Στον ίδιο χώρο, συνυπήρχαν και άνθρωποι που προσπαθούσαν να κλείσουν συμφωνίες με μαυραγορίτες για λίγα βασικά αγαθά. Ένα μωσαϊκό όπου ο πόνος και η δυστυχία αναμειγνύονταν με το γέλιο, τον έρωτα και το πάθος για την τέχνη. Ο Ελύτης, είχε γράψει γι' αυτή την αντίθεση στο *«Χρονικό μιας δεκαετίας»* : *«Κι ας πα' να λέγανε οι ηθικολόγοι –θα έπρεπε να πω: οι στενοκέφαλοι– ότι ήτανε ντροπή, τη στιγμή που οι άλλοι πεινούσαν ή σκοτώνονταν, εμείς να διασκεδάζουμε. Αλλά αυτό ακριβώς είχε σημασία. Από εμάς τους ίδιους που «διασκεδάζαμε» οι περισσότεροι* Μερικά ονόματα από εκείνη την «ανεύθυνη» παρέα ήταν ο ποιητής Γιώργος Μακρής, η θεατρική συγγραφέας Λένα Τσούχλου, η γλύπτρια Νάτα Μελά, η μετέπειτα εκδότρια Ιωάννα Χατζηνικολή, η θεατρική συγγραφέας Φώφη Τρέζου και η γλύπτρια Αλεξάνδρα Νικολετοπούλου. Για όλα τα παραπάνω πρόσωπα θα μπορούσαν να γραφτούν ξεχωριστά αρκετά πράγματα μα θα προσπαθήσουμε να μην μακρυγορήσουμε: Η Λένα Τσούχλου υπήρξε οργανωμένη στην ΕΠΟΝ, όπως και η Νάτα Μελά (εγγονή του Παύλου Μελά) στο ΕΑΜ η οποία και αποχώρησε μετά την δολοφονία του φίλου και ιδεολογικού της συντρόφου Κίτσου Μαλτέζου από τον ΕΛΑΣ. Μαζί ταξίδεψαν όλο τον ελλαδικό χώρο και έμεναν στην ύπαιθρο και σε σκηνές. Σε σκηνή είχαν μείνει και στη Μύκονο για μεγάλο χρονικό διάστημα, όπου ψάρευαν και ζούσαν σαν οργισμένες αμαζόνες, προξενώντας έντονες αντιδράσεις από τους ντόπιους και από τους οποίους είχαν αμυνθεί με κατσαρόλες, φωνές και τηγάνια. Δεν δίσταζαν να παίζουν τάβλι την δεκαετία του '40 με καυτά σορτς καπνίζοντας, μέσα σε ανδροκρατούμενα καφενεία. Η Ιωάννα Χατζηνικολή και αυτή οργανωμένη στην ΕΠΟΝ αλλά μετέπειτα μόνιμα ερωτευμένη με την αλητεία όπως έλεγε σε συνέντευξη της λίγο πριν πεθάνει: *«Θα ήθελα πολύ να ξαναπεράσω την εποχή της αλητείας μου. Έκανα ό,τι κάνει κάποιος όταν δεν κάνει τίποτα. Η ουσία της αλητείας είναι ότι δεν κάνεις τίποτα. Ότι υπάρχεις στιγμές, στιγμές, στιγμές, όπως πάει κι όπως έρθει, χωρίς πρόγραμμα. Έξω πάντως. Κανείς δεν αλητεύει μες στο σπίτι του».*

Η Φώφη Τρέζου το 1959 δίνει όνομα σε αυτή την παρέα φτιάχνοντας ένα θεατρικό έργο με τίτλο «Οι Ανεύθυνοι». Οι ανεύθυνοι, λοιπόν, δεν περιορίζονται στις ιδεολογικές νόρμες της εποχής, σκανδαλίζουν και για πολλούς ίσως φαίνονται και για ανεύθυνοι, ίσως και να θέλουν να είναι, έχοντας την ευθύνη να αρνηθούν τα ποτέ να δημοσιεύσει κανένα ποίημα του γιατί θεωρούσε πως αυτόματα θα έμπαινε

Γιώργος Μακρής

σε καλλιτεχνική νόρμα. Η μόνη ενυπόγραφη δημοσίευση του είναι μια μετάφραση του ποιήματος «Πέτρα του Ήλιου» του Octavio Paz. Το 1941 σε ένα κείμενό του αναφέρει το σκεπτικό του γύρω από την ελευθερία που πρέπει να σου παρέχει η τέχνη: *«Αν ασχοληθείς με την τέχνη, πρέπει να 'χεις τη δύναμη ν' απαλλαχτείς από την άμεση επιρροή της, έτσι ώστε, αργότερα κι αν σε κυριέψει, να μπορείς να έχεις τη σκέψη σου ελεύθερη».* Ίσως αυτός ήταν ο λόγος που ο Μακρής ποτέ δεν δημοσίευσε ποίημα του και είχε αποκτήσει ένα ευρύ φάσμα εγκυκλοπαιδικών γνώσεων επί παντός επιστητού. Πολλοί καλλιτέχνες αναφέρονται στην επιρροή που τους άσκησε ο Μακρής και κάποιοι του αφιέρωσαν ποιήματα τους, όπως ο Μίλτος Σαχτούρης και ο Νάνος Βαλαωρίτης. Στα μάτια των καλλιτεχνών ήταν σαν ένας σύγχρονος Σωκράτης με τον οποίο μπορούσαν να συζητήσουν ο,τιδήποτε.

Είμαστε πάντα εκεί
Που ζουν οι αιώνιοι άνεμοι
και οι θάλασσες οι φιλικές

που λέγεται πως την ώρα που ανέβαινε τις σκάλες τον ρώτησε ο θυρωρός που πάει τέτοια ώρα και εκείνος του απάντησε «Μην ανησυχείς, θα κατέβω γρήγορα».

Γύρω από την παραπάνω εύπορη παρέα νέων, υπήρχε και μια παρέα φτωχών νέων στους οποίους ενυπήρχε το πάθος τους για την τέχνη, την ελευθερία και το ενδιαφέρον τους για νέα καλλιτεχνικά ρεύματα στην Ευρώπη μαζί με την αγωνία της επιβίωσης. Η παρέα αποτελούταν από τον Τάκη Βασιλάκη, τον Πάνο Ραϋμόνδο, τον Βλαδίμηρο Μακ, την Λίλη Μακ και τον Μίνω Αργυράκη. Όλοι οι παραπάνω, άλλοτε όλοι μαζί, άλλοτε χώρια, αλήτευαν στην Αθήνα πολλές φορές ξυπόλυτοι από πεποίθηση και μονίμως ερωτευμένοι ο ένας με τον άλλον χωρίς περιορισμούς και δεσμεύσεις. Ο Τάκης Βασιλάκης είναι πλέον ο παγκοσμίου φήμης εικαστικός Takis.

Το πρώτο έγγραφο δείγμα αυτής της παρέας είναι η «Προκήρυξη υπ. Αριθ.1» που υπογράφεται από τον ποιητή Γιώργο Μακρή ως διοργανωτή του Συνδέσμου Αισθητικών Σαμποτέρ Αρχαιοτήτων, με ημερομηνία τον Νοέμβριο 1944:

ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ Υπ. Αριθ. 1

Έχοντας κοινή αισθητική και κοσμοθεωρητική άποψη, πως η καταστροφή κι η θνητότητα της μορφής των όντων περιλαμβάνονται στο περίγραμμα της ολοκλήρωσης της ζωής.

Έχοντας βάλει σκοπό μας την καταστροφή του Παρθενώνος, μ' απώτερο σκοπό την παράδοσή του στην ουσιαστική αιωνιότητα, που δεν είναι παρά η χωρίς επίγνωση ροή κι η πλούσια σε πιθανότητες αυτόματη μετασκευή της ύλης, που κακώς ονομάζουμε «χαμό».

Αντιπαθώντας τη χρονική και ιστορική

κατοχύρωση της Ακρόπολης, σαν κάτι ανήκουστο και ξένο προς τη ζωή.

Νιώθοντας απαραίτητη την ανάγκη της αιωνιότητας στην τέχνη, μόνο κατά τη διάρκεια της ώρας της δημιουργίας.

Καταλαβαίνοντας τον Φειδία, που έδωσε μεν στο έργο χρονοϊστορική υπόσταση, χωρίς όμως να είναι τίποτα παραπάνω στα πλαίσια της υποστασιακής αιωνιότητας, για την οποία δεν υπάρχει χρονική διάρκεια και που γι' αυτήν ένα δευτερόλεπτο δεν έχει διαφορά από τρία δισεκατομμύρια αιώνες, χάρη στις βουλητικές της ιδιότητες και στη δυναμική της χροιά, που μόνο στ' άτομα νοούνται και κανέναν δε νοιάζει ο αριθμός των ατόμων αυτών.

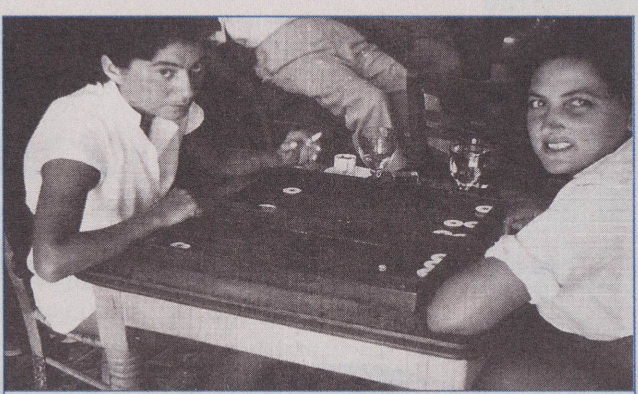
Μισώντας τον Εθνικό Τουρισμό και τις εφιαλτικές φολκλόρ αρθρογραφίες γι' αυτόν.

Νομίζοντας πως κάνουμε μια ανώτερη καλλιτεχνικά πράξη, όντας σίγουροι πως όλη η γελοία και ψεύτικη επιβίωση όχι μόνο δε συγκρίνονται, έστω και μειονεκτώντας, μ' ένα λεπτό ενεργητικής δράσης κι απόλαυσης, αλλά και καλλιτεχνικά είναι βλαβερή, προετοιμάζοντας ερασιτέχνες περιηγητές και ευνούχους.

ΑΠΟΦΑΣΙΖΟΥΜΕ

Να θέσουμε ως σκοπό μας την ανατίναξη αρχαίων μνημείων και την προπαγάνδα κατά αυτών.

Πρώτη καταστροφή ορίζεται η ανατίναξη του Παρθενώνα, που μας έχει κυριολεκτικά πνίξει.

Η Ιωάννα Χατζηνικολή (αριστερά) και η Λένα Τσούχλου (1946) σε καφενείο με τσιγάρο, καφέ και σορτσάκι παίζουν τάβλι.

Η προκήρυξη αυτή δεν αποσκοπεί παρά να δώσει ένα μέτρο απ' το σκοπό μας. Είναι ένα βλήμα που ξεκινάει με λίγες πιθανότητες για στόχο τους πολλούς, μα που δεν επιζητάει παρά ελάχιστους.

Γιώργος Βασιλείου Μακρής
Γενικός Διοργανωτής της ΣΑΣΑ (Σύνδεσμος Αισθητικών Σαμποτέρ Αρχαιοτήτων).
Νοέμβριος 1944.

Η προκήρυξη αυτή έχει τον χαρακτήρα μανιφέστου και χαρακτηρίζεται ως το πρώτο ριζοσπαστικό καλλιτεχνικό μανιφέστο του ελλαδικού χώρου, με σαφές διορατικό πολιτικό και κοινωνικό πρόσημο. Η διορατικότητά του έγκειται όχι μόνο στην ραγδαία τουριστικοποίηση που στις μέρες μας ως γάγγραινα κατατρώει το κοινωνικό σύνολο και παρουσιάζεται από την εξουσία ως μάνα εξ ουρανού, αλλά και στον συμβολισμό του από την εγχώρια και ξένη εξουσία. Εναντιώνεται, λοιπόν, στην οικειοποίηση του Παρθενώνα, είτε μέσω του τουρισμού αλλά και ως σύμβολο που χρησιμοποιήθηκε πάντα από την εξουσία, από τους Ναζί και τους Φασίστες αλλά και από τα δύο εμφυλιακά στρατόπεδα. Το μανιφέστο επιθυμεί να παραδώσει τον Παρθενώνα στην ροή της αιωνιότητας μέσω της καταστροφής του, υλικά αλλά και νοηματοδοτικά ώστε να σταματήσει να μας πνίγει, όπως αναφέρεται.

Δύο χρόνια μετά, το 1946, γράφεται από την Λένα Τσούχλου το ποίημα «Εμείς οι λίγοι» το οποίο αντιπροσωπεύει την αισθητική και τα πιστεύω της «ανεύθυνης» αυτής παρέας. Δημιουργός του ποιήματος αρχικά θεωρήθηκε ο Γιώργος Μακρής, αλλά η έρευνα έδειξε πως το ποίημα τελικά είναι της Λένας Τσούχλου. Ο έρωτας, η φωτιά, το αδέσμευτο και το ανεξούσιο, η εγκλωβισμένη δυναμική της ελευθερίας με τις μη προβλεπόμενες συνέπειές της λίγο πριν σπάσει το καλούπι που δεν βολεύεται παρουσιάζονται σε αυτό το ποίημα, που μοιάζει με ένα μπουκέτο με άγρια γνωστά αλλά και άγνωστα λουλούδια:

Εμείς οι λίγοι
Είμαστε εμείς οι ονειροπαρμένοι
τρελλοί της γης
Με τη φλογισμένη καρδιά
και τα έξαλλα μάτια.
Είμαστε οι αλύτρωτοι στοχαστές
και οι τραγικοί ερωτευμένοι.
Χίλιοι ήλιοι κυλούνε μες στο αίμα μας
Κι ολλούθε μας κυνηγά
το όραμα του απείρου.
Η φόρμα δεν μπορεί να μας δαμάσει.
Εμείς ερωτευτήκαμε
την ουσία του είναι μας
Κι σ' όλους με τους έρωτες αυτής
αγαπούμε.
Είμαστε οι μεγάλοι ενθουσιασμένοι
κι οι μεγάλοι αρνητές.
Κλείνουμε μέσα μας τον κόσμο όλο
κι δεν είμαστε τίποτα απ'
Αυτόν τον κόσμο
Οι μέρες μας είναι μια πυρκαγιά
κι οι νύχτες μας ένα πέλαγο.
Γύρω μας αντηχεί το γέλιο των ανθρώπων.
Είμαστε οι προάγγελοι του χάους

Λένα Τσούχλου, 1946

Μέσα, λοιπόν, στα ασφυκτικά πλαίσια της Κατοχής και μετέπειτα του εμφυλίου πολέμου, οι «ανεύθυνοι» αρνήθηκαν το επιβαλλόμενο κάδρο και ερωτεύτηκαν την ουσία της ύπαρξης. Έκλεισαν μέσα τους όλο τον κόσμο και συγχρόνως τον αρνήθηκαν. Καύσιμη ύλη το σώμα και το πνεύμα τους και όλο αυτό δεν ήταν πρόταση, αλλά ανάγκη. Ανάγκη οι μέρες να είναι πυρκαγιά και οι νύχτες πέλαγο, έξω από την φόρμα, μόνιμα ενθουσιασμένοι και μόνιμα αρνητές.

Ελευθερόκοκκος

πλαίσια της υποσταδιακής αιωνιότητας, για την οποία δεν υπάρχει χρονική διάρκεια και που γι' αυτήν ένα δευτερόλεπτο δεν έχει διαφορά από τρία δισεκατομμύρια αιώνες, χάρη στις βουλητικές της ιδιότητες και στη δυναμική της χροιά, που μόνο στ' άτομα νοούνται και κανέναν δε νοιάζει ο αριθμός των ατόμων αυτών.

Μισώντας τον Εθνικό Τουρισμό και τις εφιαλτικές φολκλόρ αρθρογραφίες γι' αυτόν.

Νομίζοντας πως κάνουμε μια ανώτερη καλλιτεχνικά πράξη, όντας σίγουροι πως όλη η γελοία και ψεύτικη επιβίωση όχι μόνο δε συγκρίνονται, έστω και μειονεκτώντας, μ' ένα λεπτό ενεργητικής δράσης κι απόλαυσης, αλλά και καλλιτεχνικά είναι βλαβερή, προετοιμάζοντας ερασιτέχνες περιηγητές και ευνούχους.

ΑΠΟΦΑΣΙΖΟΥΜΕ

Να θέσουμε ως σκοπό μας την ανατίναξη αρχαίων μνημείων και την προπαγάνδα κατά αυτών.

Πρώτη καταστροφή ορίζεται η ανατίναξη του Παρθενώνα, που μας έχει κυριολεκτικά πνίξει.

Η Ιωάννα Χατζηνικολή (αριστερά) και η Λένα Τσούχλου (1946) σε καφενείο με τσιγάρο, καφέ και σορτσάκι παίζουν τάβλι.

Η προκήρυξη αυτή δεν αποσκοπεί παρά να δώσει ένα μέτρο απ' το σκοπό μας. Είναι ένα βλήμα που ξεκινάει με λίγες πιθανότητες για στόχο τους πολλούς, μα που δεν επιζητάει παρά ελάχιστους.

Γιώργος Βασιλείου Μακρής
Γενικός Διοργανωτής της ΣΑΣΑ (Σύνδεσμος Αισθητικών Σαμποτέρ Αρχαιοτήτων).
Νοέμβριος 1944.

Η προκήρυξη αυτή έχει τον χαρακτήρα μανιφέστου και χαρακτηρίζεται ως το πρώτο ριζοσπαστικό καλλιτεχνικό μανιφέστο του ελλαδικού χώρου, με σαφές διορατικό πολιτικό και κοινωνικό πρόσημο. Η διορατικότητά του έγκειται όχι μόνο στην ραγδαία τουριστικοποίηση που στις μέρες μας ως γάγγραινα κατατρώει το κοινωνικό σύνολο και παρουσιάζεται από την εξουσία ως μάνα εξ ουρανού, αλλά και στον συμβολισμό του από την εγχώρια και ξένη εξουσία. Εναντιώνεται, λοιπόν, στην οικειοποίηση του Παρθενώνα, είτε μέσω του ροή της αιωνιότητας μέσω της καταστροφής του, υλικά αλλά και νοηματοδοτικά ώστε να σταματήσει να μας πνίγει, όπως αναφέρεται.

Δύο χρόνια μετά, το 1946, γράφεται από την Λένα Τσούχλου το ποίημα «Εμείς οι λίγοι» το οποίο αντιπροσωπεύει την αισθητική και τα πιστεύω της «ανεύθυνης» αυτής παρέας. Δημιουργός του ποιήματος αρχικά θεωρήθηκε ο Γιώργος Μακρής, αλλά η έρευνα έδειξε πως το ποίημα τελικά είναι της Λένας Τσούχλου. Ο έρωτας, η φωτιά, το αδέσμευτο και το ανεξούσιο, η εγκλωβισμένη δυναμική της ελευθερίας με τις μη προβλεπόμενες συνέπειές της λίγο πριν σπάσει το καλούπι που δεν βολεύεται παρουσιάζονται σε αυτό το ποίημα, που μοιάζει με ένα μπουκέτο με άγρια γνωστά αλλά και άγνωστα λουλούδια:

Εμείς οι λίγοι
Είμαστε εμείς οι ονειροπαρμένοι
τρελλοί της γης
Με τη φλογισμένη καρδιά
και τα έξαλλα μάτια.
Είμαστε οι αλύτρωτοι στοχαστές
αγαπούμε.
Είμαστε οι μεγάλοι ενθουσιασμένοι
κι οι μεγάλοι αρνητές.
Κλείνουμε μέσα μας τον κόσμο όλο
κι δεν είμαστε τίποτα απ'
Αυτόν τον κόσμο
Οι μέρες μας είναι μια πυρκαγιά
κι οι νύχτες μας ένα πέλαγο.
Γύρω μας αντηχεί το γέλιο των ανθρώπων.
Είμαστε οι προάγγελοι του χάους

Λένα Τσούχλου, 1946

Μέσα, λοιπόν, στα ασφυκτικά πλαίσια της Κατοχής και μετέπειτα του εμφυλίου πολέμου, οι «ανεύθυνοι» αρνήθηκαν το επιβαλλόμενο κάδρο και ερωτεύτηκαν την ουσία της ύπαρξης. Έκλεισαν μέσα τους όλο τον κόσμο και συγχρόνως τον αρνήθηκαν. Καύσιμη ύλη το σώμα και το πνεύμα τους και όλο αυτό δεν ήταν πρόταση, αλλά ανάγκη. Ανάγκη οι μέρες να είναι πυρκαγιά και οι νύχτες πέλαγο, έξω από την φόρμα, μόνιμα ενθουσιασμένοι και μόνιμα αρνητές.

Ελευθερόκοκκος

βλαβερή, προετοιμάζοντας ερασιτέχνες περιηγητές και ευνούχους.

ΑΠΟΦΑΣΙΖΟΥΜΕ

Να θέσουμε ως σκοπό μας την ανατίναξη των αρχαίων μνημείων και την προπαγάνδα κατά αυτών.

Πρώτη καταστροφή ορίζεται η ανατίναξη του Παρθενώνα, που μας έχει κυριολεκτικά πνίξει.

ρατικό πολιτικό και κοινωνικό πρόσημο. Η διορατικότητά του έγκειται όχι μόνο στην ραγδαία τουριστικοποίηση που στις μέρες μας ως γάγγραινα κατατρώει το κοινωνικό σύνολο και παρουσιάζεται από την εξουσία ως μάνα εξ ουρανού, αλλά και στον συμβολισμό του από την εγχώρια και ξένη εξουσία. Εναντιώνεται, λοιπόν, στην οικειοποίηση του Παρθενώνα, είτε μέσω του

μα, που μοιάζει με ένα μπουκέτο με άγρια γνωστά αλλά και άγνωστα λουλούδια:

Εμείς οι λίγοι
Είμαστε εμείς οι ονειροπαρμένοι τρελλοί της γης
Με τη φλογισμένη καρδιά
και τα έξαλλα μάτια.
Είμαστε οι αλύτρωτοι στοχαστές

όλο τον κόσμο και συγχρόνως τον αρνήθηκαν. Καύσιμη ύλη το σώμα και το πνεύμα τους και όλο αυτό δεν ήταν πρόταση, αλλά ανάγκη. Ανάγκη οι μέρες να είναι πυρκαγιά και οι νύχτες πέλαγο, έξω από την φόρμα, μόνιμα ενθουσιασμένοι και μόνιμα αρνητές.

Ελευθερόκοκκος

ΟΙ ΠΡΟΣΦΑΤΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ

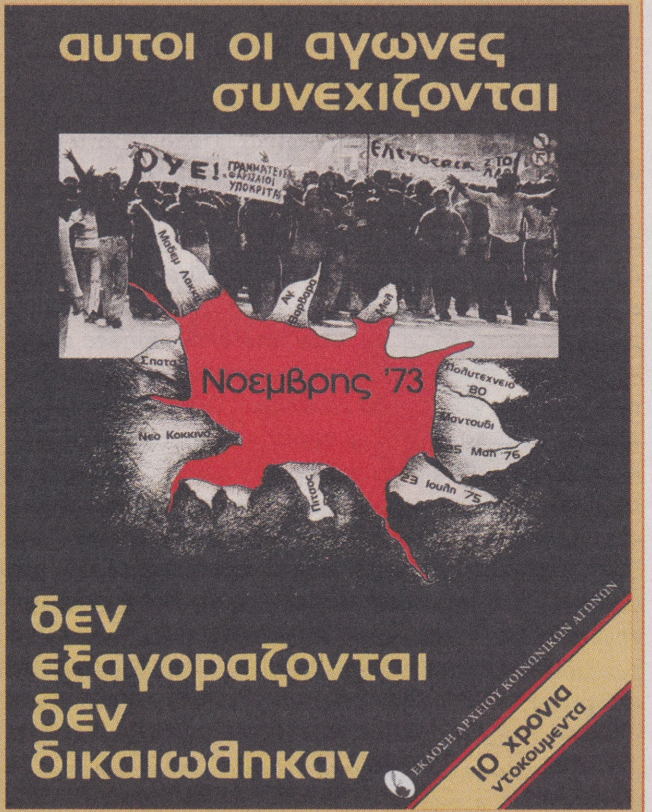

Ἡ ἐγκατάλειψις τοῦ σημαντικοῦ αὐτοῦ συμβάντος στὰ χέρια τῶν κάθε εἴδους ειδικῶν τῆς χειραγωγήσεως, οἱ ὁποῖοι τὸ συσκοτίζουν μὲ τὶς πολιτικές τους σκοπιμότητες καὶ τὶς ἰδεολογικὲς ἀγκυλώσεις, εἶναι ἕνας ἀκόμη λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο, οἱ μη επαναπαυόμενοι –στις ψευδαισθήσεις τις οποίες διασπείρει η εξουσία–, ἄνθρωποι ὀφείλουν νὰ γνωρίσουν ΕΚΕΙΝΑ τὰ πεπραγμένα. Νὰ τὰ γνωρίσουν μὲ ὅσον τὸ δυνατὸν διερευνητικό τρόπο. Εἶναι ἀποδεκτό ὅτι κάτι τέτοιο εἶναι δύσκολο. Δὲν εἶναι, ὅμως, ἀκατόρθωτο. Ἡ ἀποκάλυψις καὶ ἡ διαρκής ἀνάδειξις τῆς ἀλήθειας εἶναι ἕνα σοβαρὸ μέτωπο τῆς πάλης ἐναντίον κάθε ἐξουσίας. Ἡ ἐγκατάλειψις τῆς διαχειρίσεως, τῶν κατά καιροὺς συμβάντων, στὰ χέρια τῶν ἐξουσιαστῶν (αριστερῶν, δεξιῶν, κομμουνιστῶν, σοσιαλιστῶν, ἐθνικιστῶν κ.λπ.) συνιστᾶ την ἔμπρακτη ἀποδοχή τοῦ κύρους τῆς ἐξουσίας.

(Από τον πρόλογο)

ΟΙ ΠΡΟΣΦΑΤΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗΣ

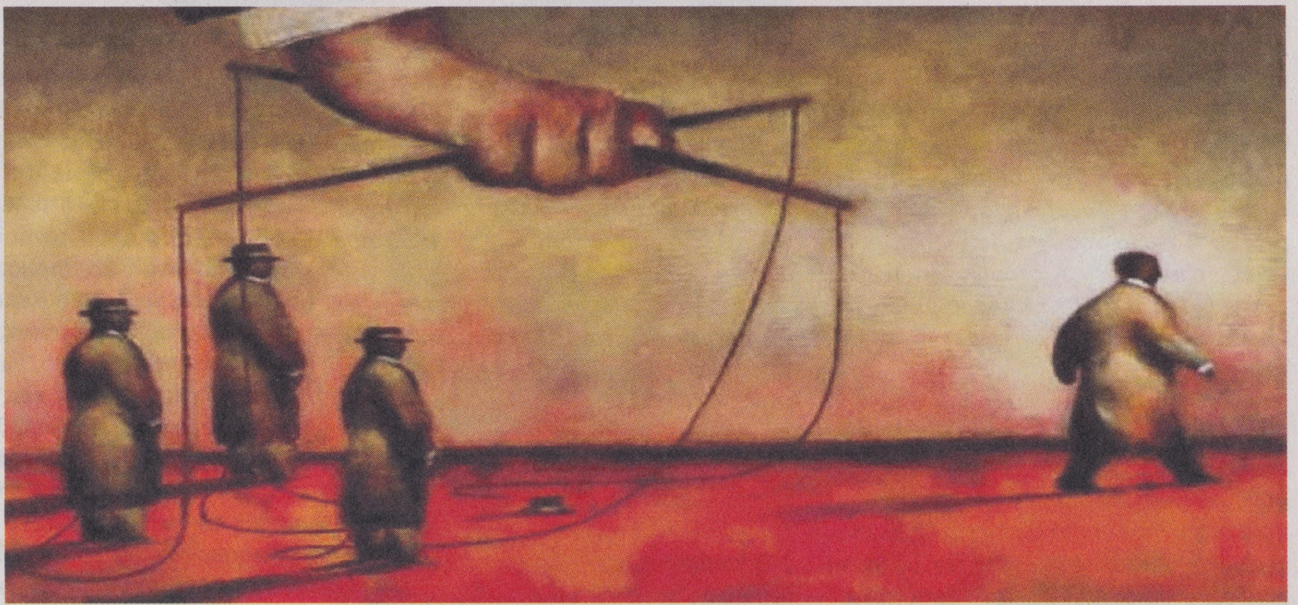
Ἂν ἱστορία εἶναι συστηματική μελέτη τῶν ὅσων ἔχουν συμβεῖ μέ ἐπίκεντρο τήν ἀνθρώπινη δραστηριότητα καί τά γραπτά, τότε μία μικρή συμβολή στήν ἀποκατάσταση τῶν στρεβλώσεων, εἶναι καί τά παρατιθέμενα τεκμήρια γιά τούς κοινωνικούς ἀγῶνες σέ αὐτήν τήν ἔκδοση.

Τά ἀποδίδουμε, λοιπόν, ἄνευ οιασδήποτε τροποποίησης, ὡς ἐλάχιστη συνεισφορά στήν διατήρηση τῆς μνήμης.

(Από τον πρόλογο της έκδοσης)

Από την ένωση με βάση την εξουσία επιλέγουμε τον διαχωρισμό για την Αναρχία

Για να υπάρξει διχασμός, θα πρέπει πρώτα απ' όλα να υπάρχει ενότητα και κάτι τέτοιο για το κοινωνικό σύνολο του ελλαδικού χώρου δεν υπάρχει και δεν υπήρξε ποτέ. Από την επανάσταση του 1821 και την ίδρυση του ελλαδικού κράτους ουδέποτε υπήρξε η αφηρημένη έννοια της ενότητας, παρά μόνο μικρά ή μεγάλα εξουσιαστικά συμφέροντα που άλλοτε οδηγούσαν σε ρήξη διάφορα κοινωνικά κομμάτια και άλλες φορές συμμαχούσαν μεταξύ τους μέχρις ένα σημείο για τα δικά τους συμφέροντα ώστε στην συνέχεια να ξαναδιασπαστούν, συμπληρώνοντας έτσι έναν ατέρμονα κύκλο διάσπασης όπου οι συμμαχίες έμοιαζαν πλέον ως ξεχωριστό κομμάτι των διασπάσεων και όχι ως ενότητα και όλα αυτά ανάλογα με τις διαθέσεις των μεγάλων δυνάμεων της εποχής. Η ενότητα που κατά καιρούς παρουσιάζεται, έχει να κάνει με την λειτουργία του εθνικού αφηγήματος.

Έτσι, λοιπόν, 200 χρόνια από την επανάσταση του τότε και τα εξουσιαστικά παιχνίδια των διασπάσεων και του διχασμού, παραμένουν ίδια. Άλλωστε σ' ένα κοινωνικό σύνολο ο ανταγωνισμός μόνο ενωτικός δεν μπορεί να είναι. Στην παρούσα φάση το εξουσιαστικό αφήγημα έχει να κάνει με την κατασκευή του εσωτερικού εχθρού, ο οποίος είναι ο ανεμβολίαστος. Ο υποχρεωτικός και ο εξαναγκαστικός εμβολιασμός, πριν γίνει νόμος του κράτους, είχε λανσαριστεί μέσα από την προπαγάνδα των ΜΜΕ, όπου με μεθοδικότητα χτιζόταν ο κοινωνικός αυτοματισμός και οκανιβαλισμός απέναντι στους ανεμβολίαστους. Πλάι σε αυτή την εξουσιαστική προπαγάνδα των ΜΜΕ, την υποχρεωτικότητα των εμβολιασμών και τον κοινωνικό διαχωρισμό τύπου Απαρτχάιντ, το σύνολο του αριστερού συρφετού, αλλά και μεγάλο μέρος του α/α χώρου όχι απλά δεν ασχολήθηκε, αλλά ο λόγος τους σε αυτά τα θέματα ήταν και είναι ομιχλώδης, όπως πρέπει να είναι άλλωστε όταν κάνεις πολιτική και επίσης δεν ήταν και λίγες οι φορές που σε δημόσιες τοποθετήσεις

κατά του υποχρεωτικού εμβολιασμού, «τάσσεται ξεκάθαρα υπέρ του εμβολιασμού, εν προκειμένω όμως «η κυβέρνηση επιλέγει την υποχρεωτικότητα χωρίς να έχουν εξαντληθεί τα περιθώρια εφαρμογής συναινετικών μέτρων που προάγουν την ηθική τής ευθύνης και της κοινωνικής αλληλεγγύης». Δηλαδή ναι στην υποχρεωτικότητα μόνο αν είμαστε κυβέρνηση, κάτι παρόμοιο έγινε και με τα μνημόνια δηλαδή.

Το Μερα25, που και αυτό ψήφισε κατά του υποχρεωτικού εμβολιασμού, αλλά στην ανακοίνωσή του είναι υπέρ του καθολικού εμβολιασμού των υγειονομικών: *«Ναι στον καθολικό εμβολιασμό υγειονομικών και φροντιστών ΑμεΑ και ηλικιωμένων»*. Το παιχνίδισμα των λέξεων είναι αναγκαίο συστατικό για να εξαπατήσεις, δηλαδή για να κάνεις πολιτική.

Μερα25 έπαθε και αυτοδιαχειριζόμενος χώρος στον

όπου ζητούσε από τον Μάρτιο να εφαρμοστεί ο υποχρεωτικός εμβολιασμός σε ορισμένες κατηγορίες εργαζομένων και μάλιστα να υπάρχουν και κυρώσεις. Η πρότασή του μετά από μήνες δημοσιεύθηκε σε ΦΕΚ οπότε μπορούμε να πούμε πως όντως υπάρχουν και αγώνες που δικαιώνονται.

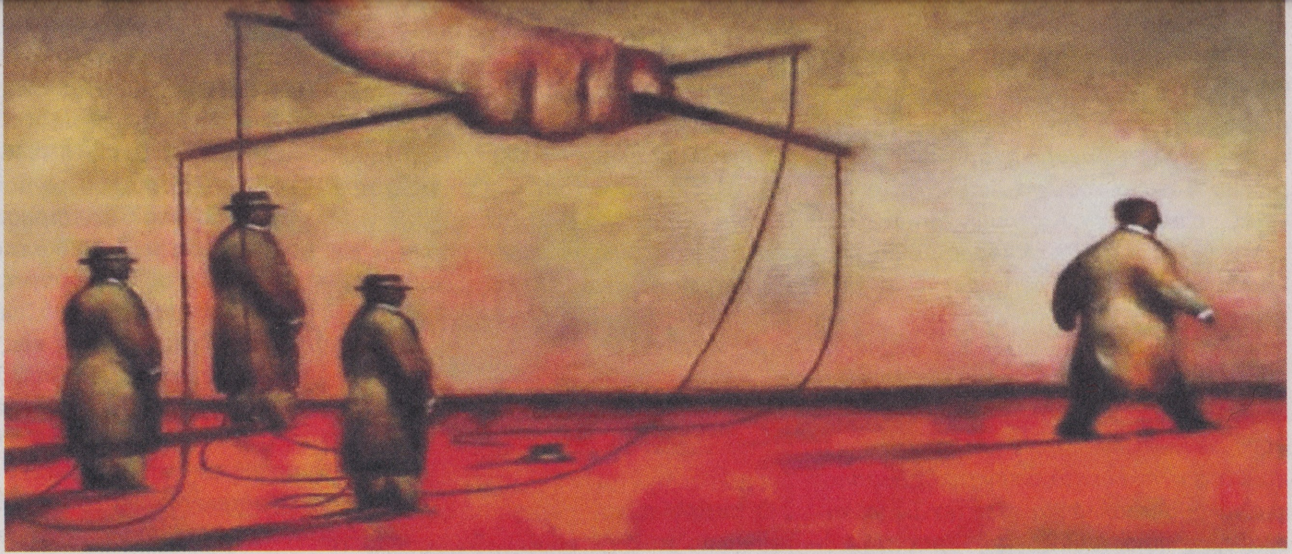
Μέσα σε αυτό τον ορυμαγδό υπήρχε και μέλος της αναρχικής ομάδας που πρόσφατα είχε κάνει μήνυση στην αντιτρομοκρατική, που γνωστοποιούσε το ραντε-

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΔΙΑΔΡΟΜΗ
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

κό σύνολο του ελλαδικού χώρου δεν υπάρχει και δεν υπήρξε ποτέ. Από την επανάσταση του 1821 και την ίδρυση του ελλαδικού κράτους ουδέποτε υπήρξε η αφηρημένη έννοια της ενότητας, παρά μόνο μικρά ή μεγάλα εξουσιαστικά συμφέροντα που άλλοτε οδηγούσαν σε ρήξη διάφορα κοινωνικά κομμάτια και άλλες φορές συμμαχούσαν μεταξύ τους μέχρις ένα σημείο για τα δικά τους συμφέροντα ώστε στην συνέχεια να ξαναδιασπαστούν, συμπληρώνοντας έτσι έναν ατέρμονα κύκλο διάσπασης όπου οι συμμαχίες έμοιαζαν πλέον ως ξεχωριστό κομμάτι των διασπάσεων και όχι ως ενότητα και όλα αυτά ανάλογα με τις διαθέσεις των μεγάλων δυνάμεων της εποχής. Η ενότητα που κατά καιρούς παρουσιάζεται, έχει να κάνει με την λειτουργία του εθνικού αφηγήματος.

Έτσι, λοιπόν, 200 χρόνια από την επανάσταση του τότε και τα εξουσιαστικά παιχνίδια των διασπάσεων και του διχασμού, παραμένουν ίδια. Άλλωστε σ' ένα κοινωνικό σύνολο ο ανταγωνισμός μόνο ενωτικός δεν μπορεί να είναι. Στην παρούσα φάση το εξουσιαστικό αφήγημα έχει να κάνει με την κατασκευή του εσωτερικού εχθρού, ο οποίος είναι ο ανεμβολίαστος. Ο υποχρεωτικός και ο εξαναγκαστικός εμβολιασμός, πριν γίνει νόμος του κράτους, είχε λανσαριστεί μέσα από την προπαγάνδα των ΜΜΕ, όπου με μεθοδικότητα χτιζόταν ο κοινωνικός αυτοματισμός και οκανιβαλισμός απέναντι στους ανεμβολίαστους. Πλάι σε αυτή την εξουσιαστική προπαγάνδα των ΜΜΕ, την υποχρεωτικότητα των εμβολιασμών και τον κοινωνικό διαχωρισμό τύπου Απαρτχάιντ, το σύνολο του αριστερού συρφετού, αλλά και μεγάλο μέρος του α/α χώρου όχι απλά δεν ασχολήθηκε, αλλά ο λόγος τους σε αυτά τα θέματα ήταν και είναι ομιχλώδης, όπως πρέπει να είναι άλλωστε όταν κάνεις πολιτική και επίσης δεν ήταν και λίγες οι φορές που σε δημόσιες τοποθετήσεις κάποιοι τάχθηκαν ανοιχτά υπέρ της υποχρεωτικότητας.

Ας δώσουμε λίγα χαρακτηριστικά παραδείγματα ξεκινώντας από το ΚΚΕ. Το ΚΚΕ καταψήφισε το μέτρο του υποχρεωτικού εμβολιασμού όχι γιατί είναι ενάντια στην ρίζα του αλλά γιατί η συζήτηση της υποχρεωτικότητας δεν γίνεται με τον σωστό(;) τρόπο: *«Η συζήτηση περί υποχρεωτικότητας, με τον τρόπο που γίνεται, είναι άκαιρη, άστοχη και επιζήμια. Πριν από οποιαδήποτε συζήτηση περί υποχρεωτικότητας πρέπει να υλοποιηθούν όσα πιο συγκεκριμένα διεκδικούμε».* Ούτε λέξη ότι είναι καθαρά ενάντια ή ότι δεν πρόκειται να υπάρξει τέτοια συζήτηση. Σε άλλη ανακοίνωση που αφορά την αναστολή αδειών στους υγειονομικούς, το ΚΚΕ αποφεύγει να αναφερθεί πως είναι κατά της υποχρεωτικότητας και ζητά να ανασταλούν τα μέτρα των απολύσεων, «ξεχνώ-

κατά του υποχρεωτικού εμβολιασμού, «τάσσεται ξεκάθαρα υπέρ του εμβολιασμού, εν προκειμένω όμως «η κυβέρνηση επιλέγει την υποχρεωτικότητα χωρίς να έχουν εξαντληθεί τα περιθώρια εφαρμογής συναινετικών μέτρων που προάγουν την ηθική τής ευθύνης και της κοινωνικής αλληλεγγύης». Δηλαδή ναι στην υποχρεωτικότητα μόνο αν είμαστε κυβέρνηση, κάτι παρόμοιο έγινε και με τα μνημόνια δηλαδή.

Το Μερα25, που και αυτό ψήφισε κατά του υποχρεωτικού εμβολιασμού, αλλά στην ανακοίνωσή του είναι υπέρ του καθολικού εμβολιασμού των υγειονομικών: *«Ναι στον καθολικό εμβολιασμό υγειονομικών και φροντιστών ΑμεΑ και ηλικιωμένων».* Το παιχνίδισμα των λέξεων είναι αναγκαίο συστατικό για να εξαπατήσεις, δηλαδή για να κάνεις πολιτική.

Μερα25 έπαθε και αυτοδιαχειριζόμενος χώρος στον Κορυδαλό, που αναφέρει την αναγκαιότητα του καθολικού εμβολιασμού στον πληθυσμό, αλλά στο ίδιο κείμενο υπάρχει και η εναντίωση σε κάθε υποχρεωτικότητα που προωθεί το κράτος: *«Παίρνουμε ξεκάθαρη θέση υπέρ της αναγκαιότητας του καθολικού εμβολιασμού ως ένα ακόμη μέσο για το ξεπέρασμα της πανδημίας»* αλλά *«η αυτονόητη εναντίωση και απέχθεια απέναντι στις κρατικές υποχρεωτικότητες και εκβιασμούς δε θα γίνει ούτε δικαιολογία για αντικοινωνικές πρακτικές, ούτε πάτημα για τη φασιστική ακροδεξιά η οποία πάνω στον «υποχρεωτικό εμβολιασμό» χτίζει την άρνηση των εμβολίων και της πανδημίας που καταστρέφει την τάξη μας».* Άραγε τι σημαίνει αναγκαίος καθολικός εμβολιασμός, πως επιτυγχάνεται και τι διαφορά έχει με τον υποχρεωτικό εμβολιασμό; Αντικοινωνική και φασιστική πρακτική δεν είναι τα μέτρα τύπου Απαρτχάιντ; Πως γίνεται να έχεις

όπου ζητούσε από τον Μάρτιο να εφαρμοστεί ο υποχρεωτικός εμβολιασμός σε ορισμένες κατηγορίες εργαζομένων και μάλιστα να υπάρχουν και κυρώσεις. Η πρότασή του μετά από μήνες δημοσιεύθηκε σε ΦΕΚ οπότε μπορούμε να πούμε πως όντως υπάρχουν και αγώνες που δικαιώνονται.

Μέσα σε αυτό τον ορυμαγδό υπήρχε και μέλος της αναρχικής ομάδας που πρόσφατα είχε κάνει μήνυση στην αντιτρομοκρατική, που γνωστοποιούσε το ραντε-

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 20ος, Φύλλο 218
Σεπτέμβριος 2021
ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
Τηλέφωνο: 69 73 79 92 07
Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 30 ευρώ.

Με κατάθεση του αντίστοιχου ποσού στον αριθμό λογαριασμού: (Εθνική Τράπεζα)
116/611-838-03

και τα εξουσιαστικά παιχνίδια των διασπάσεων και του διχασμού, παραμένουν ίδια. Άλλωστε σ' ένα κοινωνικό σύνολο ο ανταγωνισμός μόνο ενωτικός δεν μπορεί να είναι. Στην παρούσα φάση το εξουσιαστικό αφήγημα έχει να κάνει με την κατασκευή του εσωτερικού εχθρού, ο οποίος είναι ο ανεμβολίαστος. Ο υποχρεωτικός και ο εξαναγκαστικός εμβολιασμός, πριν γίνει νόμος του κράτους, είχε λανσαριστεί μέσα από την προπαγάνδα των ΜΜΕ, όπου με μεθοδικότητα χτιζόταν ο κοινωνικός αυτοματισμός και οκανιβαλισμός απέναντι στους ανεμβολίαστους. Πλάι σε αυτή την εξουσιαστική προπαγάνδα των ΜΜΕ, την υποχρεωτικότητα των εμβολιασμών και τον κοινωνικό διαχωρισμό τύπου Απαρτχάιντ, το σύνολο του αριστερού συρφετού, αλλά και μεγάλο μέρος του α/α χώρου όχι απλά δεν ασχολήθηκε, αλλά ο λόγος τους σε αυτά τα θέματα ήταν και είναι ομιχλώδης, όπως πρέπει να είναι άλλωστε όταν κάνεις πολιτική και επίσης δεν ήταν και λίγες οι φορές που σε δημόσιες τοποθετήσεις κάποιοι τάχθηκαν ανοιχτά υπέρ της υποχρεωτικότητας.

Ας δώσουμε λίγα χαρακτηριστικά παραδείγματα ξεκινώντας από το ΚΚΕ. Το ΚΚΕ καταψήφισε το μέτρο του υποχρεωτικού εμβολιασμού όχι γιατί είναι ενάντια στην ρίζα του αλλά γιατί η συζήτηση της υποχρεωτικότητας δεν γίνεται με τον σωστό(;) τρόπο: *«Η συζήτηση περί υποχρεωτικότητας, με τον τρόπο που γίνεται, είναι άκαιρη, άστοχη και επιζήμια. Πριν από οποιαδήποτε συζήτηση περί υποχρεωτικότητας πρέπει να υλοποιηθούν όσα πιο συγκεκριμένα διεκδικούμε».* Ούτε λέξη ότι είναι καθαρά ενάντια ή ότι δεν πρόκειται να υπάρξει τέτοια συζήτηση. Σε άλλη ανακοίνωση που αφορά την αναστολή αδειών στους υγειονομικούς, το ΚΚΕ αποφεύγει να αναφερθεί πως είναι κατά της υποχρεωτικότητας και ζητά να ανασταλούν τα μέτρα των απολύσεων, «ξεχνώντας» πως το μέτρο της απόλυσης και της αναστολής εργασίας εντάσσονται στην υποχρεωτικότητα του εμβολιασμού: «[...]*η κυβέρνηση, εφαρμόζοντας το μέτρο της υποχρεωτικότητας στους υγειονομικούς, θέλει να διχάσει το λαό για να κρύψει την εγκληματική της πολιτική. Να ανασταλούν τώρα τα απαράδεκτα μέτρα των απολύσεων και των αναστολών από την εργασία και την άδεια των υγειονομικών».* Διγλωσσία και έμφαση στο ειδικό (απολύσεις, αναστολή εργασίας) και αποσιώπηση του γενικού το οποίο είναι ο υποχρεωτικός εμβολιασμός και για τον οποίο, αφού δεν είναι ανοιχτά κατά, είναι υπέρ.

Με την σειρά του ο ΣΥΡΙΖΑ, που ψήφισε και αυτός κατά του υποχρεωτικού εμβολιασμού, «τάσσεται ξεκάθαρα υπέρ του εμβολιασμού, εν προκειμένω όμως «η κυβέρνηση επιλέγει την υποχρεωτικότητα χωρίς να έχουν εξαντληθεί τα περιθώρια εφαρμογής συναινετικών μέτρων που προάγουν την ηθική τής ευθύνης και της κοινωνικής αλληλεγγύης». Δηλαδή ναι στην υποχρεωτικότητα μόνο αν είμαστε κυβέρνηση, κάτι παρόμοιο έγινε και με τα μνημόνια δηλαδή.

Το Μερα25, που και αυτό ψήφισε κατά του υποχρεωτικού εμβολιασμού, αλλά στην ανακοίνωσή του είναι υπέρ του καθολικού εμβολιασμού των υγειονομικών: *«Ναι στον καθολικό εμβολιασμό υγειονομικών και φροντιστών ΑμεΑ και ηλικιωμένων».* Το παιχνίδισμα των λέξεων είναι αναγκαίο συστατικό για να εξαπατήσεις, δηλαδή για να κάνεις πολιτική.

Μερα25 έπαθε και αυτοδιαχειριζόμενος χώρος στον Κορυδαλό, που αναφέρει την αναγκαιότητα του καθολικού εμβολιασμού στον πληθυσμό, αλλά στο ίδιο κείμενο υπάρχει και η εναντίωση σε κάθε υποχρεωτικότητα που προωθεί το κράτος: *«Παίρνουμε ξεκάθαρη θέση υπέρ της αναγκαιότητας του καθολικού εμβολιασμού ως ένα ακόμη μέσο για το ξεπέρασμα της πανδημίας»* αλλά *«η αυτονόητη εναντίωση και απέχθεια απέναντι στις κρατικές υποχρεωτικότητες και εκβιασμούς δε θα γίνει ούτε δικαιολογία για αντικοινωνικές πρακτικές, ούτε πάτημα για τη φασιστική ακροδεξιά η οποία πάνω στον «υποχρεωτικό εμβολιασμό» χτίζει την άρνηση των εμβολίων και της πανδημίας που καταστρέφει την τάξη μας».* Άραγε τι σημαίνει αναγκαίος καθολικός εμβολιασμός, πως επιτυγχάνεται και τι διαφορά έχει με τον υποχρεωτικό εμβολιασμό; Αντικοινωνική και φασιστική πρακτική δεν είναι τα μέτρα τύπου Απαρτχάιντ; Πως γίνεται να έχεις στρώσει το δρόμο των υποχρεωτικών εμβολιασμών, υποστηρίζοντας τον καθολικό (sic) εμβολιασμό και φοβούμενος μη σε κατατάξουν μαζί με τους ακροδεξιούς και τους φασίστες την ώρα που το ίδιο το μέτρο της υποχρεωτικότητας είναι ξεκάθαρα φασιστικό; Τρικυμία εν κρανίω, αλλά αυτά παθαίνει κάποιος όταν μπλέκει με την πολιτική και προσπαθεί να κάνει αντιπολίτευση και έχει τα πόδια του σε δύο ξεχωριστές βάρκες.

Από όλα τα παραπάνω δεν γίνεται να λησμονηθούν δημόσιες τοποθετήσεις στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης ατόμων του α/α χώρου, όπως γνωστού αντιεξουσιαστή, όπου ζητούσε από τον Μάρτιο να εφαρμοστεί ο υποχρεωτικός εμβολιασμός σε ορισμένες κατηγορίες εργαζομένων και μάλιστα να υπάρχουν και κυρώσεις. Η πρότασή του μετά από μήνες δημοσιεύθηκε σε ΦΕΚ οπότε μπορούμε να πούμε πως όντως υπάρχουν και αγώνες που δικαιώνονται.

Μέσα σε αυτό τον ορυμαγδό υπήρχε και μέλος της αναρχικής ομάδας που πρόσφατα είχε κάνει μήνυση στην αντιτρομοκρατική, που γνωστοποιούσε το ραντε-

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 20ος, Φύλλο 218
Σεπτέμβριος 2021
ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
Τηλέφωνο: 69 73 79 92 07
Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 30 ευρώ.

Με κατάθεση του αντίστοιχου ποσού
στον αριθμό λογαριασμού: (Εθνική Τράπεζα)
116/611-838-03
IBAN: GR77 0110 1160 0000 1166 1183 803
bic: ETHNGRAA

Σε περίπτωση συνδρομής είναι απαραίτητη η αποστολή των στοιχείων σας (Ονοματεπώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας, τηλέφωνο) μέσω του ταχυδρομείου (ηλεκτρονικού ή κανονικού) ή τηλεφωνικά.
Επίσης συστημένες επιστολές και δέματα θα πρέπει να στέλλονται προς:

Γεώργιο Ν. Βλασσόπουλο
Σαριπόλου 8, Αθήνα, Τ.Κ. 106 82

βού του για εμβολιασμό. Επίσης, δεν μπορούμε να ξεχάσουμε την παρότρυνση παλαιού γνωστού αντιεξουσιαστή, να γίνουμε πειραματόζωα, διαστρεβλώνοντας την αλληλοβοήθεια του Μαλατέστα σε επιδημία στην Ιταλία και συνδέοντας αυτή την αλληλοβοήθεια με την υποχρέωσή μας να εμβολιαστούμε και να γίνουμε πειραματόζωα. Αυτή η σωστή στάση της αλληλοβοήθειας διαστρεβλώθηκε και από τον αριστερό δημοσιογράφο Χατζηστεφάνου. Τί σχέση έχει η αλληλοβοήθεια του Μαλατέστα με τα πειραματόζωα, που θέλει να γίνουμε, ο γνωστός παλιός αντιεξουσιαστής; Όταν κάνεις πολιτική όλα έχουν σχέση και μπορούν να διαστρεβλωθούν με τέχνη!!!

Θα περίμενε κάποιος ότι το Indymedia θα ήταν γεμάτο με κείμενα και ανακοινώσεις για τον υποχρεωτικό εμβολιασμό, όπως και σε άλλες κινηματικές ιστοσελίδες. Μάταια όμως. Η σιωπή είναι χαρακτηριστική και μάλιστα πολλές φορές ανοίγει τους καλύτερους δρόμους για την εξουσία. Δεν είναι μόνο το τι ειπώθηκε για τον υποχρεωτικό εμβολιασμό, αλλά και τί δεν ειπώθηκε, το οποίο πολλές φορές είναι πιο αποτελεσματικό.

Όταν ο λόγος για τον υποχρεωτικό εμβολιασμό δεν είναι ξεκάθαρος, η δράση ανύπαρκτη και οι ανεμβολίαστοι χαρακτηρίζονται ως «ψεκασμένοι» και επικίνδυνοι για την δημόσια υγεία και ότι δεν θα επιτευχθεί ανοσία, ενώ είναι αποδεκτό ότι με το εμβόλιο νοσείς από τον ιό και τον μεταδίδεις, όταν σε διάφορες δημόσιες συζητήσεις αναφέρεται από «προοδευτικούς» πως δεν επιθυμούν να δουλεύουν με ανεμβολίαστους, όταν «αναρχικοί» προτείνουν στην κυβέρνηση να υπάρχουν υποχρεωτικοί εμβολιασμοί και κυρώσεις, όταν ακούγονται φωνές από αριστερούς και προοδευτικούς οι ανεμβολίαστοι να πληρώνουν τα νοσήλεια τους στο ΕΣΥ, τότε έχει ήδη στρωθεί το χαλί της εξουσίας για μέτρα Απαρτχάιντ. Η πρόσφατη πληρωμή των rapid test για τους εργαζόμενους είναι ένα εξουσιαστικό μέτρο και όχι υγειονομικό! Ο αγώνας αριστερών-αντιεξουσιαστών, δικαιώνεται, βάζοντας πλάτη στην κυβέρνηση με την αποδοχή των εμβολιασμών και της υποχρεωτικότητάς τους και στο βάπτισμα ως ψεκασμένων όσων δεν το κάνουν. Δυστυχώς η κατρακύλα θα έχει και συνέχεια.

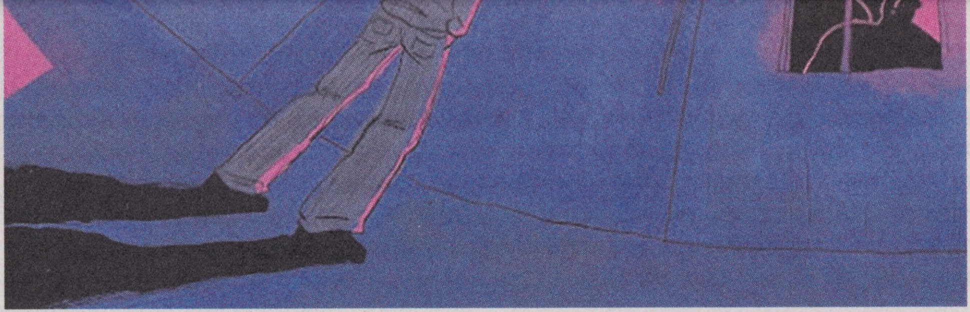
Είναι προφανές πως οι εποχές των «ιδεολογικών συγγενειών» στον α/α χώρο έχουν περάσει. Όλα τα παραπάνω που ειπώθηκαν είναι σάρκα μία με την εξουσία και ο καθένας από το δικό του κομματικό, προσωπικό ή συλλογικό μετερίζι έβαλε πλάτη και άνοιξε τον δρόμο για τα μέτρα τύπου Απαρτχάιντ. Τί σχέση μπορεί να έχουν όλα αυτά με ελευθεριακές, αντιεξουσιαστικές και πόσο μάλλον αναρχικές απόψεις; Ποιά σχέση έχει ο υποχρεωτικός εμβολιασμός με την ελευθερία βούλησης; Είναι ξεκάθαρο πως υπάρχει ξεκάθαρη συμπόρευση με τους κυβερνητικούς σχεδιασμούς για τους υποχρεωτικούς και εξαναγκαστικούς εμβολιασμούς και η όποια κριτική αναλώνεται στα «εμβόλια για όλους»(;) στην πρόσληψη υγειονομικού προσωπικού και αύξηση των ΜΕΘ. Μετά και από αυτή την στήριξη στην εξουσία, σε ένα τόσο καίριο κοινωνικό ζήτημα, όπου μετά από αυτό η καθημερινότητα δεν θα είναι ποτέ η ίδια και θα υπάρχει πάντα ένα ιστορικό προηγούμενο και εμπειρία για την εξουσία, δεν υπάρχει καμία «ιδεολογική συγγένεια» και ναι, αφού, λοιπόν, αρκετοί στοιχήθηκαν και ενώθηκαν με την εξουσία, ας διχαστούμε, οι αναρχικοί οφείλουμε να διαχωριστούμε. Να ξεχωρίσει η ήρα από το στάρι και ο καθένας να τραβήξει το δρόμο του. Ο δρόμος για την Αναρχία δεν μπορεί να συμβαδίζει και να ανοίγει δρόμο για την εξουσία.

Ανυπόλυτος

διαστρεβλώθηκε και από τον αριστερό δημοσιογράφο Χατζηστεφάνου. Τί σχέση έχει η αλληλοβοήθεια του Μαλατέστα με τα πειραματόζωα, που θέλει να γίνουμε, ο γνωστός παλιός αντιεξουσιαστής; Όταν κάνεις πολιτική όλα έχουν σχέση και μπορούν να διαστρεβλωθούν με τέχνη!!!

Θα περίμενε κάποιος ότι το Indymedia θα ήταν γεμάτο με κείμενα και ανακοινώσεις για τον υποχρεωτικό εμβολιασμό, όπως και σε άλλες κινηματικές ιστοσελίδες. Μάταια όμως. Η σιωπή είναι χαρακτηριστική και μάλιστα πολλές φορές ανοίγει τους καλύτερους δρόμους για την εξουσία. Δεν είναι μόνο το τι ειπώθηκε για τον υποχρεωτικό εμβολιασμό, αλλά και τί δεν ειπώθηκε, το οποίο πολλές φορές είναι πιο αποτελεσματικό.

Όταν ο λόγος για τον υποχρεωτικό εμβολιασμό δεν είναι ξεκάθαρος, η δράση ανύπαρκτη και οι ανεμβολίαστοι χαρακτηρίζονται ως «ψεκασμένοι» και επικίνδυνοι για την δημόσια υγεία και ότι δεν θα επιτευχθεί ανοσία, ενώ είναι αποδεκτό ότι με το εμβόλιο νοσείς από τον ιό και τον μεταδίδεις, όταν σε διάφορες δημόσιες συζητήσεις αναφέρεται από «προοδευτικούς» πως δεν επιθυμούν να δουλεύουν με ανεμβολίαστους, όταν «αναρχικοί» προτείνουν στην κυβέρνηση να υπάρχουν υποχρεωτικοί εμβολιασμοί και κυρώσεις, όταν ακούγονται φωνές από αριστερούς και προοδευτικούς οι ανεμ-

εργαζόμενους είναι ένα εξουσιαστικό μέτρο και όχι υγειονομικό! Ο αγώνας αριστερών-αντιεξουσιαστών, δικαιώνεται, βάζοντας πλάτη στην κυβέρνηση με την αποδοχή των εμβολιασμών και της υποχρεωτικότητάς τους και στο βάπτισμα ως ψεκασμένων όσων δεν το κάνουν. Δυστυχώς η κατρακύλα θα έχει και συνέχεια.

Είναι προφανές πως οι εποχές των «ιδεολογικών συγγενειών» στον α/α χώρο έχουν περάσει. Όλα τα παραπάνω που ειπώθηκαν είναι σάρκα μία με την εξουσία και ο καθένας από το δικό του κομματικό, προσωπικό ή συλλογικό μετερίζι έβαλε πλάτη και άνοιξε τον δρόμο για τα μέτρα τύπου Απαρτχάιντ. Τί σχέση μπορεί να έχουν όλα αυτά με ελευθεριακές, αντιεξουσιαστικές και πόσο μάλλον αναρχικές απόψεις; Ποιά σχέση έχει ο υποχρεωτικός εμβολιασμός με την ελευθερία βούλησης; Είναι ξεκάθαρο πως υπάρχει ξεκάθαρη συμπόρευση με τους κυβερνητικούς σχεδιασμούς για τους υποχρεωτικούς και εξαναγκαστικούς εμβολιασμούς και η οποία κριτική αναλώνεται στα «εμβόλια για όλους»(;) στην πρόσληψη υγειονομικού προσωπικού και αύξηση των ΜΕΘ. Μετά και από αυτή την στήριξη στην εξουσία, σε ένα τόσο καίριο κοινωνικό ζήτημα, όπου μετά από αυτό η καθημερινότητα δεν θα είναι ποτέ η ίδια και θα υπάρχει πάντα ένα ιστορικό προηγούμενο και εμπειρία για την εξουσία, δεν υπάρχει καμία «ιδεολογική συγγένεια» και ναι, αφού, λοιπόν, αρκετοί στοιχήθηκαν και ενώθηκαν με την εξουσία, ας διχαστούμε, οι αναρχικοί οφείλουμε να διαχωριστούμε. Να ξεχωρίσει η ήρα από το στάρι και ο καθένας να τραβήξει το δρόμο του. Ο δρόμος για την Αναρχία δεν μπορεί να συμβαδίζει και να ανοίγει δρόμο για την εξουσία.

Ανυπόλυτος

για την δημόσια υγεία και ότι δεν θα επιτευχθεί ανοσία, ενώ είναι αποδεκτό ότι με το εμβόλιο νοσείς από τον ιό και τον μεταδίδεις, όταν σε διάφορες δημόσιες συζητήσεις αναφέρεται από «προοδευτικούς» πως δεν επιθυμούν να δουλεύουν με ανεμβολίαστους, όταν «αναρχικοί» προτείνουν στην κυβέρνηση να υπάρχουν υποχρεωτικοί εμβολιασμοί και κυρώσεις, όταν ακούγονται φωνές από αριστερούς και προοδευτικούς οι ανεμ-

τα μέτρα τύπου Απαρτχάιντ. Τί σχέση μπορεί να έχουν όλα αυτά με ελευθεριακές, αντιεξουσιαστικές και πόσο μάλλον αναρχικές απόψεις; Ποιά σχέση έχει ο υποχρεωτικός εμβολιασμός με την ελευθερία βούλησης; Είναι ξεκάθαρο πως υπάρχει ξεκάθαρη συμπόρευση με τους κυβερνητικούς σχεδιασμούς για τους υποχρεωτικούς και εξαναγκαστικούς εμβολιασμούς και η οποία κριτική

ναι, αφού, λοιπόν, αρκετοί στοιχήθηκαν και ενώθηκαν με την εξουσία, ας διχαστούμε, οι αναρχικοί οφείλουμε να διαχωριστούμε. Να ξεχωρίσει η ήρα από το στάρι και ο καθένας να τραβήξει το δρόμο του. Ο δρόμος για την Αναρχία δεν μπορεί να συμβαδίζει και να ανοίγει δρόμο για την εξουσία.

Ανυπόλυτος

Από τη φυλακή στο νεκροταφείο: Πώς οι αναρχικοί της Ουκρανίας και της Μόσχας μετέτρεψαν την κηδεία του Κροπότκιν σε πολιτική συγκέντρωση

Στις 13 Φεβρουαρίου 1921, ο 78χρονος Πέτρος Κροπότκιν – «ο παππούς της Ρωσικής Επανάστασης» και ο «απόστολος του αναρχισμού», όπως ήταν γνωστός στους συγχρόνους του, θάφτηκε στη Μόσχα. Αυτή η κηδεία ήταν η τελευταία πολιτική διαδήλωση που διοργανώθηκε από ένα μη μπολσεβίκικο κόμμα στη Μόσχα εκείνη την εποχή. Αναρχικοί από την Ουκρανία έπαιξαν σημαντικό ρόλο σε αυτό το γεγονός.

Στα τέλη Νοεμβρίου 1920, η κυβέρνηση της Ουκρανικής ΣΣΔ [Σοβιετική Σοσιαλιστική Δημοκρατία] ακύρωσε τη στρατιωτική-πολιτική συμφωνία με τους Μαχνοβίτες και συνέτριψε το αναρχικό κίνημα στην Ουκρανία. Εκατοντάδες αναρχικοί κατέληξαν στη φυλακή.

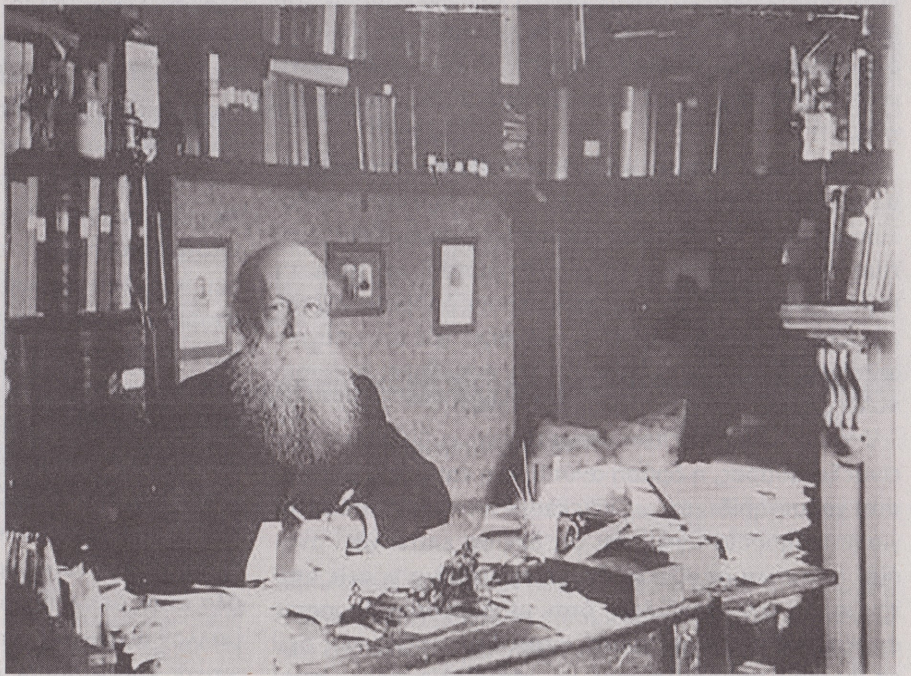
Σύντομα 40 από αυτούς τους αγωνιστές στάλθηκαν στη Μόσχα στη διάθεση του VChK [Cheka]. Μεταξύ αυτών ήταν ηγέτες της Συνομοσπονδίας Αναρχικών Οργανώσεων Ουκρανίας «Nabat» και όλοι οι εκπρόσωποι του Μαχνοβίτικου κινήματος που ήταν παρόντες στο Χάρκοβο την στιγμή των συλλήψεων. Αυτοί ήταν έμπειροι προπαγανδιστές και οργανωτές, ιδεολόγοι και αγωνιστές, που είχαν πολεμήσει για χρόνια εναντίον τόσο του Κόκκινου όσο και του Λευκού καθεστώτος.

Αλλά δεν ήταν πολύ βολικό για τους ηγεμόνες της RSFSR [Ρωσική Σοβιετική Ομοσπονδιακή Σοσιαλιστική Δημοκρατία] να τους κρατήσουν πίσω από τα κάγκελα. Έχοντας νικήσει τους Λευκούς, οι Μπολσεβίκοι στράφηκαν ξανά στα σχέδια για επανάσταση στην Ευρώπη και ήλπιζαν να κάνουν τους δυτικούς αναρχικούς συμμάχους τους. Έτσι, η καταστολή εναντίον των αναρχικών στη Ρωσία και την Ουκρανία έπρεπε να περιοριστεί. Και τον Ιανουάριο του 1921, άρχισαν να απελευθερώνουν τους «Nabatsi». Φυσικά, δεν τους απελευθέρωσαν όλους, αλλά μόνο τους «λιγότερο επικίνδυνους» και, φυσικά, η απελευθέρωσή τους δεν ήταν άνευ όρων αλλά δεσμεύονταν να μην εγκα-

κοντά στη Μόσχα] και στα πανεπιστήμια όπου έδινα διαλέξεις και μίλησα σε συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις, υπήρξαν σοβαρές συζητήσεις και ερωτήματα».

Έτσι, χάρη στις επιδέξιες κινητοποιήσεις του Ουκρανών Ναμπάτσι, το αναρχικό κίνημα γνώρισε μια νέα άνοδο δραστηριότητας στις αρχές του 1921.

Εν μέσω αυτής της δραστηριότητας, ήρθαν νέα από την πόλη Ντμίτροφ κοντά στη Μόσχα: ο Κροπότκιν είχε πεθάνει.

Το όνομα του Peter Alexeyevich Kropotkin ήταν γνωστό όχι μόνο στην πρώην Ρωσική Αυτοκρατορία, αλλά και σε όλες τις χώρες του κόσμου. Γεννήθηκε σε μια πλούσια, αριστοκρατική οικογένεια και είχε την ευκαιρία να ασχοληθεί με όποιο τομέα επιθυμούσε, αλλά στην ηλικία των 18 επέλεξε να γίνει ένας απλός Κοζάκος αξιωματικός στην απομακρυσμένη Σιβηρική περιφέρεια της Αυτοκρατορίας. Οι πρόγονοί του ήταν περήφανοι για το γεγονός ότι κατάγονταν από την δυναστεία των Ρούρικ, ενώ ο Κροπότκιν δεν χρησιμοποίησε ποτέ τον πριγκιπικό του τίτλο. Τον τράβηξε η επιστήμη και συνέβαλε σημαντικά στην ανάπτυξη της γεωλογίας, της γεωγραφίας, της ιστορίας, της βιολογίας και της λογοτεχνικής κριτικής, και έγινε ένας από τους τελευταίους μελετητές-εγκυκλοπαιδιστές στην ιστορία της ανθρωπότητας. Ταυτόχρονα, ήταν ένας από τους πιο εξέχοντες σοσιαλιστές και επαναστάτες της εποχής του, ο δημιουργός της θεωρίας του αναρχο- κου-

επιστολή, που απευθυνόταν στους ομοσπονδιακούς της Ουκρανίας, με την έκκληση «Μην κόβετε τους αιώνιους δεσμούς!» Να υπενθυμίσουμε ότι η επιστολή δεν έφτασε ποτέ στους παραλήπτες, αλλά αυτό ήταν το αποτέλεσμα μιας απόφασης των μελών της Προσωρινής Κυβέρνησης, που μόλις έφευγαν για διαπραγματεύσεις στο Κίεβο.

Ο Κροπότκιν παρέμεινε πιστός στις πεποιθήσεις του μέχρι το τέλος. Απορρίπτοντας τα προνόμια, θεωρούσε κάθε κράτος ως πηγή μόνο του κακού και της βίας. Ακόμη και υπό τους Μπολσεβίκους, δεν δέχτηκε καμμία ειδική μερίδα συσσιτίου ή ειδικά διαμερίσματα στο Κρεμλίνο, αρνήθηκε την ειδική ιατρική περίθαλψη, καθώς επίσης και προτάσεις δημοσίευσης των βιβλίων του σε κρατικούς

Στις 13 Φεβρουαρίου 1921, ο 78χρονος Πέτρος Κροπότκιν – «ο παππούς της Ρωσικής Επανάστασης» και ο «απόστολος του αναρχισμού», όπως ήταν γνωστός στους συγχρόνους του, θάφτηκε στη Μόσχα. Αυτή η κηδεία ήταν η τελευταία πολιτική διαδήλωση που διοργανώθηκε από ένα μη μπολσεβίκικο κόμμα στη Μόσχα εκείνη την εποχή. Αναρχικοί από την Ουκρανία έπαιξαν σημαντικό ρόλο σε αυτό το γεγονός.

Στα τέλη Νοεμβρίου 1920, η κυβέρνηση της Ουκρανικής ΣΣΔ [Σοβιετική Σοσιαλιστική Δημοκρατία] ακύρωσε τη στρατιωτική-πολιτική συμφωνία με τους Μαχνοβίτες και συνέτριψε το αναρχικό κίνημα στην Ουκρανία. Εκατοντάδες αναρχικοί κατέληξαν στη φυλακή.

Σύντομα 40 από αυτούς τους αγωνιστές στάλθηκαν στη Μόσχα στη διάθεση του VChK [Cheka]. Μεταξύ αυτών ήταν ηγέτες της Συνομοσπονδίας Αναρχικών Οργανώσεων Ουκρανίας «Nabat» και όλοι οι εκπρόσωποι του Μαχνοβίτικου κινήματος που ήταν παρόντες στο Χάρκοβο την στιγμή των συλλήψεων. Αυτοί ήταν έμπειροι προπαγανδιστές και οργανωτές, ιδεολόγοι και αγωνιστές, που είχαν πολεμήσει για χρόνια εναντίον τόσο του Κόκκινου όσο και του Λευκού καθεστώτος.

Αλλά δεν ήταν πολύ βολικό για τους ηγεμόνες της RSFSR [Ρωσική Σοβιετική Ομοσπονδιακή Σοσιαλιστική Δημοκρατία] να τους κρατήσουν πίσω από τα κάγκελα. Έχοντας νικήσει τους Λευκούς, οι Μπολσεβίκοι στράφηκαν ξανά στα σχέδια για επανάσταση στην Ευρώπη και ήλπιζαν να κάνουν τους δυτικούς αναρχικούς συμμάχους τους. Έτσι, η καταστολή εναντίον των αναρχικών στη Ρωσία και την Ουκρανία έπρεπε να περιοριστεί. Και τον Ιανουάριο του 1921, άρχισαν να απελευθερώνουν τους «Nabatsi». Φυσικά, δεν τους απελευθέρωσαν όλους, αλλά μόνο τους «λιγότερο επικίνδυνους» και, φυσικά, η απελευθέρωσή τους δεν ήταν άνευ όρων αλλά δεσμεύονταν να μην εγκαταλείψουν τη Μόσχα.

Με την απελευθέρωσή τους, οι Ουκρανοί αναρχικοί ξεκίνησαν και πάλι τη διάδοση των ιδεών τους. Παραδόξως, βρέθηκαν αμέσως αντιμέτωποι με την αντίθεση των Ρώσων ομολόγων τους. Δείτε πώς το θυμήθηκε ο Ναβατιστής Ανατόλι Γκορέλικ:

«Σταματείστε να εργάζεστε στη Μόσχα. Η Μόσχα είναι το κέντρο των Μπολσεβίκων. Η Μόσχα είναι κόκκινη, δεν υπάρχει χώρος για αναρχικούς σε αυτήν. Εδώ δεν είναι η Ουκρανία σας. Σύντομα θα χάσετε την καρδιά σας».

«Αυτή ήταν η απάντηση που έλαβα λίγο πολύ από εξέχοντες αναρχικούς όταν τους ρώτησα για το αναρχικό έργο στη Μόσχα. Στην πραγματικότητα, αρχικά βρέθηκα να χτυπάω το κεφάλι μου στον τοίχο στο αναρχικό περιβάλλον της Μόσχας. Σε όποιον και να μίλησα για δουλειά, η απάντηση ήταν ένα συγκαταβατικό χαμόγελο ή χειρό-

κοντά στη Μόσχα] και στα πανεπιστήμια όπου έδινα διαλέξεις και μίλησα σε συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις, υπήρξαν σοβαρές συζητήσεις και ερωτήματα».

Έτσι, χάρη στις επιδέξιες κινητοποιήσεις του Ουκρανών Ναμπάτσι, το αναρχικό κίνημα γνώρισε μια νέα άνοδο δραστηριότητας στις αρχές του 1921.

Εν μέσω αυτής της δραστηριότητας, ήρθαν νέα από την πόλη Ντμίτροφ κοντά στη Μόσχα: ο Κροπότκιν είχε πεθάνει.

Το όνομα του Peter Alexeyevich Kropotkin ήταν γνωστό όχι μόνο στην πρώην Ρωσική Αυτοκρατορία, αλλά και σε όλες τις χώρες του κόσμου. Γεννήθηκε σε μια πλούσια, αριστοκρατική οικογένεια και είχε την ευκαιρία να ασχοληθεί με όποιο τομέα επιθυμούσε, αλλά στην ηλικία των 18 επέλεξε να γίνει ένας απλός Κοζάκος αξιωματικός στην απομακρυσμένη Σιβηρική περιφέρεια της Αυτοκρατορίας. Οι πρόγονοί του ήταν περήφανοι για το γεγονός ότι κατάγονταν από την δυναστεία των Ρούρικ, ενώ ο Κροπότκιν δεν χρησιμοποίησε ποτέ τον πριγκιπικό του τίτλο. Τον τράβηξε η επιστήμη και συνέβαλε σημαντικά στην ανάπτυξη της γεωλογίας, της γεωγραφίας, της ιστορίας, της βιολογίας και της λογοτεχνικής κριτικής, και έγινε ένας από τους τελευταίους μελετητές-εγκυκλοπαιδιστές στην ιστορία της ανθρωπότητας. Ταυτόχρονα, ήταν ένας από τους πιο εξέχοντες σοσιαλιστές και επαναστάτες της εποχής του, ο δημιουργός της θεωρίας του αναρχο -κομμουνισμού, η οποία στις αρχές του 19ου -20ου αιώνα είχε εκατομμύρια ενεργούς υποστηρικτές.

Εκτός από τις όλες αυτές τις ενασχολήσεις του, ήταν επίσης ένα ευχάριστο άτομο για να μιλήσει κάποιος μαζί του. Για παράδειγμα, ο Γάλλος συγγραφέας Romain Rolland έγραψε:

«Μου αρέσει πολύ ο Τολστόι, ξέρεις. Αλλά είχα συχνά την εντύπωση ότι ο Κροπότκιν ήταν αυτό για το οποίο έγραφε ο Τολστόι. Απλά και φυσικά [ο Κροπότκιν] καλλιέργησε στην προσωπικότητά του το ιδανικό της ηθικής καθαρότητας, της ήσυχης αυτοθυσίας και της τέλειας αγάπης για την ανθρωπότητα που η βασανισμένη ιδιοφυία του Τολστόι ήθελε όλη του τη ζωή, αλλά δεν κατάφερε να το πετύχει, παρά μόνο στην τέχνη του».

Ο Κροπότκιν διακρινόταν για τις αρχές του, όπως ο ίδιος επιβεβαίωσε κατά την επιστροφή του, μετά από 40 χρό-

επιστολή, που απευθυνόταν στους ομοσπονδιακούς της Ουκρανίας, με την έκκληση «Μην κόβετε τους αιώνιους δεσμούς!» Να υπενθυμίσουμε ότι η επιστολή δεν έφτασε ποτέ στους παραλήπτες, αλλά αυτό ήταν το αποτέλεσμα μιας απόφασης των μελών της Προσωρινής Κυβέρνησης, που μόλις έφευγαν για διαπραγματεύσεις στο Κίεβο.

Ο Κροπότκιν παρέμεινε πιστός στις πεποιθήσεις του μέχρι το τέλος. Απορρίπτοντας τα προνόμια, θεωρούσε κάθε κράτος ως πηγή μόνο του κακού και της βίας. Ακόμη και υπό τους Μπολσεβίκους, δεν δέχτηκε καμμία ειδική μερίδα συσσιτίου ή ειδικά διαμερίσματα στο Κρεμλίνο, αρνήθηκε την ειδική ιατρική περίθαλψη, καθώς επίσης και προτάσεις δημοσίευσης των βιβλίων του σε κρατικούς εκδοτικούς οίκους.

Ταυτόχρονα, στους Λενινιστές είδε, εν τούτοις, τουλάχιστον πρώην επαναστάτες και προσπάθησε να προσεγγίσει τη συνείδησή τους. Το 1919 και το 1920 ο Κροπότκιν έγραψε πολλές επιστολές στον Λένιν, καλώντας τον να εγκαταλείψει το σύστημα του «Κόκκινου Τρόμου» και της ομηρίας, το οποίο αποκάλεσε «επιστροφή στις χειρότερες εποχές του Μεσαίωνα και των θρησκευτικών πολέμων». «Η αστυνομία δεν μπορεί να είναι ο δημιουργός μιας νέας ζωής. Και όμως γίνονται η ανώτατη αρχή σε κάθε πόλη και χωριό. Πού οδηγεί αυτό την Ρωσία; Στην πιο απειλητική αντίδραση». «Εάν συνεχιστεί η τρέχουσα κατάσταση, τότε η λέξη "σοσιαλισμός" θα μετατραπεί σε κατάρα». Ο Λένιν διάβασε αυτά τα γράμματα, αλλά δεν τολμούσε να απαντήσει...

Ο Vsevolod Voline, ένας από τους ηγέτες της Συνομο-

ήταν ηγέτες της Συνομοσπονδίας Αναρχικών Οργανώσε-
ων Ουκρανίας «Nabat» και όλοι οι εκπρόσωποι του Μαχνοβίτικου κινήματος που ήταν παρόντες στο Χάρκοβο την στιγμή των συλλήψεων. Αυτοί ήταν έμπειροι προπαγανδιστές και οργανωτές, ιδεολόγοι και αγωνιστές, που είχαν πολεμήσει για χρόνια εναντίον τόσο του Κόκκινου όσο και του Λευκού καθεστώτος.

Αλλά δεν ήταν πολύ βολικό για τους ηγεμόνες της RSFSR [Ρωσική Σοβιετική Ομοσπονδιακή Σοσιαλιστική Δημοκρατία] να τους κρατήσουν πίσω από τα κάγκελα. Έχοντας νικήσει τους Λευκούς, οι Μπολσεβίκοι στράφηκαν ξανά στα σχέδια για επανάσταση στην Ευρώπη και ήλπιζαν να κάνουν τους δυτικούς αναρχικούς συμμάχους τους. Έτσι, η καταστολή εναντίον των αναρχικών στη Ρωσία και την Ουκρανία έπρεπε να περιοριστεί. Και τον Ιανουάριο του 1921, άρχισαν να απελευθερώνουν τους «Nabatsi». Φυσικά, δεν τους απελευθέρωσαν όλους, αλλά μόνο τους «λιγότερο επικίνδυνους» και, φυσικά, η απελευθέρωσή τους δεν ήταν άνευ όρων αλλά δεσμεύονταν να μην εγκαταλείψουν τη Μόσχα.

Με την απελευθέρωσή τους, οι Ουκρανοί αναρχικοί ξεκίνησαν και πάλι τη διάδοση των ιδεών τους. Παραδόξως, βρέθηκαν αμέσως αντιμέτωποι με την αντίθεση των Ρώσων ομολόγων τους. Δείτε πώς το θυμήθηκε ο Ναβατιστής Ανατόλι Γκορέλικ:

«Σταματείστε να εργάζεστε στη Μόσχα. Η Μόσχα είναι το κέντρο των Μπολσεβίκων. Η Μόσχα είναι κόκκινη, δεν υπάρχει χώρος για αναρχικούς σε αυτήν. Εδώ δεν είναι η Ουκρανία σας. Σύντομα θα χάσετε την καρδιά σας».

«Αυτή ήταν η απάντηση που έλαβα λίγο πολύ από εξέχοντες αναρχικούς όταν τους ρώτησα για το αναρχικό έργο στη Μόσχα. Στην πραγματικότητα, αρχικά βρέθηκα να χτυπάω το κεφάλι μου στον τοίχο στο αναρχικό περιβάλλον της Μόσχας. Σε όποιον και να μίλησα για δουλειά, η απάντηση ήταν ένα συγκαταβατικό χαμόγελο ή χειρότερα.»

Αλλά μετά από μερικές εβδομάδες, η προπαγάνδα των Nabatsi άρχισε να αποδίδει καρπούς. Ο ίδιος ο Gorelik περιέγραψε τις δραστηριότητές του τον Φεβρουάριο του 1921, ως εξής:

«Δεν υπήρχε σχεδόν καμμία συνάντηση εργοστασίου στο οποίο δεν είχαν προσκληθεί οι αναρχικοί. Κάθε βράδυ οι εργάτες γέμιζαν τους αναρχικούς συλλόγους στο Λεοντιέφσκι [Λέιν] και αλλού. Παντού, στους συλλόγους του Λεοντιέφσκι, στις συναντήσεις των εργαζομένων, στην αποθήκη αυτοκινήτων του Σοβναρκόμ [Σοβιέτ των Λαϊκών Επιτρόπων], στο ουκρανικό θέατρο, στο Σεργκιέφ [πόλη

στην πρώην Ρωσική Αυτοκρατορία, αλλά και σε όλες τις χώρες του κόσμου. Γεννήθηκε σε μια πλούσια, αριστοκρατική οικογένεια και είχε την ευκαιρία να ασχοληθεί με όποιο τομέα επιθυμούσε, αλλά στην ηλικία των 18 επέλεξε να γίνει ένας απλός Κοζάκος αξιωματικός στην απομακρυσμένη Σιβηρική περιφέρεια της Αυτοκρατορίας. Οι πρόγονοί του ήταν περήφανοι για το γεγονός ότι κατάγονταν από την δυναστεία των Ρούρικ, ενώ ο Κροπότκιν δεν χρησιμοποίησε ποτέ τον πριγκιπικό του τίτλο. Τον τράβηξε η επιστήμη και συνέβαλε σημαντικά στην ανάπτυξη της γεωλογίας, της γεωγραφίας, της ιστορίας, της βιολογίας και της λογοτεχνικής κριτικής, και έγινε ένας από τους τελευταίους μελετητές-εγκυκλοπαιδιστές στην ιστορία της ανθρωπότητας. Ταυτόχρονα, ήταν ένας από τους πιο εξέχοντες σοσιαλιστές και επαναστάτες της εποχής του, ο δημιουργός της θεωρίας του αναρχο -κομμουνισμού, η οποία στις αρχές του 19ου -20ου αιώνα είχε εκατομμύρια ενεργούς υποστηρικτές.

Εκτός από τις όλες αυτές τις ενασχολήσεις του, ήταν επίσης ένα ευχάριστο άτομο για να μιλήσει κάποιος μαζί του. Για παράδειγμα, ο Γάλλος συγγραφέας Romain Rolland έγραψε:

«Μου αρέσει πολύ ο Τολστόι, ξέρεις. Αλλά είχα συχνά την εντύπωση ότι ο Κροπότκιν ήταν αυτό για το οποίο έγραφε ο Τολστόι. Απλά και φυσικά [ο Κροπότκιν] καλλιέργησε στην προσωπικότητά του το ιδανικό της ηθικής καθαρότητας, της ήσυχης αυτοθυσίας και της τέλειας αγάπης για την ανθρωπότητα που η βασανισμένη ιδιοφυία του Τολστόι ήθελε όλη του τη ζωή, αλλά δεν κατάφερε να το πετύχει, παρά μόνο στην τέχνη του».

Ο Κροπότκιν διακρινόταν για τις αρχές του, όπως ο ίδιος επιβεβαίωσε κατά την επιστροφή του, μετά από 40 χρόνια στο εξωτερικό, στη Ρωσία τον Ιούνιο του 1917. Αφού έλαβε μια προσφορά από τον Αλέξανδρο Κερένσκυ να αναλάβει οποιοδήποτε υπουργικό αξίωμα ήθελε στην Προσωρινή Κυβέρνηση, ο 74χρονος ακτιβιστής αρνήθηκε:

«Θεωρώ ότι το επάγγελμα του λούστρου είναι πιο ειλικρινές και χρήσιμο.»

Αλλά αυτό δεν τον εμπόδισε να πάρει το μέρος της Προσωρινής Κυβέρνησης για το «Ουκρανικό ζήτημα»: χωρίς να εξετάσει τα βασικά αιτήματα του ουκρανικού εθνικού απελευθερωτικού κινήματος και, ειδικότερα, τα ψηφίσματα της ουκρανικής Κεντρικής Ράντα, ο επιβεβαιωμένα φεντεραλιστής Κροπότκιν έγραψε μια συγκινητική

επιστολή, που απευθυνόταν στους ομοσπονδιακούς της Ουκρανίας, με την έκκληση «Μην κόβετε τους αιώνιους δεσμούς!» Να υπενθυμίσουμε ότι η επιστολή δεν έφτασε ποτέ στους παραλήπτες, αλλά αυτό ήταν το αποτέλεσμα μιας απόφασης των μελών της Προσωρινής Κυβέρνησης, που μόλις έφευγαν για διαπραγματεύσεις στο Κίεβο.

Ο Κροπότκιν παρέμεινε πιστός στις πεποιθήσεις του μέχρι το τέλος. Απορρίπτοντας τα προνόμια, θεωρούσε κάθε κράτος ως πηγή μόνο του κακού και της βίας. Ακόμη και υπό τους Μπολσεβίκους, δεν δέχτηκε καμμία ειδική μερίδα συσσιτίου ή ειδικά διαμερίσματα στο Κρεμλίνο, αρνήθηκε την ειδική ιατρική περίθαλψη, καθώς επίσης και προτάσεις δημοσίευσης των βιβλίων του σε κρατικούς εκδοτικούς οίκους.

Ταυτόχρονα, στους Λενινιστές είδε, εν τούτοις, τουλάχιστον πρώην επαναστάτες και προσπάθησε να προσεγγίσει τη συνείδησή τους. Το 1919 και το 1920 ο Κροπότκιν έγραψε πολλές επιστολές στον Λένιν, καλώντας τον να εγκαταλείψει το σύστημα του «Κόκκινου Τρόμου» και της ομηρίας, το οποίο αποκάλεσε «επιστροφή στις χειρότερες εποχές του Μεσαίωνα και των θρησκευτικών πολέμων». «Η αστυνομία δεν μπορεί να είναι ο δημιουργός μιας νέας ζωής. Και όμως γίνονται η ανώτατη αρχή σε κάθε πόλη και χωριό. Πού οδηγεί αυτό την Ρωσία; Στην πιο απειλητική αντίδραση». «Εάν συνεχιστεί η τρέχουσα κατάσταση, τότε η λέξη "σοσιαλισμός" θα μετατραπεί σε κατάρα». Ο Λένιν διάβασε αυτά τα γράμματα, αλλά δεν τολμούσε να απαντήσει...

Ο Vsevolod Voline, ένας από τους ηγέτες της Συνομοσπονδίας Nabat, κατέγραψε τις αναμνήσεις του από τον Kropotkin κατά την τελευταία περίοδο της ζωής του. Στις αρχές Νοεμβρίου 1920, όταν αποφυλακίστηκε από την Τσέκα και ετοιμαζόταν να επιστρέψει στην Ουκρανία, ο Voline πήγε στην πόλη Ντμίτροφ για να επισκεφτεί τον δάσκαλό του. Στη συνομιλία τους, «ο Κροπότκιν μίλησε με βαθιά λύπη ότι ο πολιτικοκομματικός, κρατικός χαρακτήρας της επανάστασής μας την είχε κάνει μια «τυπικά αποτυχημένη επανάσταση» και εξέφρασε φόβους για το ενδεχόμενο μιας εκτεταμένης αντίδρασης. Αλλά όταν, με μεγάλη προσοχή και ενθουσιασμό, άκουσε τις αναφορές των συντρόφων μου και εμένα για την κατάσταση στην

Ουκρανία, έλαμψε και είπε ενθουσιασμένος αρκετές φορές:

«Λοιπόν, πηγαίνετε εκεί, αφού η υπόθεσή μας προχωρά εκεί».

Και πρόσθεσε με θλίψη:

«Ω, αν ήμουν νέος, θα πήγαινα και εκεί... να δουλέψω...»

Τρεις μήνες αργότερα, ο Κροπότκιν πέθανε.

Η είδηση του θανάτου του έγινε γνωστή στη Μόσχα την ίδια ημέρα, συγκεκριμένα στις 8 Φεβρουαρίου. Μια Επιτροπή Αναρχικών Οργανώσεων σχηματίστηκε αμέσως για να διευθετήσει την κηδεία του Κροπότκιν. Στην πρώτη συνεδρίαση, η Επιτροπή απέρριψε πρόταση του Σοβιέτ της Μόσχας να πραγματοποιηθεί η τελετή της κηδείας με κρατικά έξοδα.

Το βράδυ, ο Efim Yarchuk, εκπρόσωπος της Επιτροπής, έστειλε ένα τηλεφωνικό μήνυμα στον Lenin, πρόεδρο του Sovnarkom, με αίτημα να αφεθούν ελεύθεροι οι αναρχικοί, που βρίσκονταν στις φυλακές της Μόσχας, για να παραβρεθούν στην κηδεία του Kropotkin. Η Επιτροπή εγγυήθηκε ότι θα επιστρέψουν, μετά το τέλος, στην φυλακή.

Η εξέταση αυτού του ασυνήθιστου αιτήματος κράτησε για λίγο. Το Sovnarkom [Συμβούλιο των Λαϊκών Επιτροπών] παρέπεμψε το θέμα στο Προεδρείο της VTsIK [Πανρωσικής Κεντρικής Εκτελεστικής Επιτροπής].

Δύο ημέρες αργότερα, η ηγεσία του Σοβιετικού «κοινοβουλίου» αποφάσισε ότι δεν είχε αντίρρηση στην απελευθέρωση κρατουμένων, αλλά άφησε την τελική απόφαση στην διαβόητη ΤσεΚά «κατά την κρίση της».

Η διοίκηση της ΤσεΚά χρειαζόταν πολύ περισσότερο χρόνο. Στην πραγματικότητα, το βράδυ πριν από την κηδεία, η VChK [ΤσεΚά] δεν είχε ακόμη καταλήξει σε απόφαση.

Εν τω μεταξύ, στις 10 Φεβρουαρίου, το φέρετρο με το σώμα του Κροπότκιν στάλθηκε στη Μόσχα. Στο Ντμίτροφ, ο νεκρός ήταν πολύ γνωστός: παρά την ηλικία και την αναπηρία του, ο Κροπότκιν ήταν ενεργός στη δημόσια ζωή της πόλης. Έλαβε μέρος στη δημιουργία και τις δραστηριότητες της Ένωσης Συνεταιρισμών Ντμίτροφ, βοήθησε στην οργάνωση του τοπικού μουσείου ιστορίας και απολάμβανε συμπάθεια και σεβασμό. Εκατοντάδες άνθρωποι στο Ντμίτροφ ήρθαν να τον δουν στο τελευταίο του ταξίδι.

Στη Μόσχα το φέρετρο εγκαταστάθηκε στην Αίθουσα

Την παραμονή της κηδείας, κυκλοφόρησε μια εφημερίδα με ένα και μοναδικό θέμα: «Αναρχικές οργανώσεις στη μνήμη του Πέτρου Αλεξέγιεβιτς Κροπότκιν. 1842-1921». Τα 40.000 αντίτυπα της εφημερίδας προορίζονταν για δωρεάν διανομή στους δρόμους της Μόσχας. Οι αστυνομικοί της ΤσεΚά προετοιμάζονταν επίσης. Ο λόγος τιμής των αιχμαλώτων και η εγγύηση της ελευθερίας των συντρόφων τους τούς φάνηκε ανεπαρκής. Ως εκ τούτου, τα πανεπιστήμια συνέταξαν λίστες αναρχικών φοιτητών που συμφώνησαν οικειοθελώς να γίνουν όμηροι: σε περίπτωση που οι προσωρινά απελευθερωμένοι αναρχικοί εξαφανιστούν μετά την κηδεία, αυτοί οι νέοι θα συλλαμβάνονταν άμεσα.

Αυτή η ιστορία έγινε γνωστή μόνο στα μέσα της δεκαετίας του 1990 από τα λόγια της Τατιάνας Γκαράσεβα, σχεδόν της τελευταίας από τους συμμετέχοντες στην κηδεία του Κροπότκιν. Εκείνη την εποχή, ήταν 19χρονη φοιτήτρια στο Πανεπιστήμιο της Μόσχας.

Τελικά έφτασε η 13η Φεβρουαρίου, η ημέρα της κηδείας. Από νωρίς το πρωί, σκυθρωπές ομάδες πενθούντων σχηματίζοντας σειρές, συγκεντρώθηκαν κοντά στη Βουλή των Συνδικάτων για να λάβουν μέρος στην νεκρώσιμη τελετή. Αλλά η έναρξη της τελετής καθυστέρησε, καθώς η ΤσεΚά δεν μπόρεσε να ανακαλύψει ούτε έναν αναρχικό άξιο να απελευθερωθεί έστω για μια μέρα: η διοίκηση της διαβόητης ΤσεΚά ισχυρίστηκε ότι στις φυλακές τους «κρατούσαν μόνο ληστές». Αυτό θα μπορούσε να προκαλέσει νέο σκάνδαλο. Ήδη, διαδόθηκε στο πλήθος ότι

γούδια και αυτά στα οποία προσαρμόστηκαν νέες λέξεις σε παλιές μελωδίες:

«Ο Λένιν μας πανικοβλήθηκε,
εξέδωσε μανιφέστο:
Όλες οι τιμές στους νεκρούς,
οι ζωντανοί υπό κράτηση».

«Συντριβήκαμε, σύντροφοι, από τη δύναμη των
κομμουνιστών,
Ο εχθρός-ΤσεΚά βρίσκεται παντού».

Η πορεία σταμάτησε δύο φορές. Αρχικά στο σπίτι-μουσείο του Λέοντος Τολστόι, όπου κατέβηκαν τα πανό ως ένδειξη σεβασμού για τον παγκοσμίου φήμης συγγραφέα και χριστιανό αναρχικό. Δεύτερον, μπροστά από τις φυλακές Butyrskaya, όπου τραγουδήθηκε το «Η Πορεία των Αναρχικών» μαζί με τους κρατούμενους.

Αυτή ήταν η τελευταία νόμιμη διαδήλωση αναρχικών στη Μόσχα και, από όσο είναι γνωστό, η τελευταία νόμιμη επίδειξη μη μπολσεβίκικων πολιτικών δυνάμεων στις πολλές δεκαετίες της σοβιετικής κυριαρχίας. Η επόμενη πραγματοποιήθηκε μόλις το 1987.

Η πομπή έφτασε στο νεκροταφείο Novodevichy, όπου πραγματοποιήθηκε συνέλευση. Την άνοιξε ο πασίγνωστος Ρώσος αναρχοσυνδικαλιστής Γκριγκόρι Μαξίμοφ, ακολουθούμενος από εκπροσώπους αναρχικών οργανώσεων, των Αριστερών Σοσιαλιστών, των Μενσεβίκων, του RKP(b) και της Κομιντέρν. Ο τελευταίος που μίλησε ήταν ο αρχηγός του Nabat Baron και η ομιλία του έμεινε αξέχαστη στους παρευρισκόμενους. Ακολουθεί μια περιγραφή από τον υπάλληλο της Κομιντέρν Βίκτορ Σερζ, πρώην αναρχικό και μελλοντικό «κάτοικο» των σοβιετικών φυλακών:

«Ο Αρον Μπάρον, που συνελήφθη στην Ουκρανία, λόγω του ότι θα επέστρεφε εκείνο το βράδυ σε μια φυλακή από την οποία δεν θα έβγαινε ποτέ ξανά, σήκωσε το αδυνατισμένο, με γενειάδα κεφάλι του κραυγάζοντας ασταμάτητα ενάντια στον νέο δεσποτισμό· για τους χασάπηδες που μακέλευαν κόσμο στα υπόγειά τους, για την ατίμωση που δέχεται ο σοσιαλισμός, για την κρατική βία που ποδοπατούσε την Επανάσταση με τις μπότες της. Άφοβος, ατρόμητος και ορμητικός, έσπερνε τους σπόρους νέων καταιγίδων».

Μετά την τελετή, οι αναρχικοί πραγματοποίησαν μια

Η είδηση του θανάτου του έγινε γνωστή στη Μόσχα την ίδια ημέρα, συγκεκριμένα στις 8 Φεβρουαρίου. Μια Επιτροπή Αναρχικών Οργανώσεων σχηματίστηκε αμέσως για να διευθετήσει την κηδεία του Κροπότκιν. Στην πρώτη συνεδρίαση, η Επιτροπή απέρριψε πρόταση του Σοβιέτ της Μόσχας να πραγματοποιηθεί η τελετή της κηδείας με κρατικά έξοδα.

Το βράδυ, ο Efim Yarchuk, εκπρόσωπος της Επιτροπής, έστειλε ένα τηλεφωνικό μήνυμα στον Lenin, πρόεδρο του Sovnarkom, με αίτημα να αφεθούν ελεύθεροι οι αναρχικοί, που βρίσκονταν στις φυλακές της Μόσχας, για να παραβρεθούν στην κηδεία του Kropotkin. Η Επιτροπή εγγυήθηκε ότι θα επιστρέψουν, μετά το τέλος, στην φυλακή.

Η εξέταση αυτού του ασυνήθιστου αιτήματος κράτησε για λίγο. Το Sovnarkom [Συμβούλιο των Λαϊκών Επιτροπών] παρέπεμψε το θέμα στο Προεδρείο της VTsIK [Πανρωσικής Κεντρικής Εκτελεστικής Επιτροπής].

Δύο ημέρες αργότερα, η ηγεσία του Σοβιετικού «κοινοβουλίου» αποφάσισε ότι δεν είχε αντίρρηση στην απελευθέρωση κρατουμένων, αλλά άφησε την τελική απόφαση στην διαβόητη ΤσεΚά «κατά την κρίση της».

Η διοίκηση της ΤσεΚά χρειαζόταν πολύ περισσότερο χρόνο. Στην πραγματικότητα, το βράδυ πριν από την κηδεία, η VChK [ΤσεΚά] δεν είχε ακόμη καταλήξει σε απόφαση.

Εν τω μεταξύ, στις 10 Φεβρουαρίου, το φέρετρο με το σώμα του Κροπότκιν στάλθηκε στη Μόσχα. Στο Ντμίτροφ, ο νεκρός ήταν πολύ γνωστός: παρά την ηλικία και την αναπηρία του, ο Κροπότκιν ήταν ενεργός στη δημόσια ζωή της πόλης. Έλαβε μέρος στη δημιουργία και τις δραστηριότητες της Ένωσης Συνεταιρισμών Ντμίτροφ, βοήθησε στην οργάνωση του τοπικού μουσείου ιστορίας και απολάμβανε συμπάθεια και σεβασμό. Εκατοντάδες άνθρωποι στο Ντμίτροφ ήρθαν να τον δουν στο τελευταίο του ταξίδι.

Στη Μόσχα το φέρετρο εγκαταστάθηκε στην Αίθουσα των Στηλών της Βουλής των Συνδικάτων. Η Βουλή των Συνδικάτων χρησιμοποιήθηκε για πρώτη φορά για να αποχαιρετήσει μια πολιτική προσωπικότητα, αλλά αυτή η τελετή έναρξης δεν ήταν καθόλου παρόμοια με αυτήν που θα ακολουθούσε. Η αίθουσα ήταν διακοσμημένη με μαύρες σημαίες. Δεν υπήρχαν στρατιώτες ή αστυνομικοί –η τάξη εξασφαλίστηκε από εθελοντές της Επιτροπής. Στο φέρετρο υπήρχε τιμητική φρουρά αναρχικών η οποία αποτελείτο τόσο από Μοσχοβίτες όσο και από Ουκρανούς Ναμπάτσι [Ukrainian Nabatsi].

Από το πρωί έως αργά το βράδυ, χιλιάδες άνθρωποι – εργαζόμενοι, φοιτητές, στρατιώτες του Κόκκινου Στρατού, μη κομματικοί άνθρωποι και μέλη διαφόρων πολιτικών οργανώσεων, από αναρχικούς έως μπολσεβίκους–, πέρασαν μέσα από την Αίθουσα των Στηλών.

Εν τω μεταξύ, ο αγώνας για την απελευθέρωση των

Την παραμονή της κηδείας, κυκλοφόρησε μια εφημερίδα με ένα και μοναδικό θέμα: «Αναρχικές οργανώσεις στη μνήμη του Πέτρου Αλεξέγιεβιτς Κροπότκιν. 1842-1921». Τα 40.000 αντίτυπα της εφημερίδας προορίζονταν για δωρεάν διανομή στους δρόμους της Μόσχας. Οι αστυνομικοί της ΤσεΚά προετοιμάζονταν επίσης. Ο λόγος τιμής των αιχμαλώτων και η εγγύηση της ελευθερίας των συντρόφων τους τούς φάνηκε ανεπαρκής. Ως εκ τούτου, τα πανεπιστήμια συνέταξαν λίστες αναρχικών φοιτητών που συμφώνησαν οικειοθελώς να γίνουν όμηροι: σε περίπτωση που οι προσωρινά απελευθερωμένοι αναρχικοί εξαφανιστούν μετά την κηδεία, αυτοί οι νέοι θα συλλαμβάνονταν άμεσα.

Αυτή η ιστορία έγινε γνωστή μόνο στα μέσα της δεκαετίας του 1990 από τα λόγια της Τατιάνας Γκαράσεβα, σχεδόν της τελευταίας από τους συμμετέχοντες στην κηδεία του Κροπότκιν. Εκείνη την εποχή, ήταν 19χρονη φοιτήτρια στο Πανεπιστήμιο της Μόσχας.

Τελικά έφτασε η 13η Φεβρουαρίου, η ημέρα της κηδείας. Από νωρίς το πρωί, σκυθρωπές ομάδες πενθούντων σχηματίζοντας σειρές, συγκεντρώθηκαν κοντά στη Βουλή των Συνδικάτων για να λάβουν μέρος στην νεκρώσιμη τελετή. Αλλά η έναρξη της τελετής καθυστέρησε, καθώς η ΤσεΚά δεν μπόρεσε να ανακαλύψει ούτε έναν αναρχικό άξιο να απελευθερωθεί έστω για μια μέρα: η διοίκηση της διαβόητης ΤσεΚά ισχυρίστηκε ότι στις φυλακές τους «κρατούσαν μόνο ληστές». Αυτό θα μπορούσε να προκαλέσει νέο σκάνδαλο. Ήδη, διαδόθηκε στο πλήθος ότι η ΤσεΚά αθέτησε την υπόσχεσή της στην κυβέρνηση. Η Αλεξάνδρα Κροπότκιν, κόρη του Πιότρ Αλεξέγιεβιτς, είπε στους εκπροσώπους της ΤσεΚά ότι η Επιτροπή Κηδείας, με τη συγκατάθεση των συγγενών του νεκρού, σκόπευε να αφαιρέσει όλα τα στεφάνια και τις σημαίες του RKP(b) [Ρωσικό Κομμουνιστικό Κόμμα (Μπολσεβίκοι)] και των σοβιετικών οργανώσεων με επιδεικτικό τρόπο. Αυτή η πράξη δεν θα μπορούσε να γίνει με ειρηνικό τρόπο και θα καθιστούσε τους αστυνομικούς της ΤσεΚά υπεύθυνους για ταραχές στο κέντρο της Μόσχας.

Μισή ώρα αφ' ότου έλαβε το τελεσίγραφο, η ΤσεΚά υποχώρησε: μια ομάδα αναρχικών μεταφέρθηκε στη Βουλή των Συνδικάτων από τις φυλακές Butyrskya. Από αρκετές δεκάδες κρατουμένους, μόνο επτά αφέθηκαν ελεύθεροι: τα μέλη του Nabat, Aron και Fanya Baron, Aleksandr Guevsky, David Kogan, Mark Mrachny, Aleksey Olonetsky

Ο εχθρός-ΤσεΚά βρίσκεται παντού».

Η πορεία σταμάτησε δύο φορές. Αρχικά στο σπίτι-μουσείο του Λέοντος Τολστόι, όπου κατέβηκαν τα πανό ως ένδειξη σεβασμού για τον παγκοσμίου φήμης συγγραφέα και χριστιανό αναρχικό. Δεύτερον, μπροστά από τις φυλακές Butyrskaya, όπου τραγουδήθηκε το «Η Πορεία των Αναρχικών» μαζί με τους κρατούμενους.

Αυτή ήταν η τελευταία νόμιμη διαδήλωση αναρχικών στη Μόσχα και, από όσο είναι γνωστό, η τελευταία νόμιμη επίδειξη μη μπολσεβίκικων πολιτικών δυνάμεων στις πολλές δεκαετίες της σοβιετικής κυριαρχίας. Η επόμενη πραγματοποιήθηκε μόλις το 1987.

Η πομπή έφτασε στο νεκροταφείο Novodevichy, όπου πραγματοποιήθηκε συνέλευση. Την άνοιξε ο πασίγνωστος Ρώσος αναρχοσυνδικαλιστής Γκριγκόρι Μαξίμοφ, ακολουθούμενος από εκπροσώπους αναρχικών οργανώσεων, των Αριστερών Σοσιαλιστών, των Μενσεβίκων, του RKP(b) και της Κομιντέρν. Ο τελευταίος που μίλησε ήταν ο αρχηγός του Nabat Baron και η ομιλία του έμεινε αξέχαστη στους παρευρισκόμενους. Ακολουθεί μια περιγραφή από τον υπάλληλο της Κομιντέρν Βίκτορ Σερζ, πρώην αναρχικό και μελλοντικό «κάτοικο» των σοβιετικών φυλακών:

«Ο Αρον Μπάρον, που συνελήφθη στην Ουκρανία, λόγω του ότι θα επέστρεφε εκείνο το βράδυ σε μια φυλακή από την οποία δεν θα έβγαινε ποτέ ξανά, σήκωσε το αδυνατισμένο, με γενειάδα κεφάλι του κραυγάζοντας ασταμάτητα ενάντια στον νέο δεσποτισμό· για τους χασάπηδες που μακέλευαν κόσμο στα υπόγειά τους, για την ατίμωση που δέχεται ο σοσιαλισμός, για την κρατική βία που ποδοπατούσε την Επανάσταση με τις μπότες της. Άφοβος, ατρόμητος και ορμητικός, έσπερνε τους σπόρους νέων καταιγίδων».

Μετά την τελετή, οι αναρχικοί πραγματοποίησαν μια ιδιωτική κηδεία στα γραφεία της οργάνωσής τους στη Leontievsky Lane και το βράδυ πραγματοποιήθηκε μια άλλη συνάντηση, αυτή τη φορά μυστική. Οι ακτιβιστές του Nabat άκουσαν την αναφορά ενός συντρόφου που μόλις έφτασε από το Χάρκοβο, σχετικά με την πρόοδο στην αποκατάσταση της οργάνωσης και τη συνέχιση της προπαγάνδας.

Γύρω στα μεσάνυχτα, τα επτά μέλη της οργάνωσης Nabatsi, που είχαν αποφυλακιστεί υπό όρους, παραδόθηκαν. Αυτό αποδείχθηκε ότι δεν ήταν ένα απλό θέμα, όπως θυμάται ο Mark Mrachny:

«Βγήκαμε στο Lubyanka No. 2. Πλησιάσαμε την κύρια είσοδο όλοι μαζί σαν ομάδα, αλλά ο φύλακας μας έβρισε και όταν του ανακοινώσαμε ότι επιστρέφουμε στη φυλακή, αναφώνησε, ότι, προφανώς ή αυτός είχε τρελαθεί ή εμείς είχαμε χάσει το μυαλό μας».

Δύο ημέρες αργότερα, η ηγεσία του Σοβιετικού «κοινοβουλίου» αποφάσισε ότι δεν είχε αντίρρηση στην απελευθέρωση κρατουμένων, αλλά άφησε την τελική απόφαση στην διαβόητη ΤσεΚά «κατά την κρίση της».

Η διοίκηση της ΤσεΚά χρειαζόταν πολύ περισσότερο χρόνο. Στην πραγματικότητα, το βράδυ πριν από την κηδεία, η VChK [ΤσεΚά] δεν είχε ακόμη καταλήξει σε απόφαση.

Εν τω μεταξύ, στις 10 Φεβρουαρίου, το φέρετρο με το σώμα του Κροπότκιν στάλθηκε στη Μόσχα. Στο Ντμίτροφ, ο νεκρός ήταν πολύ γνωστός: παρά την ηλικία και την αναπηρία του, ο Κροπότκιν ήταν ενεργός στη δημόσια ζωή της πόλης. Έλαβε μέρος στη δημιουργία και τις δραστηριότητες της Ένωσης Συνεταιρισμών Ντμίτροφ, βοήθησε στην οργάνωση του τοπικού μουσείου ιστορίας και απολάμβανε συμπάθεια και σεβασμό. Εκατοντάδες άνθρωποι στο Ντμίτροφ ήρθαν να τον δουν στο τελευταίο του ταξίδι.

Στη Μόσχα το φέρετρο εγκαταστάθηκε στην Αίθουσα των Στηλών της Βουλής των Συνδικάτων. Η Βουλή των Συνδικάτων χρησιμοποιήθηκε για πρώτη φορά για να αποχαιρετήσει μια πολιτική προσωπικότητα, αλλά αυτή η τελετή έναρξης δεν ήταν καθόλου παρόμοια με αυτήν που θα ακολουθούσε. Η αίθουσα ήταν διακοσμημένη με μαύρες σημαίες. Δεν υπήρχαν στρατιώτες ή αστυνομικοί –η τάξη εξασφαλίστηκε από εθελοντές της Επιτροπής. Στο φέρετρο υπήρχε τιμητική φρουρά αναρχικών η οποία αποτελείτο τόσο από Μοσχοβίτες όσο και από Ουκρανούς Ναμπάτσι [Ukrainian Nabatsi].

Από το πρωί έως αργά το βράδυ, χιλιάδες άνθρωποι –εργαζόμενοι, φοιτητές, στρατιώτες του Κόκκινου Στρατού, μη κομματικοί άνθρωποι και μέλη διαφόρων πολιτικών οργανώσεων, από αναρχικούς έως μπολσεβίκους–, πέρασαν μέσα από την Αίθουσα των Στηλών.

Εν τω μεταξύ, ο αγώνας για την απελευθέρωση των κρατουμένων συνεχίστηκε για μια ημέρα. Στις 11 Φεβρουαρίου, σε απάντηση ενός άλλου αιτήματος, η ΤσεΚά ανακοίνωσε ότι θα απελευθερώσει μόνο αυτούς που θεωρούσε αναρχικούς και μόνο για λίγες ώρες. Μετά από αυτό, μια «σημαία διαμαρτυρίας» υψώθηκε στο κέντρο της Αίθουσας των Στηλών: ένα τεράστιο μαύρο πανό με την επιγραφή: «ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ ΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΩΝ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΠΟΥ ΑΓΩΝΙΖΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΤΙΣ ΙΔΕΕΣ ΤΟΥ ΚΡΟΠΟΤΚΙΝ – ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ». Οι διαβόητοι αστυνομικοί της ΤσεΚά διέταξαν την αφαίρεση της σημαίας, αλλά οι αναρχικοί την έβαλαν ξανά στη θέση της, υπό την προστασία της περιφρούρησης.

ριπτωση που οι προσωρινά απελευθερωμένοι αναρχικοί εξαφανιστούν μετά την κηδεία, αυτοί οι νέοι θα συλλαμβάνονταν άμεσα.

Αυτή η ιστορία έγινε γνωστή μόνο στα μέσα της δεκαετίας του 1990 από τα λόγια της Τατιάνας Γκαράσεβα, σχεδόν της τελευταίας από τους συμμετέχοντες στην κηδεία του Κροπότκιν. Εκείνη την εποχή, ήταν 19χρονη φοιτήτρια στο Πανεπιστήμιο της Μόσχας.

Τελικά έφτασε η 13η Φεβρουαρίου, η ημέρα της κηδείας. Από νωρίς το πρωί, σκυθρωπές ομάδες πενθούντων σχηματίζοντας σειρές, συγκεντρώθηκαν κοντά στη Βουλή των Συνδικάτων για να λάβουν μέρος στην νεκρώσιμη τελετή. Αλλά η έναρξη της τελετής καθυστέρησε, καθώς η ΤσεΚά δεν μπόρεσε να ανακαλύψει ούτε έναν αναρχικό άξιο να απελευθερωθεί έστω για μια μέρα: η διοίκηση της διαβόητης ΤσεΚά ισχυρίστηκε ότι στις φυλακές τους «κρατούσαν μόνο ληστές». Αυτό θα μπορούσε να προκαλέσει νέο σκάνδαλο. Ήδη, διαδόθηκε στο πλήθος ότι η ΤσεΚά αθέτησε την υπόσχεσή της στην κυβέρνηση. Η Αλεξάνδρα Κροπότκιν, κόρη του Πιότρ Αλεξέγιεβιτς, είπε στους εκπροσώπους της ΤσεΚά ότι η Επιτροπή Κηδείας, με τη συγκατάθεση των συγγενών του νεκρού, σκόπευε να αφαιρέσει όλα τα στεφάνια και τις σημαίες του RKP(b) [Ρωσικό Κομμουνιστικό Κόμμα (Μπολσεβίκοι)] και των σοβιετικών οργανώσεων με επιδεικτικό τρόπο. Αυτή η πράξη δεν θα μπορούσε να γίνει με ειρηνικό τρόπο και θα καθιστούσε τους αστυνομικούς της ΤσεΚά υπεύθυνους για ταραχές στο κέντρο της Μόσχας.

Μισή ώρα αφ' ότου έλαβε το τελεσίγραφο, η ΤσεΚά υποχώρησε: μια ομάδα αναρχικών μεταφέρθηκε στη Βουλή των Συνδικάτων από τις φυλακές Butyrskya. Από αρκετές δεκάδες κρατουμένους, μόνο επτά αφέθηκαν ελεύθεροι: τα μέλη του Nabat, Aron και Fanya Baron, Aleksandr Guevsky, David Kogan, Mark Mrachny, Aleksey Olonetsky και Olga Taratuta. Ο Anatoly Gorelik, ένας συμμετέχων στις εκδηλώσεις, θυμάται: «Ατημέλητοι και χλωμοί, έμοιαζαν με κατάδικους των τσαρικών χρόνων. Η εμφάνιση του Aleksey Olonetsky ήταν ιδιαίτερα συγκλονιστική». Αλλά ήταν αυτοί οι βασανισμένοι επτά αναρχικοί από την Ουκρανία που πήραν το φέρετρο και το μετέφεραν μέχρι το νεκροταφείο Novodevichy, χωρίς να παραχωρήσουν σε κανέναν άλλο το τιμητικό τους δικαίωμα σε αυτό το πένθιμο βάρος.

Η πομπή ήταν επική, ο αριθμός των συμμετεχόντων εκτιμάται μεταξύ 50.000 και 100.000. Η πορεία συνοδεύτηκε από τραγούδια: παραδοσιακά επαναστατικά τρα-

σεων, των Αριστερών Σοσιαλιστών, των Μενσεβίκων, του RKP(b) και της Κομιντέρν. Ο τελευταίος που μίλησε ήταν ο αρχηγός του Nabat Baron και η ομιλία του έμεινε αξέχαστη στους παρευρισκόμενους. Ακολουθεί μια περιγραφή από τον υπάλληλο της Κομιντέρν Βίκτορ Σερζ, πρώην αναρχικό και μελλοντικό «κάτοικο» των σοβιετικών φυλακών:

«Ο Αρον Μπάρον, που συνελήφθη στην Ουκρανία, λόγω του ότι θα επέστρεφε εκείνο το βράδυ σε μια φυλακή από την οποία δεν θα έβγαινε ποτέ ξανά, σήκωσε το αδυνατισμένο, με γενειάδα κεφάλι του κραυγάζοντας ασταμάτητα ενάντια στον νέο δεσποτισμό· για τους χασάπηδες που μακέλευαν κόσμο στα υπόγειά τους, για την ατίμωση που δέχεται ο σοσιαλισμός, για την κρατική βία που ποδοπατούσε την Επανάσταση με τις μπότες της. Άφοβος, ατρόμητος και ορμητικός, έσπερνε τους σπόρους νέων καταιγίδων».

Μετά την τελετή, οι αναρχικοί πραγματοποίησαν μια ιδιωτική κηδεία στα γραφεία της οργάνωσής τους στη Leontievsky Lane και το βράδυ πραγματοποιήθηκε μια άλλη συνάντηση, αυτή τη φορά μυστική. Οι ακτιβιστές του Nabat άκουσαν την αναφορά ενός συντρόφου που μόλις έφτασε από το Χάρκοβο, σχετικά με την πρόοδο στην αποκατάσταση της οργάνωσης και τη συνέχιση της προπαγάνδας.

Γύρω στα μεσάνυχτα, τα επτά μέλη της οργάνωσης Nabatsi, που είχαν αποφυλακιστεί υπό όρους, παραδόθηκαν. Αυτό αποδείχθηκε ότι δεν ήταν ένα απλό θέμα, όπως θυμάται ο Mark Mrachny:

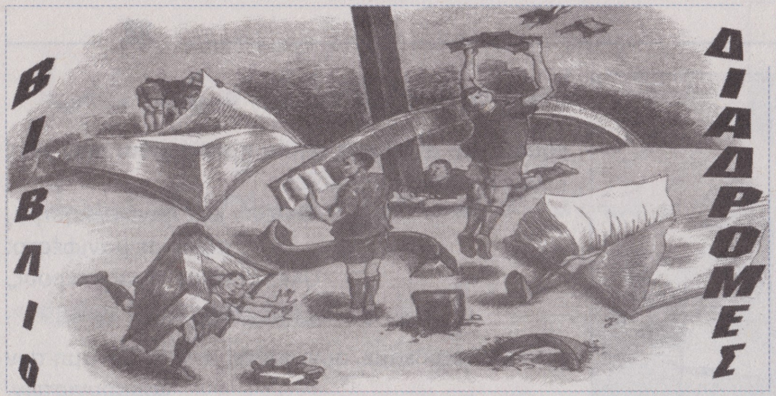
«Βγήκαμε στο Lubyanka No. 2. Πλησιάσαμε την κύρια είσοδο όλοι μαζί σαν ομάδα, αλλά ο φύλακας μας έβρισε και όταν του ανακοινώσαμε ότι επιστρέφουμε στη φυλακή, αναφώνησε, ότι, προφανώς ή αυτός είχε τρελαθεί ή εμείς είχαμε χάσει το μυαλό μας».

Ο φύλακας επέμεινε για πολύ ώρα ζητώντας μας γραπτή άδεια εισόδου, ώσπου στο τέλος συμφώνησε να καλέσει τον διοικητή. Μόνο τότε λύθηκε το ζήτημα: οι αναρχικοί επέστρεψαν στα κελλιά τους.

Έτσι έληξε η 13η Φεβρουαρίου 1921, ημέρα της κηδείας του Κροπότκιν.

Μετάφραση από τα ρωσικά: Malcolm Archibald.
Το άρθρο του Anatoly Dubovik δημοσιεύτηκε για πρώτη φορά από το dsunew.ua στις 13 Φεβρουαρίου 2021.

Μετάφραση – απόδοση Συσπείρωση Αναρχικών

Η ΙΕΡΑ ΕΞΕΤΑΣΗ

Διώξεις αιρετικών κατά τον Μεσαίωνα και τους Νεότερους χρόνους

ΓΚΕΡΝΤ ΣΒΕΡΧΟΦ

ΓΚΕΡΝΤ ΣΒΕΡΧΟΦ

Η ΙΕΡΑ ΕΞΕΤΑΣΗ

Εκδόσεις ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ «ΕΣΤΙΑΣ»
ΦΛΕΒΑΡΗΣ 2010
μτφ.: Ηλίας Τσιριγκάκης / σελ. 202

«Οι ιεροεξεταστές δεν διεκδικούσαν σε καμία περίπτωση την αποκλειστικότητα στην χρήση της «εξεταστικής διαδικασίας»! Και οι αρμοδιότητές τους εξάλλου επικαλύπτο-

Κωνσταντίνου στην *Μουλβία* για να ανακηρυχθεί από μια μικρή σέκτα, πλέον, το 380 σε επίσημη θρησκεία του ρωμαϊκού κράτους από τον ***αυτοκράτορα Θεοδόσιο Α΄*** (379-395). Η πραγματοποίηση, όμως, μιας σταδιακής διαδικασίας εκκαθάρισης των «*αποκλινουσών*» αντιλήψεων στους κόλπους του χριστιανισμού εμφανίζεται ήδη από το 311 και εντείνεται στις ***Συνόδους της Νίκαιας*** (325) και της ***Κωνσταντινούπολης*** (381), όπου αντιτάσσεται το τριαδικό δόγμα στους οπαδούς του ***Αλεξανδρινού πρεσβυτέρου Άρειου***.

«Στην ορολογία η παρέκκλιση από το ορθό δόγμα αποδιδόταν παλιότερα με τον μειωτικό όρο «Häresie» (από το ελληνικό αίρεσις: επιλογή, κλίση), που σημαίνει την παραποίηση της αρχικής γνήσιας διδασκαλίας από τους ετερόδοξους. Η ορθόδοξη Εκκλησία έβλεπε τους αιρετικούς ως ανθρώπους που από καταδικαστέα οίηση δημιούργησαν τη δική τους παραλλαγή του χριστιανισμού, παρασυρμένοι είτε από τον Διάβολο είτε από την ανηθικότητά τους».

Αρχικά, τα περιοριστικά μέτρα εναντίον των «*σεσημασμένων*» αιρετικών επιβάλλονται από το στενό τους περιβάλλον, το οποίο οφείλει να τους απομονώσει και στην περίπτωση που αυτοί αρνούνται να μεταστραφούν, έπρεπε να εκδιωχθούν από την κοινότητα, όπως συμβούλευε και ο ***απόστολος Παύλος*** (Προς Τίτον, 3, 10). Η ανακήρυξη, όμως, του χριστιανισμού ως επίσημης κρατικής θρησκείας δίνει νέα διάσταση στο «πρόβλημα» των αιρέσεων, οι οποίες πλέον θεωρούνται δυνάμει επικίνδυνες για την ασφάλεια του ρωμαϊκού κράτους, μια σοβαρή απειλή για την θρησκευτική συνοχή της αυτοκρατορίας, δηλαδή μια ανατρεπτική ενέργεια, που θα μπορούσε να τιμωρηθεί ως *έγκλημα καθοσιώσεως* (***crimen laesae majestatis***).

«Η αντίληψη αυτή σφράγισε τόσο το δικονομικό όσο και

λυντσάρισμα των ***Καθαρών*** στην *Κολωνία* και αναγνωρίζοντας τον «ευσεβή ζήλο» των δραστών.

Στο επόμενο κεφάλαιο ο συγγραφέας ασχολείται με την ***Παπική Ιερά Εξέταση κατά τον Μεσαίωνα***. Το 1143 ο *Έβερλιν του Στάινφελντ*, αββάς στην ομώνυμη μονή των *Πρεμονστρατησιανών μοναχών* στο οροπέδιο *Άιφελ*, ανακοινώνει σε επιστολή του προς τον *Βερνάνδο του Κλερβώ* τον εντοπισμό μιας μικρής ομάδας αμετανόητων αιρετικών στην ευρύτερη περιοχή της *Κολωνίας*, τους οποίους το μαινόμενο πλήθος έριξε στην πυρά: *«Πρόκειται για μια από τις πρωιμότερες μαρτυρίες εμφάνισης μιας νέας, ισχυρής αίρεσης στη δυτική Ευρώπη που έμεινε στην ιστορία με το όνομα Καθαροί (από την ελληνική λέξη, αν και ορισμένοι πιστεύουν ότι προέρχεται από το λατ. catus:γάτα), από το οποίο παρήχθη στη γερμανική γλώσσα η λέξη Ketzer, μειωτικός ετεροπροσδιορισμός όλων γενικά των αιρετικών».*

Οι ***Καθαροί*** αυτοπροσδιορίζονται ως «*πτωχοί του Χριστού*», απορρίπτουν τα περισσότερα *μυστήρια*, δηλώνουν ολοκληρωτική αποχή από την σεξουαλική επαφή, και τον γάμο, αρνούνται την ορκοδοσία και στους κύκλους τους επιβάλλεται αυστηρή απαγόρευση του φόνου. Αυτό το ασκητικό ιδεώδες ήταν υποχρεωτικό για τον μικρό αριθμό των «***Τέλειων***» (perfecti), ενώ το πλήθος των πιστών περιοριζόταν στην τήρηση πιο χαλαρών κανόνων. Πολυάριθμοι πυρήνες των ***Καθαρών*** καταγράφονται, κυρίως, στην νοτιοδυτική Γαλλία, όπου ονομάζονται ***Αλβιγηνοί*** από την πόλη-ορμητήριο τους *Αλμπί*.

Τα τέλη του 12ου αιώνα αποτελούν μια περίοδο πειραματισμού για την καταπολέμηση των αιρετικών, ενώ στις αποφάσεις της ***Γ΄ Συνόδου του Λατερανού*** (1179) καταγράφεται πλέον η υπό όρους κήρυξη σταυροφορίας κατά των αιρέσεων.

Ο ***Γκέρντ Σβέρχοφ*** φέρνει μπροστά μας την συναρμολό-

Εκδόσεις ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ «ΕΣΤΙΑΣ»
ΦΛΕΒΑΡΗΣ 2010
μτφ.: Ηλίας Τσιριγκάκης / σελ. 202

«Οι ιεροεξεταστές δεν διεκδικούσαν σε καμία περίπτωση την αποκλειστικότητα στην χρήση της «εξεταστικής διαδικασίας»! Και οι αρμοδιότητές τους εξάλλου επικαλύπτονταν: Η Ιερά Εξέταση αφενός παρέκκλινε πολύ από τον κύριο στόχο της, δηλαδή τις αιρέσεις, για να τιμωρήσει εγκλήματα, όπως η τοκογλυφία, η μαγεία, η μαγγανεία, η βλασφημία, και ηθικά ή σεξουαλικά παραπτώματα, και αφετέρου δεν κατείχε σχεδόν ποτέ και πουθενά το μονοπώλιο στους διωγμούς αιρετικών. Επισκοπικά και επαρχιακά δικαστήρια ή δικαστήρια των πόλεων ανέπτυξαν στο πεδίο αυτό έντονη δραστηριότητα και διωκτικές πρακτικές τους αποδείχθηκαν πολλές φορές σκληρότερες από τις ιεροεξεταστικές. Ανταγωνισμός δεν εκδηλωνόταν μόνο μεταξύ των κοσμικών και των θρησκευτικών δικαστικών αρχών, αλλά και στους κόλπους της ίδιας της εκκλησίας. Επίσκοποι και παπικοί ανακριτές διεκδικούσαν την αποκλειστικότητα στην τιμωρία των αιρετικών [...] Έτσι παραμένει σύμβολο των ολέθριων συνεπειών ενός μηχανισμού, που επιδίωξε να προασπίσει την αληθινή πίστη με απάνθρωπα μέσα, ενός μηχανισμού, που η επίδραση του φτάνει έως τις μέρες μας, όχι τόσο εξαιτίας της πολυθρύλητης βαναυ-

μια μικρή σέκτα, πλέον, το 380 σε επίσημη θρησκεία του ρωμαϊκού κράτους από τον ***αυτοκράτορα Θεοδόσιο Α΄*** (379-395). Η πραγματοποίηση, όμως, μιας σταδιακής διαδικασίας εκκαθάρισης των «*αποκλινουσών*» αντιλήψεων στους κόλπους του χριστιανισμού εμφανίζεται ήδη από το 311 και εντείνεται στις ***Συνόδους της Νίκαιας*** (325) και της ***Κωνσταντινούπολης*** (381), όπου αντιτάσσεται το τριαδικό δόγμα στους οπαδούς του ***Αλεξανδρινού πρεσβυτέρου Άρειου***.

«Στην ορολογία η παρέκκλιση από το ορθό δόγμα αποδιδόταν παλιότερα με τον μειωτικό όρο «Häresie» (από το ελληνικό αίρεσις: επιλογή, κλίση), που σημαίνει την παραποίηση της αρχικής γνήσιας διδασκαλίας από τους ετερόδοξους. Η ορθόδοξη Εκκλησία έβλεπε τους αιρετικούς ως ανθρώπους που από καταδικαστέα οίηση δημιούργησαν τη δική τους παραλλαγή του χριστιανισμού, παρασυρμένοι είτε από τον Διάβολο είτε από την ανηθικότητά τους».

Αρχικά, τα περιοριστικά μέτρα εναντίον των «*σεσημασμένων*» αιρετικών επιβάλλονται από το στενό τους περιβάλλον, το οποίο οφείλει να τους απομονώσει και στην περίπτωση που αυτοί αρνούνται να μεταστραφούν, έπρεπε να εκδιωχθούν από την κοινότητα, όπως συμβούλευε και ο ***απόστολος Παύλος*** (Προς Τίτον, 3, 10). Η ανακήρυξη, όμως, του χριστιανισμού ως επίσημης κρατικής θρησκείας δίνει νέα διάσταση στο «πρόβλημα» των αιρέσεων, οι οποίες πλέον θεωρούνται δυνάμει επικίνδυνες για την ασφάλεια του ρωμαϊκού κράτους, μια σοβαρή απειλή για την θρησκευτική συνοχή της αυτοκρατορίας, δηλαδή μια ανατρεπτική ενέργεια, που θα μπορούσε να τιμωρηθεί ως *έγκλημα καθοσιώσεως* (***crimen laesae majestatis***).

«Η αντίληψη αυτή σφράγισε τόσο το δικονομικό όσο και το ουσιαστικό ποινικό δίκαιο. Προκειμένου για ένα έγκλημα καθοσιώσεως δεν απαιτείται η τήρηση των περιορισμών, που σε άλλες περιπτώσεις είναι ιδιαίτερα αυστηροί· έτσι, στις υποθέσεις αυτές μπορούν π.χ. να κληθούν ως μάρτυρες κατηγορίας ανελεύθεροι ή ανυπόληπτοι πολίτες». Η σκλήρυνση στην επιβολή ποινών είναι δεδομένη, πλέον, αφού εκτός από την απαγόρευση συναθροίσεων, την εξορία, το κάψιμο των βιβλίων, την κατάσχεση οικιών και εκκλησιών, και τα χρηματικά πρόστιμα, επιβάλλεται στους αιρετικούς και η δήμευση των περιουσιών τους και βέβαια η θανατική ποινή.

Ο συγγραφέας σημειώνει ότι έχουμε ελάχιστες πληροφορίες για τις αντιπαραθέσεις μεταξύ ορθοδοξίας και αιρέσεων στις αρχές του Μεσαίωνα, παρ' όλα αυτά *«το 1022 πραγματοποιήθηκε στην Ορλεάνη η πρώτη στα γαλλικά (ίσως και στα ευρωπαϊκά) χρονικά επίσημη καύση αιρετικών (Φίχτεναου/Fichtenau). Υψηλόβαθμοι κληρικοί ρίχτηκαν στην πυρά ως αιρετικοί, επειδή αρνούνταν την εκ*

ζοντας τον «ευσεβή ζήλο» των δραστών.

Στο επόμενο κεφάλαιο ο συγγραφέας ασχολείται με την ***Παπική Ιερά Εξέταση κατά τον Μεσαίωνα***. Το 1143 ο *Έβερλιν του Στάινφελντ*, αββάς στην ομώνυμη μονή των *Πρεμονστρατησιανών μοναχών* στο οροπέδιο *Άιφελ*, ανακοινώνει σε επιστολή του προς τον *Βερνάνδο του Κλερβώ* τον εντοπισμό μιας μικρής ομάδας αμετανόητων αιρετικών στην ευρύτερη περιοχή της *Κολωνίας*, τους οποίους το μαινόμενο πλήθος έριξε στην πυρά: «*Πρόκειται για μια από τις πρωιμότερες μαρτυρίες εμφάνισης μιας νέας, ισχυρής αίρεσης στη δυτική Ευρώπη που έμεινε στην ιστορία με το όνομα Καθαροί (από την ελληνική λέξη, αν και ορισμένοι πιστεύουν ότι προέρχεται από το λατ. catus:γάτα), από το οποίο παρήχθη στη γερμανική γλώσσα η λέξη Ketzer, μειωτικός ετεροπροσδιορισμός όλων γενικά των αιρετικών*».

Οι ***Καθαροί*** αυτοπροσδιορίζονται ως «*πτωχοί του Χριστού*», απορρίπτουν τα περισσότερα *μυστήρια*, δηλώνουν ολοκληρωτική αποχή από την σεξουαλική επαφή, και τον γάμο, αρνούνται την ορκοδοσία και στους κύκλους τους επιβάλλεται αυστηρή απαγόρευση του φόνου. Αυτό το ασκητικό ιδεώδες ήταν υποχρεωτικό για τον μικρό αριθμό των «***Τέλειων***» (perfecti), ενώ το πλήθος των πιστών περιοριζόταν στην τήρηση πιο χαλαρών κανόνων. Πολυάριθμοι πυρήνες των ***Καθαρών*** καταγράφονται, κυρίως, στην νοτιοδυτική Γαλλία, όπου ονομάζονται ***Αλβιγηνοί*** από την πόλη-ορμητήριο τους *Αλμπί*.

Τα τέλη του 12ου αιώνα αποτελούν μια περίοδο πειραματισμού για την καταπολέμηση των αιρετικών, ενώ στις αποφάσεις της ***Γ΄ Συνόδου του Λατερανού*** (1179) καταγράφεται πλέον η υπό όρους κήρυξη σταυροφορίας κατά των αιρέσεων.

Ο ***Γκέρντ Σβέρχοφ*** φέρνει μπροστά μας την συναρμολόγηση του ψηφιδωτού της καταπολέμησης των αιρετικών μέσα από παπικά διατάγματα και νομοθετήματα, τις αποφάσεις των Συνόδων, τα επισκοπικά καθήκοντα, την βήμα-βήμα διάρθρωση του μηχανισμού της ***Ιεράς Εξέτασης***, την μετάβαση στην ***εξεταστική διαδικασία***, στην κήρυξη σταυροφορίας κατά των *Αλβιγηνών*, που ερήμωσε την νότια Γαλλία σε διάστημα είκοσι ετών, έως τον Απρίλιο του 1229.

Το 1242 ο σκληρός διώκτης αιρετικών ***Γουλιέλμος Αρνάλντι*** δολοφονείται από μαχητικούς ***Καθαρούς***, με αποτέλεσμα να βρεθεί στο στόχαστρο το μικρό ορεινό οχυρό ***Μονσεγκύρ***, καταφύγιο και προπύργιο των ***Καθαρών***, του οποίου ο διοικητής φερόταν αναμεμειγμένος στην επίθεση εναντίον των Ιεροεξεταστών: «*Ύστερα από πολιορκία σχεδόν ενός χρόνου από τα βασιλικά στρατεύματα το φρούριο συνθηκολόγησε στις 16 Μαΐου 1244. Οι «τέλειοι» Καθαροί εθελουσίως και χωρίς δίκη ομολόγησαν την πίστη τους. Περισσότεροι από 200 κάηκαν στην πυρά*

Εκδόσεις ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ «ΕΣΤΙΑΣ»
ΦΛΕΒΑΡΗΣ 2010
μτφ.: Ηλίας Τσιριγκάκης / σελ. 202

«Οι ιεροεξεταστές δεν διεκδικούσαν σε καμία περίπτωση την αποκλειστικότητα στην χρήση της «εξεταστικής διαδικασίας»! Και οι αρμοδιότητές τους εξάλλου επικαλύπτονταν: Η Ιερά Εξέταση αφενός παρέκκλινε πολύ από τον κύριο στόχο της, δηλαδή τις αιρέσεις, για να τιμωρήσει εγκλήματα, όπως η τοκογλυφία, η μαγεία, η μαγγανεία, η βλασφημία, και ηθικά ή σεξουαλικά παραπτώματα, και αφετέρου δεν κατείχε σχεδόν ποτέ και πουθενά το μονοπώλιο στους διωγμούς αιρετικών. Επισκοπικά και επαρχιακά δικαστήρια ή δικαστήρια των πόλεων ανέπτυξαν στο πεδίο αυτό έντονη δραστηριότητα και διωκτικές πρακτικές τους αποδείχθηκαν πολλές φορές σκληρότερες από τις ιεροεξεταστικές. Ανταγωνισμός δεν εκδηλωνόταν μόνο μεταξύ των κοσμικών και των θρησκευτικών δικαστικών αρχών, αλλά και στους κόλπους της ίδιας της εκκλησίας. Επίσκοποι και παπικοί ανακριτές διεκδικούσαν την αποκλειστικότητα στην τιμωρία των αιρετικών [...] Έτσι παραμένει σύμβολο των ολέθριων συνεπειών ενός μηχανισμού, που επιδίωξε να προασπίσει την αληθινή πίστη με απάνθρωπα μέσα, ενός μηχανισμού, που η επίδρασή του φτάνει έως τις μέρες μας, όχι τόσο εξαιτίας της πολυθρύλητης βαναυσότητας και του συχνά διογκωμένου φόρου αίματος όσο εξαιτίας της επινόησης εκλεπτυσμένων τεχνικών εξουσίας, που προοιωνίζονταν τις σημερινές».

(Από την Εισαγωγή της έκδοσης)

Ο ***χριστιανισμός***, όπως σημειώνει ο Γερμανός καθηγητής ιστορίας ***Γκερντ Σβέρχοφ*** στο κεφάλαιο *Εκκλησία και Αιρέσεις έως τον 12ο αιώνα*, ύστερα από τρεις αιώνες κρατικών διώξεων κατοχυρώνεται με το ***διάταγμα ανεξιθρησκείας των Μεδιολάνων*** (313) μετά την νίκη του *αυτοκράτορα* *του χριστιανισμού, παρασυρμένοι είτε από τον Διάβολο είτε από την ανηθικότητά τους»*.

Αρχικά, τα περιοριστικά μέτρα εναντίον των «*σεσημασμένων*» αιρετικών επιβάλλονται από το στενό τους περιβάλλον, το οποίο οφείλει να τους απομονώσει και στην περίπτωση που αυτοί αρνούνται να μεταστραφούν, έπρεπε να εκδιωχθούν από την κοινότητα, όπως συμβούλευε και ο ***απόστολος Παύλος*** (Προς Τίτον, 3, 10). Η ανακήρυξη, όμως, του χριστιανισμού ως επίσημης κρατικής θρησκείας δίνει νέα διάσταση στο «πρόβλημα» των αιρέσεων, οι οποίες πλέον θεωρούνται δυνάμει επικίνδυνες για την ασφάλεια του ρωμαϊκού κράτους, μια σοβαρή απειλή για την θρησκευτική συνοχή της αυτοκρατορίας, δηλαδή μια ανατρεπτική ενέργεια, που θα μπορούσε να τιμωρηθεί ως *έγκλημα καθοσιώσεως* (***crimen laesae majestatis***).

«*Η αντίληψη αυτή σφράγισε τόσο το δικονομικό όσο και το ουσιαστικό ποινικό δίκαιο. Προκειμένου για ένα έγκλημα καθοσιώσεως δεν απαιτείται η τήρηση των περιορισμών, που σε άλλες περιπτώσεις είναι ιδιαίτερα αυστηροί· έτσι, στις υποθέσεις αυτές μπορούν π.χ. να κληθούν ως μάρτυρες κατηγορίας ανελεύθεροι ή ανυπόληπτοι πολίτες*». Η σκλήρυνση στην επιβολή ποινών είναι δεδομένη, πλέον, αφού εκτός από την απαγόρευση συναθροίσεων, την εξορία, το κάψιμο των βιβλίων, την κατάσχεση οικιών και εκκλησιών, και τα χρηματικά πρόστιμα, επιβάλλεται στους αιρετικούς και η δήμευση των περιουσιών τους και βέβαια η θανατική ποινή.

Ο συγγραφέας σημειώνει ότι έχουμε ελάχιστες πληροφορίες για τις αντιπαραθέσεις μεταξύ ορθοδοξίας και αιρέσεων στις αρχές του Μεσαίωνα, παρ' όλα αυτά «*το 1022 πραγματοποιήθηκε στην Ορλεάνη η πρώτη στα γαλλικά (ίσως και στα ευρωπαϊκά) χρονικά επίσημη καύση αιρετικών (Φίχτεναου/Fichtenau). Υψηλόβαθμοι κληρικοί ρίχτηκαν στην πυρά ως αιρετικοί, επειδή αρνούνταν την εκ παρθένου γέννηση του Χριστού, τα Πάθη και την Ανάσταση καθώς και τα μυστήρια της Βάπτισης και της Θείας Ευχαριστίας. Την τύχη τους έκρινε μια επισκοπική σύνοδος παρουσία του βασιλιά Ροβέρτου του Ευσεβούς*». Ο ...δρόμος, λοιπόν, είχε ανοίξει, παρά τις όποιες αμφιταλαντεύσεις ανάμεσα στην πειθώ και τον καταναγκασμό, όπως εκείνες που εκφράστηκαν από τον περίφημο ***Σιστερσιανό ηγούμενο Βερνάνδο του Κλερβώ*** (1090-1153), ο οποίος συμβούλευε να παγιδευτούν οι «αλεπούδες που λυμαίνονταν τον αμπελώνα» προτρέποντας λόγω των συνθηκών στην εκδίωξη και στην εξορία, δικαιολογώντας, όμως, το

Οι ***Καθαροί*** αυτοπροσδιορίζονται ως «*πτωχοί του Χριστού*», απορρίπτουν τα περισσότερα *μυστήρια*, δηλώνουν ολοκληρωτική αποχή από την σεξουαλική επαφή, και τον γάμο, αρνούνται την ορκοδοσία και στους κύκλους τους επιβάλλεται αυστηρή απαγόρευση του φόνου. Αυτό το ασκητικό ιδεώδες ήταν υποχρεωτικό για τον μικρό αριθμό των «***Τέλειων***» (perfecti), ενώ το πλήθος των πιστών περιοριζόταν στην τήρηση πιο χαλαρών κανόνων. Πολυάριθμοι πυρήνες των ***Καθαρών*** καταγράφονται, κυρίως, στην νοτιοδυτική Γαλλία, όπου ονομάζονται ***Αλβιγηνοί*** από την πόλη-ορμητήριο τους *Αλμπί*.

Τα τέλη του 12ου αιώνα αποτελούν μια περίοδο πειραματισμού για την καταπολέμηση των αιρετικών, ενώ στις αποφάσεις της ***Γ΄ Συνόδου του Λατερανού*** (1179) καταγράφεται πλέον η υπό όρους κήρυξη σταυροφορίας κατά των αιρέσεων.

Ο ***Γκέρντ Σβέρχοφ*** φέρνει μπροστά μας την συναρμολόγηση του ψηφιδωτού της καταπολέμησης των αιρετικών μέσα από παπικά διατάγματα και νομοθετήματα, τις αποφάσεις των Συνόδων, τα επισκοπικά καθήκοντα, την βήμα-βήμα διάρθρωση του μηχανισμού της ***Ιεράς Εξέτασης***, την μετάβαση στην ***εξεταστική διαδικασία***, στην κήρυξη σταυροφορίας κατά των *Αλβιγηνών*, που ερήμωσε την νότια Γαλλία σε διάστημα είκοσι ετών, έως τον Απρίλιο του 1229.

Το 1242 ο σκληρός διώκτης αιρετικών ***Γουλιέλμος Αρνάλντι*** δολοφονείται από μαχητικούς ***Καθαρούς***, με αποτέλεσμα να βρεθεί στο στόχαστρο το μικρό ορεινό οχυρό ***Μονσεγκύρ***, καταφύγιο και προπύργιο των ***Καθαρών***, του οποίου ο διοικητής φερόταν αναμεμειγμένος στην επίθεση εναντίον των Ιεροεξεταστών: «*Ύστερα από πολιορκία σχεδόν ενός χρόνου από τα βασιλικά στρατεύματα το φρούριο συνθηκολόγησε στις 16 Μαΐου 1244. Οι «τέλειοι» Καθαροί εθελουσίως και χωρίς δίκη ομολόγησαν την πίστη τους. Περισσότεροι από 200 κάηκαν στην πυρά στους πρόποδες του βουνού, ανάμεσά τους ευγενείς και στρατιώτες, οι οποίοι έμειναν πιστοί στο ιδεώδες του «τέλειου», γεγονός που αποδεικνύει την πειστικότητα της αίρεσης*». Την άλωση του *Μονσεγκύρ* ακολουθούν διώξεις πρωτοφανούς μέχρι τότε κλίμακας και αγριότητας. Στην νοτιοανατολική επαρχία *Λωραγκέ*, που εκτεινόταν από την *Τουλούζη* μέχρι την *Καρκασσόν* διεξάγονται, σύμφωνα με σχετικές καταγραφές, περισσότερες από 5.400 ανακρίσεις (μικρό μέρος από τον πραγματικό αριθμό) όλων των ανδρών άνω των 14 ετών και όλων των γυναικών άνω των 12 ετών!!!

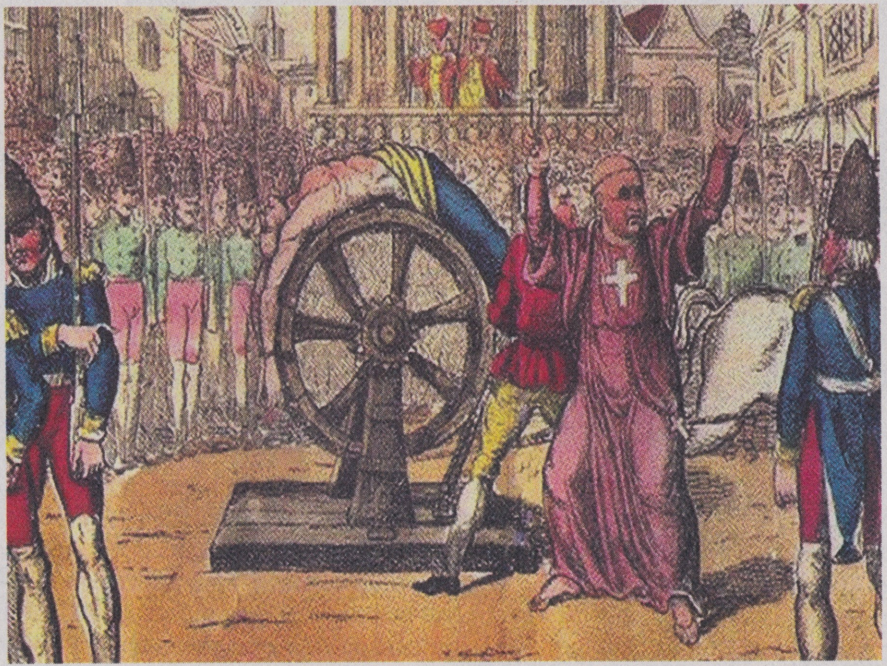
Αυτήν ακριβώς την περίοδο συντάσσονται τα πρώτα εγχειρίδια των *Ιεροεξεταστών*, ενώ κατά το δεύτερο μισό του 13ου αιώνα οι διώξεις των αιρετικών χαρακτηρίζονται από τον επαγγελματισμό και την διαρκώς αυξανόμενη τυποποίηση. Παρ' όλα αυτά, κατά τα τέλη αυτού του αιώνα εκδηλώνεται και η σοβαρότερη κρίση στην ***Ιερά Εξέταση της νότιας Γαλλίας***, εξ αιτίας εντεινόμενων διαμαρτυριών και αντιδράσεων της τοπικής αριστοκρατίας για «*βαρύτατες καταχρήσεις*» εκ μέρους των διωκτών των αιρετικών με αποτέλεσμα την, για πρώτη φορά, απόσυρση της υποστήριξής της εκ μέρους του κοσμικού μηχανισμού.

Η *βόρεια Ιταλία* και ιδίως η *Λομβαρδία* αποτέλεσε το καταφύγιο των ***Καθαρών***, όταν δέχονταν αφόρητες και πιέσεις και διωγμούς στην Γαλλία, οι οποίοι κατόρθωσαν να παραμείνουν στην ***Ιταλία*** έως τα τέλη του 13ου αιώνα, αλλά και τον 14ο αιώνα λόγω την πυκνής αστικοποίησης του βόρειου τμήματος της χώρας και ως εκ τούτου της δυσχέρειας στην καταδίωξή τους. Όπως τονίζει ο συγγραφέας, τα βασανιστήρια δεν εφευρέθηκαν από την *Ιερά Εξέταση*, καθώς αποτελούσαν εκ των συστατικών στοιχείων του ***Ρωμαϊκού Δικαίου***, δηλαδή ένα κατοχυρωμένο μέσο απόσπασης ομολογιών σε περιπτώσεις ποινικών αδικημάτων, παρ' ότι στην αρχαιότητα υποβάλλονταν σ' αυτά αποκλειστικά δούλοι με εξαίρεση τα εγκλήματα εσχάτης προδοσίας.

Επομένως, τον ***Μεσαίωνα*** έχουμε μια επαναφορά του *Ρωμαϊκού Δικαίου* με την χρήση των βασανιστηρίων να εντάσσεται στην συγκεκριμένη περίπτωση στους θεσμούς των πόλεων-κρατών της βόρειας Ιταλίας. Η χρήση βασανιστηρίων αποσκοπούσε στην ομολογία των κατηγορουμένων, μια ομολογία που σε πολλές περιπτώσεις ήταν απαραίτητη με δεδομένη την ανυπαρξία αυτοπτών μαρτύρων των «πράξεων» τους.

Η αποτελεσματικότητα, παρ' όλα αυτά, της *Ιεράς Εξέτασης* δεν στηριζόταν αποκλειστικά στην αγριότητα των μεθόδων της, όπως λανθασμένα έχει επικρατήσει, αλλά στην εκμετάλλευση της ποινικής φυλάκισης, στην δημιουργία ενός πυκνού δικτύου αρχείων και καταλόγων, στην κατευθυνόμενη παραπληροφόρηση και στην ιδιαί-

ση ενδυμάτων μετάνοιας με ραμμένους ευδιάκριτους κίτρινους σταυρούς. Όπως είπαμε, οι τεχνικές καταστολής της Ιεράς Εξέτασης ήταν πραγματικά πρωτοποριακές: «*Η χρονολογημένη ήδη στα 1244 απαγόρευση παρενόχλησης των στιγματισμένων μετανοούντων υποδηλώνει πόσο εκτεθειμένοι ήταν με τούτη την περιβολή στον κοινωνικό έλεγχο του περιγύρου τους. Με αυτόν τον τρόπο η επιστροφή στις παλιές αιρετικές τους συνήθειες γινόταν δύσκολη. Συχνά συγκροτούσαν μάλιστα χειραγωγήσιμες ομάδες συνεργατών, που ως familiars και απεσταλμένοι της Ιεράς Εξέτασης προσέφεραν χρήσιμες υπηρεσίες*».

Ποια ήταν, όμως, τα όρια εξουσίας της Ιεράς Εξέτασης, ενός μεσαιωνικού θεσμού και μιας άψογα διαρθρωμένης οργάνωσης; Όπως τονίζει ο συγγραφέας, η δύναμη επιβολής της εξαρτιόταν σε καθοριστικό βαθμό από την συνεργασία της με τις κοσμικές αρχές και τον πληθυσμό, την συνεργασία ή τις έριδες και τις συγκρούσεις οι οποίες αναπτύσσονταν με τις επισκοπικές αρχές ή την αριστοκρατία, τις εκάστοτε συνθήκες σε τοπικό επίπεδο, οι οποί-

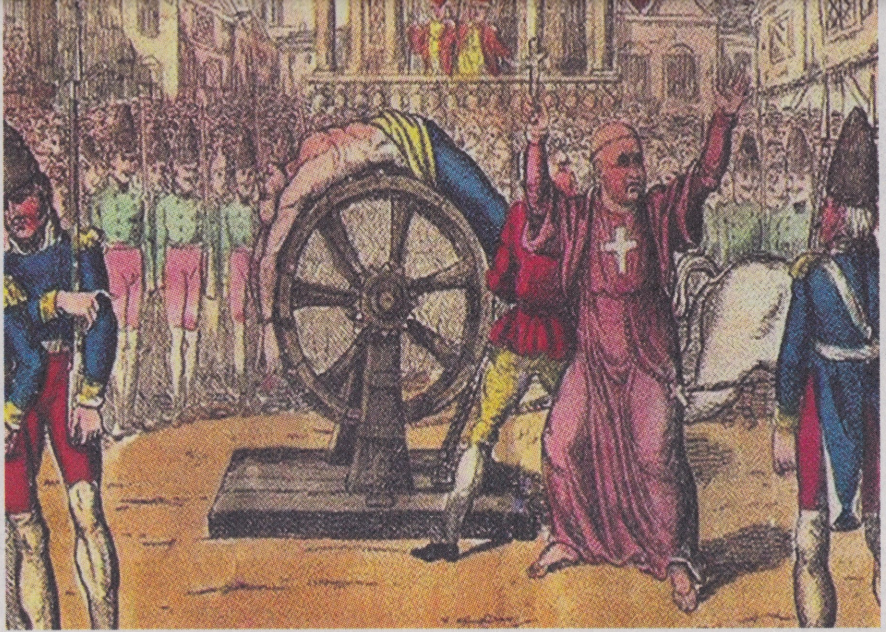
υπέστησαν πρώτοι οι εβραίοι ή οι χριστιανοί εβραϊκής καταγωγής. Στον ευρωπαϊκό χώρο ήδη από τον 12ο αιώνα είχε εμφανιστεί ένας ολοένα αυξανόμενος αντισημιτισμός με αποτέλεσμα τον εκτοπισμό όλων των εβραίων το 1290 από την Αγγλία, για να ακολουθήσει κατόπιν και η Γαλλία το 1306. Το καλοκαίρι του 1391 ξεσπούν άγρια πογκρόμ κατά των εβραίων στην Σεβίλλη, στην Βαλένθια και στην Βαρκελώνη, μ' αποτέλεσμα όσοι δεν σκοτώθηκαν ή δεν εκτοπίστηκαν να αναγκασθούν να αλλαξοπιστήσουν. «***Κονβέρσος***» ονομάστηκαν οι νεοφώτιστοι αυτοί χριστιανοί, πολλοί από τους οποίους δεν άργησαν να αναρριχηθούν στα ηγετικά στρώματα της πόλης ή του κράτους, αλλά και στην εκκλησιαστική ιεραρχία, γεγονός που δεν άργησε να δημιουργήσει νέες διαμάχες και αντιπαλότητες, και την έναρξη μιας συζήτησης για την «καθαρότητα του αίματος».

Κάτι μας θυμίζουν όλα αυτά; Και όχι μόνο. Η αρχή της «*καθαρότητας του αίματος*» επιβίωσε της ιδεολογικής αντιπαράθεσης στη στροφή του 16ου αιώνα προς τον 17ο αιώνα και διατηρήθηκε ενεργή έως τον 18ο αιώνα. Η δημιουργία της Ιεράς Εξέτασης αναμφίβολα αποτέλεσε τον πυρήνα αυτών των τάσεων αποκλεισμού, όπως παρατηρεί ο συγγραφέας, παρ' ότι αρκετοί «***κονβέρσος***» συνεχίζουν να καταλαμβάνουν ανώτερα κρατικά και αυλικά αξιώματα: «*Η διασφάλιση της πολιτικής σταθερότητας βρισκόταν στην ημερήσια διάταξη, και η επίτευξη ή διατήρηση της θρησκευτικής ενότητας θεωρούνταν κατά τρόπο αυτονόητο στην Ευρώπη της εποχής εκείνης η άλλη όψη του ίδιου νομίσματος. Με αυτά τα δεδομένα η ίδρυση της Ιεράς Εξέτασης μπορεί να εκληφθεί ως μέτρο για την εσωτερική και εξωτερική σταθεροποίηση*». Σ' αυτή την κατεύθυνση κινήθηκε και ο διωγμός των ***μορίσκος***, οι οποίοι προέκυψαν από τους ***Mudéjares*** δηλαδή τους μουσουλμάνους, οι οποίοι βρέθηκαν υπό χριστιανική κυριαρχία κατά την διάρκεια της Reconquista και εξαναγκάστηκαν να βαπτιστούν χριστιανοί, ώστε να αποφύγουν την εκτόπιση.

Στα επόμενα, επίσης πολύ ενδιαφέροντα κεφάλαια, ο

αριστοκρατίας για «*βαρύτατες καταχρήσεις*» εκ μέρους των διωκτών των αιρετικών με αποτέλεσμα την, για πρώτη φορά, απόσυρση της υποστήριξής της εκ μέρους του κοσμικού μηχανισμού.

Η *βόρεια Ιταλία* και ιδίως η *Λομβαρδία* αποτέλεσε το καταφύγιο των ***Καθαρών***, όταν δέχονταν αφόρητες και πιέσεις και διωγμούς στην Γαλλία, οι οποίοι κατόρθωσαν να παραμείνουν στην ***Ιταλία*** έως τα τέλη του 13ου αιώνα, αλλά και τον 14ο αιώνα λόγω την πυκνής αστικοποίησης του βόρειου τμήματος της χώρας και ως εκ τούτου της δυσχέρειας στην καταδίωξή τους. Όπως τονίζει ο συγγραφέας, τα βασανιστήρια δεν εφευρέθηκαν από την *Ιερά Εξέταση*, καθώς αποτελούσαν εκ των συστατικών στοιχείων του ***Ρωμαϊκού Δικαίου***, δηλαδή ένα κατοχυρωμένο μέσο απόσπασης ομολογιών σε περιπτώσεις ποινικών αδικημάτων, παρ' ότι στην αρχαιότητα υποβάλλονταν σ' αυτά αποκλειστικά δούλοι με εξαίρεση τα εγκλήματα εσχάτης προδοσίας.

Επομένως, τον ***Μεσαίωνα*** έχουμε μια επαναφορά του *Ρωμαϊκού Δικαίου* με την χρήση των βασανιστηρίων και εντάσσεται στην συγκεκριμένη περίπτωση στους θεσμούς των πόλεων-κρατών της βόρειας Ιταλίας. Η χρήση βασανιστηρίων αποσκοπούσε στην ομολογία των κατηγορουμένων, μια ομολογία που σε πολλές περιπτώσεις ήταν απαραίτητη με δεδομένη την ανυπαρξία αυτοπτών μαρτύρων των «πράξεων» τους.

Η αποτελεσματικότητα, παρ' όλα αυτά, της *Ιεράς Εξέτασης* δεν στηριζόταν αποκλειστικά στην αγριότητα των μεθόδων της, όπως λανθασμένα έχει επικρατήσει, αλλά στην εκμετάλλευση της ποινικής φυλάκισης, στην δημιουργία ενός πυκνού δικτύου αρχείων και καταλόγων, στην κατευθυνόμενη παραπληροφόρηση και στην ιδιαίτερη ευελιξία στην επιβολή κυρώσεων: «*...η συλλογή και συστηματοποίηση πληροφοριών ανήκαν στις σημαντικότερες εξουσιαστικές τεχνικές των διωκτών των αιρετικών, και έτσι εξηγείται το γεγονός ότι τα αρχεία και οι κατάλογοί τους αποτελούσαν στόχο επιθέσεων εξ ίσου συχνά με τους ίδιους. Με τη βοήθειά τους ήταν σε θέση να βρίσκουν ονόματα παλαιότερων υπόπτων ή να ερευνούν εάν ένας ύποπτος είχε ήδη κλητευθεί ή τιμωρηθεί στο παρελθόν. Μπορούσαν να εντοπίζουν αντιφάσεις στις καταθέσεις ενός υπόπτου και να τις εκμεταλλεύονται για να ξεσκεπάσουν απόπειρες συγκάλυψης στις καταθέσεις προσώπων. Έτσι, μολονότι αφετηρία της συγκέντρωσης πληροφοριών ήταν μεμονωμένοι ύποπτοι, από τον συσχετισμό τους προέκυπτε σαφής εικόνα ολόκληρων αιρετικών κοινοτήτων*».

Καταλαβαίνει εύκολα κάποιος ότι οι βάσεις δεδομένων

νικό έλεγχο του περιγύρου τους. Με αυτόν τον τρόπο η επιστροφή στις παλιές αιρετικές τους συνήθειες γινόταν δύσκολη. Συχνά συγκροτούσαν μάλιστα χειραγωγήσιμες ομάδες συνεργατών, που ως familiars και απεσταλμένοι της Ιεράς Εξέτασης προσέφεραν χρήσιμες υπηρεσίες».

Ποια ήταν, όμως, τα όρια εξουσίας της Ιεράς Εξέτασης, ενός μεσαιωνικού θεσμού και μιας άψογα διαρθρωμένης οργάνωσης; Όπως τονίζει ο συγγραφέας, η δύναμη επιβολής της εξαρτιόταν σε καθοριστικό βαθμό από την συνεργασία της με τις κοσμικές αρχές και τον πληθυσμό, την συνεργασία ή τις έριδες και τις συγκρούσεις οι οποίες αναπτύσσονταν με τις επισκοπικές αρχές ή την αριστοκρατία, τις εκάστοτε συνθήκες σε τοπικό επίπεδο, οι οποίες με την σειρά τους επηρεάζονταν από το ευρωπαϊκό πολιτικό κλίμα, αλλά και από τις περιφερειακές δυνάμεις. Έτσι, «*η κοσμική εξουσία, όπως για παράδειγμα οι βασιλείς της Αραγονίας ή το γαλλικό στέμμα, εκμεταλλεύθηκαν τη δράση των ιεροεξεταστών για την προώθηση των πολιτικών τους συμφερόντων*».

Στο επόμενο κεφάλαιο ο *Γκεροντ Σβέρχοφ* αναφέρεται στην ***Ισπανική Ιερά Εξέταση των Νεοτέρων Χρόνων***. Στην περίπτωση αυτή, παρ' ότι ασφαλώς διατηρήθηκαν η νομιμοποίηση από τον Πάπα, η εκκλησιαστική αρμοδιότητα των ιεροεξεταστών, η *Ιερά Εξέταση* αποτελούσε κατά κύριο λόγο έναν κρατικό θεσμό

όσοι δεν σκοτώθηκαν ή δεν εκτοπίστηκαν να αναγκασθούν να αλλαξοπιστήσουν. «***Κονβέρσος***» ονομάστηκαν οι νεοφώτιστοι αυτοί χριστιανοί, πολλοί από τους οποίους δεν άργησαν να αναρριχηθούν στα ηγετικά στρώματα της πόλης ή του κράτους, αλλά και στην εκκλησιαστική ιεραρχία, γεγονός που δεν άργησε να δημιουργήσει νέες διαμάχες και αντιπαλότητες, και την έναρξη μιας συζήτησης για την «καθαρότητα του αίματος».

Κάτι μας θυμίζουν όλα αυτά; Και όχι μόνο. Η αρχή της «*καθαρότητας του αίματος*» επιβίωσε της ιδεολογικής αντιπαράθεσης στη στροφή του 16ου αιώνα προς τον 17ο αιώνα και διατηρήθηκε ενεργή έως τον 18ο αιώνα. Η δημιουργία της Ιεράς Εξέτασης αναμφίβολα αποτέλεσε τον πυρήνα αυτών των τάσεων αποκλεισμού, όπως παρατηρεί ο συγγραφέας, παρ' ότι αρκετοί «***κονβέρσος***» συνεχίζουν να καταλαμβάνουν ανώτερα κρατικά και αυλικά αξιώματα: «*Η διασφάλιση της πολιτικής σταθερότητας βρισκόταν στην ημερήσια διάταξη, και η επίτευξη ή διατήρηση της θρησκευτικής ενότητας θεωρούνταν κατά τρόπο αυτονόητο στην Ευρώπη της εποχής εκείνης η άλλη όψη του ίδιου νομίσματος. Με αυτά τα δεδομένα η ίδρυση της Ιεράς Εξέτασης μπορεί να εκληφθεί ως μέτρο για την εσωτερική και εξωτερική σταθεροποίηση*». Σ' αυτή την κατεύθυνση κινήθηκε και ο διωγμός των ***μορίσκος***, οι οποίοι προέκυψαν από τους ***Mudéjares*** δηλαδή τους μουσουλμάνους, οι οποίοι βρέθηκαν υπό χριστιανική κυριαρχία κατά την διάρκεια της Reconquista και εξαναγκάστηκαν να βαπτιστούν χριστιανοί, ώστε να αποφύγουν την εκτόπιση.

Στα επόμενα, επίσης πολύ ενδιαφέροντα κεφάλαια, ο συγγραφέας ασχολείται με την ***Ρωμαϊκή Ιερά Εξέταση των Νεοτέρων χρόνων***, τις *Διώξεις Μαγισσών*, και τον ***Μύθο της Ιεράς Εξέτασης***.

Συσπείρωση Αναρχικών

ΣΗΜΕΙΩΣΗ:

Η παρουσίαση των εκάστοτε βιβλίων γίνεται στην βάση επιλογών του Κύκλου Σύνταξης της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, χωρίς κάποια συνεννόηση με τον συγγραφέα ή τον εκδοτικό οίκο. Η επιλογή των βιβλίων αφορά την συμβολή

μέσο απόσπασης ομολογιών σε περιπτώσεις ποινικών αδικημάτων, παρ' ότι στην αρχαιότητα υποβάλλονταν σ' αυτά αποκλειστικά δούλοι με εξαίρεση τα εγκλήματα εσχάτης προδοσίας.

Επομένως, τον **Μεσαίωνα** έχουμε μια επαναφορά του *Ρωμαϊκού Δικαίου* με την χρήση των βασανιστηρίων να εντάσσεται στην συγκεκριμένη περίπτωση στους θεσμούς των πόλεων-κρατών της βόρειας Ιταλίας. Η χρήση βασανιστηρίων αποσκοπούσε στην ομολογία των κατηγορουμένων, μια ομολογία που σε πολλές περιπτώσεις ήταν απαραίτητη με δεδομένη την ανυπαρξία αυτοπτών μαρτύρων των «πράξεων» τους.

Η αποτελεσματικότητα, παρ' όλα αυτά, της *Ιεράς Εξέτασης* δεν στηριζόταν αποκλειστικά στην αγριότητα των μεθόδων της, όπως λανθασμένα έχει επικρατήσει, αλλά στην εκμετάλλευση της ποινικής φυλάκισης, στην δημιουργία ενός πυκνού δικτύου αρχείων και καταλόγων, στην κατευθυνόμενη παραπληροφόρηση και στην ιδιαίτερη ευελιξία στην επιβολή κυρώσεων: «*...η συλλογή και συστηματοποίηση πληροφοριών ανήκαν στις σημαντικότερες εξουσιαστικές τεχνικές των διωκτών των αιρετικών, και έτσι εξηγείται το γεγονός ότι τα αρχεία και οι κατάλογοί τους αποτελούσαν στόχο επιθέσεων εξ ίσου συχνά με τους ίδιους. Με τη βοήθειά τους ήταν σε θέση να βρίσκουν ονόματα παλαιότερων υπόπτων ή να ερευνούν εάν ένας ύποπτος είχε ήδη κλητευθεί ή τιμωρηθεί στο παρελθόν. Μπορούσαν να εντοπίζουν αντιφάσεις στις καταθέσεις ενός υπόπτου και να τις εκμεταλλεύονται για να ξεσκεπάσουν απόπειρες συγκάλυψης στις καταθέσεις προσώπων. Έτσι, μολονότι αφετηρία της συγκέντρωσης πληροφοριών ήταν μεμονωμένοι ύποπτοι, από τον συσχετισμό τους προέκυπτε σαφής εικόνα ολόκληρων αιρετικών κοινοτήτων*».

Καταλαβαίνει εύκολα κάποιος ότι οι βάσεις δεδομένων της Ιεράς Εξέτασης ήταν κάτι παραπάνω από πρωτοποριακές για την εποχή τους· ενδεικτικό, μάλιστα, είναι το γεγονός ότι για την ενίσχυσή τους άρχισαν να συντάσσονται ειδικά ερωτηματολόγια με τα οποία ήταν δυνατόν να πραγματοποιείται μεγάλος αριθμός ανακρίσεων μ' έναν τυποποιημένο και συστηματοποιημένο τρόπο, που έκρυβε παγίδες για τους ανακρινομένους, οι οποίοι ωθούνταν πολλές φορές πιο εύκολα στην ομολογία και στην συνεργασία με τους διώκτες τους. ***Η ομολογία και η μετάνοια μπορούσε να εκφρασθεί με πολλούς τρόπους και μάλιστα δημόσια, μ' έναν από τους σημαντικότερους τρόπους που καταγράφεται να είναι η υποχρεωτική χρή-*** *νικό έλεγχο του περιγύρου τους. Με αυτόν τον τρόπο η επιστροφή στις παλιές αιρετικές τους συνήθειες γινόταν δύσκολη. Συχνά συγκροτούσαν μάλιστα χειραγωγήσιμες ομάδες συνεργατών, που ως familiars και απεσταλμένοι της Ιεράς Εξέτασης προσέφεραν χρήσιμες υπηρεσίες*».

Ποια ήταν, όμως, τα όρια εξουσίας της Ιεράς Εξέτασης, ενός μεσαιωνικού θεσμού και μιας άψογα διαρθρωμένης οργάνωσης; Όπως τονίζει ο συγγραφέας, η δύναμη επιβολής της εξαρτιόταν σε καθοριστικό βαθμό από την συνεργασία της με τις κοσμικές αρχές και τον πληθυσμό, την συνεργασία ή τις έριδες και τις συγκρούσεις οι οποίες αναπτύσσονταν με τις επισκοπικές αρχές ή την αριστοκρατία, τις εκάστοτε συνθήκες σε τοπικό επίπεδο, οι οποίες με την σειρά τους επηρεάζονταν από το ευρωπαϊκό πολιτικό κλίμα, αλλά και από τις περιφερειακές δυνάμεις. Έτσι, «*η κοσμική εξουσία, όπως για παράδειγμα οι βασιλείς της Αραγονίας ή το γαλλικό στέμμα, εκμεταλλεύθηκαν τη δράση των ιεροεξεταστών για την προώθηση των πολιτικών τους συμφερόντων*».

Στο επόμενο κεφάλαιο ο *Γκερντ Σβέρχοφ* αναφέρεται στην ***Ισπανική Ιερά Εξέταση των Νεοτέρων Χρόνων***. Στην περίπτωση αυτή, παρ' ότι ασφαλώς διατηρήθηκαν η νομιμοποίηση από τον Πάπα, η εκκλησιαστική αρμοδιότητα των ιεροεξεταστών, η *Ιερά Εξέταση* αποτελούσε κατά κύριο λόγο έναν κρατικό θεσμό του οποίου τα μέλη διορίζονταν από κοσμικούς άρχοντες. Ας σημειώσουμε, ότι κατά τον Μεσαίωνα η *Ιβηρική Χερσόνησος* χαρακτηρίζεται από την ύπαρξη πολλών βασιλείων, στα οποία κατοικούσαν χριστιανοί, μουσουλμάνοι και εβραίοι οι οποίοι παρά τις διακρίσεις μεταξύ τους μπορούσαν και συμβίωναν έως την ολοκλήρωση της ***Reconquista*** από τους καθολικούς βασιλείς τα τέλη του 15ου αιώνα. Τις δυσμενείς συνέπειες τις

κα αποτέλεσε τον κορμό αυτών των ιδεών αποκλεισμού, όπως παρατηρεί ο συγγραφέας, παρ' ότι αρκετοί «***κονβέρσος***» συνεχίζουν να καταλαμβάνουν ανώτερα κρατικά και αυλικά αξιώματα: «*Η διασφάλιση της πολιτικής σταθερότητας βρισκόταν στην ημερήσια διάταξη, και η επίτευξη ή διατήρηση της θρησκευτικής ενότητας θεωρούνταν κατά τρόπο αυτονόητο στην Ευρώπη της εποχής εκείνης η άλλη όψη του ίδιου νομίσματος. Με αυτά τα δεδομένα η ίδρυση της Ιεράς Εξέτασης μπορεί να εκληφθεί ως μέτρο για την εσωτερική και εξωτερική σταθεροποίηση*». Σ' αυτή την κατεύθυνση κινήθηκε και ο διωγμός των ***μορίσκος***, οι οποίοι προέκυψαν από τους ***Mudéjares*** δηλαδή τους μουσουλμάνους, οι οποίοι βρέθηκαν υπό χριστιανική κυριαρχία κατά την διάρκεια της Reconquista και εξαναγκάστηκαν να βαπτιστούν χριστιανοί, ώστε να αποφύγουν την εκτόπιση.

Στα επόμενα, επίσης πολύ ενδιαφέροντα κεφάλαια, ο συγγραφέας ασχολείται με την ***Ρωμαϊκή Ιερά Εξέταση των Νεοτέρων χρόνων***, τις *Διώξεις Μαγισσών*, και τον ***Μύθο της Ιεράς Εξέτασης***.

Συσπείρωση Αναρχικών

ΣΗΜΕΙΩΣΗ:

Η παρουσίαση των εκάστοτε βιβλίων γίνεται στην βάση επιλογών του Κύκλου Σύνταξης της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, χωρίς κάποια συνεννόηση με τον συγγραφέα ή τον εκδοτικό οίκο. Η επιλογή των βιβλίων αφορά την συμβολή στον εμπλουτισμό, τον προβληματισμό και την ανάπτυξη και εξέλιξη των απελευθερωτικών ιδεών. Είναι προφανές ότι τα βιβλία αυτά μπορεί να τα προμηθεύεται κάποιος, εφ' όσον το επιθυμεί, από τους εκδοτικούς οίκους και τα βιβλιοπωλεία και ΟΧΙ από την ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ, όπου διατίθενται ΜΟΝΟΝ ΟΙ ΔΙΚΕΣ ΜΑΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ.

«ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ» ΣΤΟ ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ...

«Με εξαίρεση την εποχή που μαζεύονται σοδειές, όταν το αίσθημα της αυτοσυντήρησης προστάζει μια προσωρινή ανακωχή, οι φυλές των Παθάν [Παστούν] συγκρούονται πάντα στο πλαίσιο τοπικών ή γενικευμένων συρράξεων. Κάθε άντρας είναι πολεμιστής, πολιτικός και θεολόγος. Κάθε μεγάλο σπίτι αποτελεί πραγματικό φεουδαρχικό οχυρό [...] Κάθε χωριό διαθέτει τις δικές του άμυνες. Κάθε οικογένεια έχει τη δική της βεντέτα, κάθε φατρία τις δικές της έριδες. Οι πολυάριθμες φυλές και οι ευρύτερες ενώσεις φυλών έχουν λογαριασμούς να ξεκαθαρίσουν απέναντι στους υπόλοιπους. Τίποτα δεν ξεχνιέται και ελάχιστα χρέη δεν ξεπληρώνονται».

Ουίνστον Τσώρτσιλ, 1897

«Η απόλυτη ειρωνεία του πράγματος είναι ότι το Αφγανιστάν, ρημαγμένο από τον πόλεμο, ίσως αποτελέσει ένα τεστ για το κατά πόσο είναι εφικτό να προκύψει μια περιφερειακή τάξη μέσα από αποκλίνοντα συμφέροντα και διαφορετικές ιστορικές προσεγγίσεις. Χωρίς ένα βιώσιμο διεθνές πρόγραμμα για την ασφάλεια του Αφγανιστάν, καθένας από τους σημαντικούς γείτονες θα υποστήριζε αντίπαλες παρατάξεις στη βάση πανάρχαιων εθνοτικών και θρησκευτικών διαχωριστικών γραμμών. Το πιθανότερο αποτέλεσμα θα ήταν μια εκ των πραγμάτων διχοτόμηση του Αφγανιστάν, με το Πακιστάν να ελέγχει το νότο, όπου κατοικούν οι Παστούν, ενώ η Ινδία, η Ρωσία και ενδεχομένως η Κίνα να προτιμούσαν τον εθνοτικά πολύμορφο βορρά. Προκειμένου να αποφευχθεί το κενό, απαιτείται μια σημαντική διπλωματική προσπάθεια για να καθοριστεί μια περιφερειακή τάξη ικανή να αντιμετωπίσει την πιθανή επανεμφάνιση του Αφγανιστάν ως τζιχαντιστικού κέντρου».

Henry Kissinger, Παγκόσμια Τάξη, 2014

ο *Χαμίντ Καρζάι*, και να εδραιωθεί μέσω της στρατιωτικής ισχύος και της διάθεσης οικονομικών πόρων της διεθνούς δύναμης κατοχής.

Άλλο τόσο ενδεικτικές είναι οι προσπάθειες επιβολής ενός μεταρρυθμιστικού δικαστικού συστήματος, το οποίο ανατέθηκε σε «ειδικούς» του ιταλικού κράτους το 2002. Φυσικά, δεν λειτούργησε απολύτως τίποτα, καθώς, όπως χαρακτηριστικά διηγείται στην εφημερίδα «*Corriere della Sera*» ιταλός δικαστικός, ο οποίος συμμετείχε στην προσπάθεια, «*οι ειδικοί πηγαινοέρχονταν για λίγο καιρό και μετά, μόλις είχαν αρχίσει να κατανοούν τη χώρα και τα έθιμά της, αντικαθίσταντο από άλλους, οι οποίοι έπρεπε να μελετήσουν τους φακέλους από την αρχή. Φυσικά καμμία από τις προτάσεις που έγιναν δεν εφαρμόστηκε*».

Στο Αφγανιστάν, στη διάρκεια της εικοσαετούς κατοχής του, «υπηρέτησαν» 2.000.000 στρατιώτες και διατέθηκαν πόροι άνω του ενός τρισεκατομμυρίου δολαρίων. Όσο αυξάνονταν οι πόροι, που διέθεταν οι κατακτητές τόσο διογκωνόταν η διαφθορά των τοπικών αξιωματού-

Στις 29 Φεβρουαρίου 2020, και ενώ δεν έχει εκπνεύσει ακόμη η θητεία του Τραμπ, οι ΗΠΑ προχωρούν σε συμφωνία με τους *Ταλιμπάν*, μια συμφωνία που έθετε και τον ορίζοντα της αποχώρησης των αμερικανικών δυνάμεων μ' αντάλλαγμα την μη επίθεση των αντάρτικων δυνάμεών τους στις εναπομείνασες κατοχικές δυνάμεις. Οι διαπραγματεύσεις για την εύρεση πολιτικής λύσης διεξάγονταν, βέβαια, τουλάχιστον ένα χρόνο πριν, ενώ ταυτόχρονα οι μάχες διεξάγονταν με αμείωτο ρυθμό. Χαρακτηριστική είναι η απώλεια 34 μελών των ειδικά εκπαιδευμένων δυνάμεων του αφγανικού στρατού από τις κατοχικές δυνάμεις τον Ιούλιο του 2019 στην δυτική επαρχία *Μπάντγις* από αντάρτες *Ταλιμπάν*. Οι σφοδρές μάχες, όμως, συνεχίζονταν και μετά την συμφωνία του Φεβρουαρίου του 2020, με χαρακτηριστική εκείνη στην επαρχία *Χελμάντ* στα μέσα Οκτωβρίου 2020, όπου σκοτώθηκαν περισσότεροι από 200 άνθρωποι και εκτοπίστηκαν 35.000 κάτοικοι, με τις αφγανικές δυνάμεις να υποχωρούν σε πολλές περιπτώ-

είναι πολεμιστής, πολιτικός και θεολόγος. Κάθε μεγάλο σπίτι αποτελεί πραγματικό φεουδαρχικό οχυρό [...] Κάθε χωριό διαθέτει τις δικές του άμυνες. Κάθε οικογένεια έχει τη δική της βεντέτα, κάθε φατρία τις δικές της έριδες. Οι πολυάριθμες φυλές και οι ευρύτερες ενώσεις φυλών έχουν λογαριασμούς να ξεκαθαρίσουν απέναντι στους υπόλοιπους. Τίποτα δεν ξεχνιέται και ελάχιστα χρέη δεν ξεπληρώνονται».

Ουίνστον Τσώρτσιλ, 1897

«Η απόλυτη ειρωνεία του πράγματος είναι ότι το Αφγανιστάν, ρημαγμένο από τον πόλεμο, ίσως αποτελέσει ένα τεστ για το κατά πόσο είναι εφικτό να προκύψει μια περιφερειακή τάξη μέσα από αποκλίνοντα συμφέροντα και διαφορετικές ιστορικές προσεγγίσεις. Χωρίς ένα βιώσιμο διεθνές πρόγραμμα για την ασφάλεια του Αφγανιστάν, καθένας από τους σημαντικούς γείτονες θα υποστήριζε αντίπαλες παρατάξεις στη βάση πανάρχαιων εθνοτικών και θρησκευτικών διαχωριστικών γραμμών. Το πιθανότερο αποτέλεσμα θα ήταν μια εκ των πραγμάτων διχοτόμηση του Αφγανιστάν, με το Πακιστάν να ελέγχει το νότο, όπου κατοικούν οι Παστούν, ενώ η Ινδία, η Ρωσία και ενδεχομένως η Κίνα να προτιμούσαν τον εθνοτικά πολύμορφο βορρά. Προκειμένου να αποφευχθεί το κενό, απαιτείται μια σημαντική διπλωματική προσπάθεια για να καθοριστεί μια περιφερειακή τάξη ικανή να αντιμετωπίσει την πιθανή επανεμφάνιση του Αφγανιστάν ως τζιχαντιστικού κέντρου».

Henry Kissinger, Παγκόσμια Τάξη, 2014

Μετά τις επιθέσεις της 11ης Σεπτέμβρη 2001 για πρώτη φορά στην ιστορία του ΝΑΤΟ ενεργοποιείται το άρθρο 5 του ***Βορειοατλαντικού Συμφώνου***, το οποίο αναφέρει ρητά ότι *«ένοπλη επίθεση σε βάρος ενός ή περισσοτέρων [νατοϊκών συμμάχων] στην Ευρώπη ή στην Βόρειο Αμερική θα εκληφθεί ως επίθεση εναντίον όλων των συμμάχων»*. Θα υπενθυμίσουμε, επίσης, ότι το 2003 ψήφισμα του ***Συμβουλίου Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών*** ενέκρινε πανηγυρικά την επέκταση της Διεθνούς Δύναμης Αρωγής για την Ασφάλεια στο πλαίσιο του ΝΑΤΟ: *«[...] για την υποστήριξη της μεταβατικής αφγανικής Αρχής και των διαδόχων σχημάτων με σκοπό τη διατήρηση της ασφάλειας σε εδάφη του Αφγανιστάν εκτός Καμπούλ και των περιχώρων της, ούτως ώστε οι αφγανικές Αρχές και το προσωπικό των Ηνωμένων Εθνών [...] να μπορούν να λειτουργούν σε ασφαλές περιβάλλον».*

ο *Χαμίντ Καρζάι*, και να εδραιωθεί μέσω της στρατιωτικής ισχύος και της διάθεσης οικονομικών πόρων της διεθνούς δύναμης κατοχής.

Άλλο τόσο ενδεικτικές είναι οι προσπάθειες επιβολής ενός μεταρρυθμιστικού δικαστικού συστήματος, το οποίο ανατέθηκε σε «ειδικούς» του ιταλικού κράτους το 2002. Φυσικά, δεν λειτούργησε απολύτως τίποτα, καθώς, όπως χαρακτηριστικά διηγείται στην εφημερίδα «*Corriere della Sera*» ιταλός δικαστικός, ο οποίος συμμετείχε στην προσπάθεια, *«οι ειδικοί πηγαινοέρχονταν για λίγο καιρό και μετά, μόλις είχαν αρχίσει να κατανοούν τη χώρα και τα έθιμά της, αντικαθίσταντο από άλλους, οι οποίοι έπρεπε να μελετήσουν τους φακέλους από την αρχή. Φυσικά καμμία από τις προτάσεις που έγιναν δεν εφαρμόστηκε».*

Στο Αφγανιστάν, στη διάρκεια της εικοσαετούς κατοχής του, «υπηρέτησαν» 2.000.000 στρατιώτες και διατέθηκαν πόροι άνω του ενός τρισεκατομμυρίου δολαρίων. Όσο αυξάνονταν οι πόροι, που διέθεταν οι κατακτητές τόσο διογκωνόταν η διαφθορά των τοπικών αξιωματούχων, ενώ άλλο τόσο αυξανόταν και η εχθρότητα απέναντι στους εμπνευστές της επιβολής δυτικών αξιών και προτύπων, με την δυσαρέσκεια μάλιστα ενάντια στη λειτουργία μπαρ και εστιατορίων στην Καμπούλ, όπου καταναλώνονταν αλκοόλ, να αναγκάζει τον *Καρζάι* να επέμβει ...απελαύνοντας κινέζες ιερόδουλες... Ακόμα και οι προσπάθειες χειραφέτησης των γυναικών δεν βρήκαν την ανάλογη αποδοχή μόνο και μόνο επειδή επιβλήθηκαν από τις κατοχικές δυνάμεις.

Το 2009, επί ***Ομπάμα***, αποφασίζεται η αύξηση των στρατιωτικών δυνάμεων στο Αφγανιστάν με την αποστολή 30.000 επί πλέον στρατιωτών και η εκ νέου επικέντρωση της προσοχής των ΗΠΑ στη χώρα αυτή μετά την «παρένθεση» του *«ανόητου πολέμου στο Ιράκ»*. Η αύξηση των στρατιωτικών δυνάμεων συνοδεύεται, και

Στις 29 Φεβρουαρίου 2020, και ενώ δεν έχει εκπνεύσει ακόμη η θητεία του Τραμπ, οι ΗΠΑ προχωρούν σε συμφωνία με τους *Ταλιμπάν*, μια συμφωνία που έθετε και τον ορίζοντα της αποχώρησης των αμερικανικών δυνάμεων μ' αντάλλαγμα την μη επίθεση των αντάρτικων δυνάμεών τους στις εναπομείνασες κατοχικές δυνάμεις. Οι διαπραγματεύσεις για την εύρεση πολιτικής λύσης διεξάγονταν, βέβαια, τουλάχιστον ένα χρόνο πριν, ενώ ταυτόχρονα οι μάχες διεξάγονταν με αμείωτο ρυθμό. Χαρακτηριστική είναι η απώλεια 34 μελών των ειδικά εκπαιδευμένων δυνάμεων του αφγανικού στρατού από τις κατοχικές δυνάμεις τον Ιούλιο του 2019 στην δυτική επαρχία *Μπάντγις* από αντάρτες *Ταλιμπάν*. Οι σφοδρές μάχες, όμως, συνεχίζονταν και μετά την συμφωνία του Φεβρουαρίου του 2020, με χαρακτηριστική εκείνη στην επαρχία *Χελμάντ* στα μέσα Οκτωβρίου 2020, όπου σκοτώθηκαν περισσότεροι από 200 άνθρωποι και εκτοπίστηκαν 35.000 κάτοικοι, με τις αφγανικές δυνάμεις να υποχωρούν σε πολλές περιπτώσεις παρά την αεροπορική υποστήριξη.

Η ταυτόχρονη αποχώρηση απαραίτητου τεχνικού προσωπικού, όπως των μηχανικών υποστήριξης και συντήρησης των ελικοπτέρων, των αεροπορικών δυνάμεων, αλλά και των υπόλοιπων αμυντικών συστημάτων της αφγανικής κυβέρνησης, ήταν ένας από τους λόγους της γρήγορης κατάρρευσης του πολυδάπανου αφγανικού στρατού. Αλλά δεν ήταν ο μόνος.

Σύμφωνα με τον *Greg Mills*, πρώην επικεφαλής των συμβούλων ISAF (Διεθνής δύναμη για την προαγωγή της ασφάλειας) στο Αφγανιστάν καθώς και του ειδικού συμβούλου του Διοικητή των δυνάμεων της Συμμαχίας στη χώρα, στρατηγού *David Richards*: *«Το Αφγανιστάν γινόταν όλο και περισσότερο θύμα ευρύτερων στρατηγικών συμφερόντων, συμπεριλαμβανομένης της σχέσης Πακιστάν-Ινδίας, καθώς και γενικότερα των Ισλαμικών αισθημάτων απέναντι στη Δυτική παρουσία. Το Ιράν, το Ουζμπεκιστάν, το Τουρκμενιστάν και το Τατζικιστάν, αρχικά ήθε-*

ίσως αποτελέσει ένα τεστ για το κατά πόσο είναι εφικτό να προκύψει μια περιφερειακή τάξη μέσα από αποκλίνοντα συμφέροντα και διαφορετικές ιστορικές προσεγγίσεις. Χωρίς ένα βιώσιμο διεθνές πρόγραμμα για την ασφάλεια του Αφγανιστάν, καθένας από τους σημαντικούς γείτονες θα υποστήριζε αντίπαλες παρατάξεις στη βάση πανάρχαιων εθνοτικών και θρησκευτικών διαχωριστικών γραμμών. Το πιθανότερο αποτέλεσμα θα ήταν μια εκ των πραγμάτων διχοτόμηση του Αφγανιστάν, με το Πακιστάν να ελέγχει το νότο, όπου κατοικούν οι Παστούν, ενώ η Ινδία, η Ρωσία και ενδεχομένως η Κίνα να προτιμούσαν τον εθνοτικά πολύμορφο βορρά. Προκειμένου να αποφευχθεί το κενό, απαιτείται μια σημαντική διπλωματική προσπάθεια για να καθοριστεί μια περιφερειακή τάξη ικανή να αντιμετωπίσει την πιθανή επανεμφάνιση του Αφγανιστάν ως τζιχαντιστικού κέντρου».

Henry Kissinger, Παγκόσμια Τάξη, 2014

Μετά τις επιθέσεις της 11ης Σεπτέμβρη 2001 για πρώτη φορά στην ιστορία του ΝΑΤΟ ενεργοποιείται το άρθρο 5 του ***Βορειοατλαντικού Συμφώνου***, το οποίο αναφέρει ρητά ότι «*ένοπλη επίθεση σε βάρος ενός ή περισσοτέρων [νατοϊκών συμμάχων] στην Ευρώπη ή στην Βόρειο Αμερική θα εκληφθεί ως επίθεση εναντίον όλων των συμμάχων*». Θα υπενθυμίσουμε, επίσης, ότι το 2003 ψήφισμα του ***Συμβουλίου Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών*** ενέκρινε πανηγυρικά την επέκταση της Διεθνούς Δύναμης Αρωγής για την Ασφάλεια στο πλαίσιο του ΝΑΤΟ: «*[...] για την υποστήριξη της μεταβατικής αφγανικής Αρχής και των διαδόχων σχημάτων με σκοπό τη διατήρηση της ασφάλειας σε εδάφη του Αφγανιστάν εκτός Καμπούλ και των περιχώρων της, ούτως ώστε οι αφγανικές Αρχές και το προσωπικό των Ηνωμένων Εθνών [...] να μπορούν να λειτουργούν σε ασφαλές περιβάλλον*».

Συγκροτείται η περιβόητη «***συμμαχία των προθύμων ενάντια στον Άξονα του Κακού***» με στόχο, μεταξύ άλλων, την επέμβαση και κατοχή του Αφγανιστάν, η οποία προϋπέθετε, φυσικά, την ανατροπή της κυβέρνησης των *Ταλιμπάν* (κυβέρνησαν από το 1996 μέχρι το 2001 με την στήριξη του πακιστανικού κράτους) και την αντικατάστασή της με την «μεταβατική» κυβέρνηση του *Χαμίντ Καρζάι*. Σε μια χώρα, όπου στο μεγαλύτερο μέρος της καταγεγραμμένης ιστορίας της οι φυλές και οι φατρίες βρίσκονταν σε πόλεμο μεταξύ τους, αλλά και συγκροτούν συμμαχίες βάσει ενός πανάρχαιου κώδικα τιμής, επιχειρήθηκε να αναδειχθεί μια φυλή, εκείνη των *Ποπαλζάι*, στην οποία ανήκε

δυνάμεως κατοχής.

Άλλο τόσο ενδεικτικές είναι οι προσπάθειες επιβολής ενός μεταρρυθμιστικού δικαστικού συστήματος, το οποίο ανατέθηκε σε «ειδικούς» του ιταλικού κράτους το 2002. Φυσικά, δεν λειτούργησε απολύτως τίποτα, καθώς, όπως χαρακτηριστικά διηγείται στην εφημερίδα «*Corriere della Sera*» ιταλός δικαστικός, ο οποίος συμμετείχε στην προσπάθεια, «*οι ειδικοί πηγαινοέρχονταν για λίγο καιρό και μετά, μόλις είχαν αρχίσει να κατανοούν τη χώρα και τα έθιμά της, αντικαθίσταντο από άλλους, οι οποίοι έπρεπε να μελετήσουν τους φακέλους από την αρχή. Φυσικά καμμία από τις προτάσεις που έγιναν δεν εφαρμόστηκε*».

Στο Αφγανιστάν, στη διάρκεια της εικοσαετούς κατοχής του, «υπηρέτησαν» 2.000.000 στρατιώτες και διατέθηκαν πόροι άνω του ενός τρισεκατομμυρίου δολαρίων. Όσο αυξάνονταν οι πόροι, που διέθεταν οι κατακτητές τόσο διογκωνόταν η διαφθορά των τοπικών αξιωματούχων, ενώ άλλο τόσο αυξανόταν και η εχθρότητα απέναντι στους εμπνευστές της επιβολής δυτικών αξιών και προτύπων, με την δυσαρέσκεια μάλιστα ενάντια στη λειτουργία μπαρ και εστιατορίων στην Καμπούλ, όπου καταναλώνονταν αλκοόλ, να αναγκάζει τον *Καρζάι* να επέμβει ...απελαύνοντας κινέζες ιερόδουλες... Ακόμα και οι προσπάθειες χειραφέτησης των γυναικών δεν βρήκαν την ανάλογη αποδοχή μόνο και μόνο επειδή επιβλήθηκαν από τις κατοχικές δυνάμεις.

Το 2009, επί ***Ομπάμα***, αποφασίζεται η αύξηση των στρατιωτικών δυνάμεων στο Αφγανιστάν με την αποστολή 30.000 επί πλέον στρατιωτών και η εκ νέου επικέντρωση της προσοχής των ΗΠΑ στη χώρα αυτή μετά την «παρένθεση» του «*ανόητου πολέμου στο Ιράκ*». Η αύξηση των στρατιωτικών δυνάμεων συνοδεύεται, και από μια προθεσμία 18 μηνών για την αποχώρησή τους με στόχο να δοθούν επί πλέον κίνητρα στην δοτή κυβέρνηση *Καρζάι* ώστε να επιταχύνει τις μεταρρυθμίσεις, αλλά και να οικοδομήσει μια ισχυρή κεντρική κυβέρνηση. Η δημοσιοποίηση, όμως, αυτής της προθεσμίας συνιστούσε εκ των πραγμάτων πλεονέκτημα και μια πυξίδα για τους *Ταλιμπάν*: εφ' όσον άντεχαν μέχρι τότε, εφ' όσον δεν έχαναν, απέκλειαν την πιθανότητα νίκης στους κατοχικούς. Η δημοσιοποίηση της προθεσμίας έφερε και άλλα προβλήματα στους κατακτητές, αφού η κυβέρνηση της *Καμπούλ* ενέτεινε τις φατριαστικές διαπραγματεύσεις, αλλά και τις κρυφές συνομιλίες με τους ίδιους τους *Ταλιμπάν*.

Στις 29 Φεβρουαρίου 2020, και ενώ δεν είχε εκπνεύσει ακόμη η θητεία του Τραμπ, οι ΗΠΑ προχωρούν σε συμφωνία με τους *Ταλιμπάν*, μια συμφωνία που έθετε και τον ορίζοντα της αποχώρησης των αμερικανικών δυνάμεων μ' αντάλλαγμα την μη επίθεση των αντάρτικων δυνάμεών τους στις εναπομείνασες κατοχικές δυνάμεις. Οι διαπραγματεύσεις για την εύρεση πολιτικής λύσης διεξάγονταν, βέβαια, τουλάχιστον ένα χρόνο πριν, ενώ ταυτόχρονα οι μάχες διεξάγονταν με αμείωτο ρυθμό. Χαρακτηριστική είναι η απώλεια 34 μελών των ειδικά εκπαιδευμένων δυνάμεων του αφγανικού στρατού από τις κατοχικές δυνάμεις τον Ιούλιο του 2019 στην δυτική επαρχία *Μπάντγις* από αντάρτες *Ταλιμπάν*. Οι σφοδρές μάχες, όμως, συνεχίζονταν και μετά την συμφωνία του Φεβρουαρίου του 2020, με χαρακτηριστική εκείνη στην επαρχία *Χελμάντ* στα μέσα Οκτωβρίου 2020, όπου σκοτώθηκαν περισσότεροι από 200 άνθρωποι και εκτοπίστηκαν 35.000 κάτοικοι, με τις αφγανικές δυνάμεις να υποχωρούν σε πολλές περιπτώσεις παρά την αεροπορική υποστήριξη.

Η ταυτόχρονη αποχώρηση απαραίτητου τεχνικού προσωπικού, όπως των μηχανικών υποστήριξης και συντήρησης των ελικοπτέρων, των αεροπορικών δυνάμεων, αλλά και των υπόλοιπων αμυντικών συστημάτων της αφγανικής κυβέρνησης, ήταν ένας από τους λόγους της γρήγορης κατάρρευσης του πολυδάπανου αφγανικού στρατού. Αλλά δεν ήταν ο μόνος.

Σύμφωνα με τον *Greg Mills*, πρώην επικεφαλής των συμβούλων ISAF (Διεθνής δύναμη για την προαγωγή της ασφάλειας) στο Αφγανιστάν καθώς και του ειδικού συμβούλου του Διοικητή των δυνάμεων της Συμμαχίας στη χώρα, στρατηγού *David Richards*: «*Το Αφγανιστάν γινόταν όλο και περισσότερο θύμα ευρύτερων στρατηγικών συμφερόντων, συμπεριλαμβανομένης της σχέσης Πακιστάν-Ινδίας, καθώς και γενικότερα των Ισλαμικών αισθημάτων απέναντι στη Δυτική παρουσία. Το Ιράν, το Ουζμπεκιστάν, το Τουρκμενιστάν και το Τατζικιστάν, αρχικά ήθελαν ένα τέλος της αστάθειας και να διατηρήσουν τις δικές τους σφαίρες επιρροής στο Αφγανιστάν. Αυτή η κατάσταση άλλαξε καθώς η Δύση βάλτωσε μέσα στον αγώνα και η κατεύθυνση των σχέσεων Η.Π.Α.-Ιράν και Η.Π.Α.-Ρωσίας άρχισε να χειροτερεύει. Οι Ταλιμπάν φαίνεται να σχεδίασαν την επίθεση τους με τέτοιο τρόπο, ώστε να ασκήσουν πίεση στην Καμπούλ, αποκλείοντας την πρόσβαση στις βόρειες εμπορικές διόδους προς Ουζμπεκιστάν, Τουρκμενιστάν και Τατζικιστάν και καθιστώντας την εξαρτημένη από τις νότιες οδούς μέσω του Πακιστάν. Η στρατηγική που εφαρμόστηκε στην περίπτωση της Καμπούλ, απει-*

κονίζει τέλεια το μοτίβο και την έκταση των περιφερειακών επιρροών».

Σύμφωνα με τον ***Mils*** υπάρχουν χιλιάδες εμπορικές και άρα πολιτικές ευκαιρίες στη στενότερη περιφερειακή ενσωμάτωση, από τις φθηνότερες ροές δεδομένων και τις βελτιωμένες τραπεζικές υπηρεσίες που θα μπορούσαν να περνάνε από κοινές ζώνες οπτικών ινών μέχρι συγκροτήματα υδροηλεκτρικής ενέργειας, σαν αυτό που ο πρώην πλέον πρόεδρος του Αφγανιστάν ***Ασράφ Γκάνι*** περιγράφει ως «*Ασιατικό Κόμβο*».

Όπως αναφέρει ο *Ανδρέας Ανδριανόπουλος* στην εφημερίδα τα ΝΕΑ (28-29/8)(,) μόλις πριν από ένα μήνα στην Τασκένδη ***Ρώσοι***, ***Ουζμπέκοι***, και ***Καζάκοι*** διερευνούσαν προθέσεις και προοπτικές με τον αμερικανό διπλωμάτη αφγανικής καταγωγής *Zalmay Khalilzad* απεσταλμένο της ***Ουάσιγκτον*** στο Αφγανιστάν να παίζει φανερά κρίσιμο ρόλο σ' αυτές τις συνεννοήσεις. Τόσο το Ουζμπεκιστάν όσο και το Καζακστάν έχουν εύλογο ενδιαφέρον και ανησυχία για τυχόν προώθηση τζιχαντιστών βόρεια, ενώ η Κίνα εκτός από ανάλογο ενδιαφέρον λόγω των ***Ουιγούρων*** είναι βέβαια ότι θα εμπλακεί οικονομικά στην ανοικοδόμηση μιας κατεστραμμένης χώρας, όπως άλλωστε και η Τουρκία και το Κατάρ. Το «μεγάλο παιχνίδι» στο Αφγανιστάν, λοιπόν, συνεχίζεται ενώ μαίνεται ένας σφοδρότατος ανταγωνισμός στα πλαίσια ενός πολυπολικού παγκόσμιου συστήματος κυριαρχίας με το κυρίως φιλέτο να αφορά την μοιρασιά της Ευρασίας.

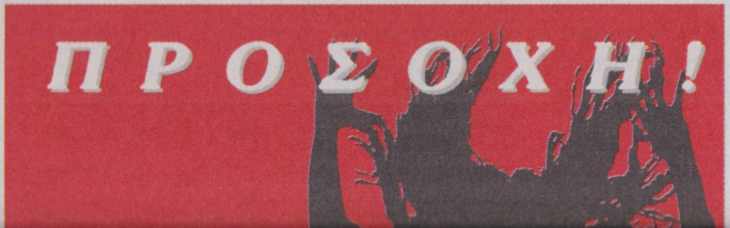
Όσο για τους αμερικανούς «φίλους», τί και αν φάνηκε ότι έφυγαν κλωτσηδόν από το Αφγανιστάν ύστερα και από το μακελειό στο αεροδρόμιο της Καμπούλ, σύμφωνα και με τον εκπρόσωπο τύπου των *Ταλιμπάν* είναι αυτονόητο ότι είναι ευπρόσδεκτοι στην «νέα» ανοικοδόμηση...

Και ενώ τόσα και τόσα σχολιάσθηκαν για την «ήττα» της Δύσης, την αποτυχία της να εξάγει δημοκρατίες και να συγκροτήσει κατά το δοκούν κράτη, ουδέν σχόλιο γίνεται, ουδεμία κρίση εκφέρεται για τις συνέπειες (παρακολουθήσεις τεράστιων πληθυσμών, ειδικές νομοθεσίες, στρατοκρατούμενες πόλεις, μυστικές κυβερνήσεις στις ΗΠΑ κ.α.) της αντιτρομοκρατικής εκστρατείας στο εσωτερικό της Δύσης εδώ και είκοσι χρόνια μ' αφορμή τις επιθέσεις της 11ης Σεπτέμβρη.

Στο μέτωπο αυτό, βέβαια, δεν αναμένεται κάποια απόσυρση, στο «εσωτερικό» μέτωπο. Η «παρακμή» της Δύσης αργεί να φανεί στον ορίζοντα.

Πάντα μέχρι νεωτέρας...

Συσπείρωση Αναρχικών

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΑΠΑΡΤΧΑΪΝΤ, ΜΕ ΔΟΣΗ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΤΗΣ ΣΚΕΨΗΣ» ΣΤΗΝ ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ

Είναι προφανές πως από την στιγμή που τέθηκε το θέμα του υποχρεωτικού εμβολιασμού στους υγειονομικούς αλλά και οι απαγορεύσεις και οι αποκλεισμοί με αφορμή τον εμβολιασμό, οι λαγοί των κοινωνικών περιορισμών και των απαγορεύσεων έχουν βγει στα κανάλια και μιλάνε για επί πλέον περιορισμούς και αποκλεισμούς.

Σαν όλα αυτά τα ήδη σκληρά μέτρα τύπου Απαρτχάιντ δεν είναι αρκετά και όντως φαίνεται πως για πολλούς δεν είναι αρκετά, όπως για τον καθηγητή Φαρμακολογίας Ευάγγελο Μανωλόπουλο που σε συνέντευξη του ανέφερε πως: *«πέρα από το υγειονομικό κομμάτι νομίζω ότι είναι λάθος εκπαιδευτικά. Άνθρωποι που είναι είτε αντιεμβο-*

και επιθυμούν μέσω της προπαγάνδας τους να στρώσουν το χαλί σε νέα περιοριστικά μέτρα και κοινωνικούς αποκλεισμούς. **Επί πλέον, ο Ευάγγελος Μανωλόπουλος, πρωτοτυπεί κατασταλτικά, αφού έχει φτάσει στο στάδιο να προτείνει απαγόρευση εργασίας όχι γιατί μπορεί να κολλήσει ή να μεταδώσει κ.λπ. κ.λπ., αλλά για το τί μπορεί να σκέφτεται και το τί μπορεί να πει.** Κύριε Μανωλόπουλε δεν θέλουμε να σας πληγώσουμε, αλλά δεν πρωτοτυπείτε, αυτό που προτείνετε έχει ήδη γραφτεί σε βιβλίο με τον τίτλο 1984 και η υπηρεσία που μάζευε όλους αυτούς τους ανθρώπους λεγόταν «αστυνομία της σκέψης».

και ***Καζάκοι*** διερευνούσαν προθέσεις και προοπτικές με τον αμερικανό διπλωμάτη αφγανικής καταγωγής *Zalmay Khalilzad* απεσταλμένο της ***Ουάσιγκτον*** στο Αφγανιστάν να παίζει φανερά κρίσιμο ρόλο σ' αυτές τις συνεννοήσεις. Τόσο το Ουζμπεκιστάν όσο και το Καζακστάν έχουν εύλογο ενδιαφέρον και ανησυχία για τυχόν προώθηση τζιχαντιστών βόρεια, ενώ η Κίνα εκτός από ανάλογο ενδιαφέρον λόγω των ***Ουιγούρων*** είναι βέβαια ότι θα εμπλακεί οικονομικά στην ανοικοδόμηση μιας κατεστραμμένης χώρας, όπως άλλωστε και η Τουρκία και το Κατάρ. Το «μεγάλο παιχνίδι» στο Αφγανιστάν, λοιπόν, συνεχίζεται ενώ μαίνεται ένας σφοδρότατος ανταγωνισμός στα πλαίσια ενός πολυπολικού παγκόσμιου συστήματος κυριαρχίας με το κυρίως φιλέτο να αφορά την μοιρασιά της Ευρασίας.

Όσο για τους αμερικανούς «φίλους», τί και αν φάνηκε ότι έφυγαν κλωτσηδόν από το Αφγανιστάν ύστερα και από το μακελειό στο αεροδρόμιο της Καμπούλ, σύμφωνα και με τον εκπρόσωπο τύπου των *Ταλιμπάν* είναι αυτονόητο ότι είναι ευπρόσδεκτοι στην «νέα» ανοικοδόμηση...

Και ενώ τόσα και τόσα σχολιάσθηκαν για την «ήττα» της Δύσης, την αποτυχία της να εξάγει δημοκρατίες και να συγκροτήσει κατά το δοκούν κράτη, ουδέν σχόλιο γίνεται, ουδεμία κρίση εκφέρεται για τις συνέπειες (παρακολουθήσεις τεράστιων πληθυσμών, ειδικές νομοθεσίες, στρατοκρατούμενες πόλεις, μυστικές κυβερνήσεις στις ΗΠΑ κ.α.) της αντιτρομοκρατικής εκστρατείας στο εσωτερικό της Δύσης εδώ και είκοσι χρόνια μ' αφορμή τις επιθέσεις της 11ης Σεπτέμβρη.

Στο μέτωπο αυτό, βέβαια, δεν αναμένεται κάποια απόσυρση, στο «εσωτερικό» μέτωπο. Η «παρακμή» της Δύσης αργεί να φανεί στον ορίζοντα.

Πάντα μέχρι νεωτέρας...

Συσπείρωση Αναρχικών

Είναι προφανές πως από την στιγμή που τέθηκε το θέμα του υποχρεωτικού εμβολιασμού στους υγειονομικούς αλλά και οι απαγορεύσεις και οι αποκλεισμοί με αφορμή τον εμβολιασμό, οι λαγοί των κοινωνικών περιορισμών και των απαγορεύσεων έχουν βγει στα κανάλια και μιλάνε για επί πλέον περιορισμούς και αποκλεισμούς.

Σαν όλα αυτά τα ήδη σκληρά μέτρα τύπου Απαρτχάιντ δεν είναι αρκετά και όντως φαίνεται πως για πολλούς δεν είναι αρκετά, όπως για τον καθηγητή Φαρμακολογίας Ευάγγελο Μανωλόπουλο που σε συνέντευξη του ανέφερε πως: *«πέρα από το υγειονομικό κομμάτι νομίζω ότι είναι λάθος εκπαιδευτικά. Άνθρωποι που είναι είτε αντιεμβολιαστές, είτε φοβούνται, να μπαίνουν (στην τάξη) και στην ερώτηση των μαθητών "γιατί δεν έχετε εμβολιαστεί" να κάνουν αντιεμβολιαστικό κήρυγμα ή κήρυγμα φόβου στα παιδιά, που στο σπίτι προσπαθούμε να τα εκπαιδεύσουμε να σκέφτονται ορθολογικά και σωστά».* Αναμφίβολα ο καθηγητής Φαρμακολογίας Ευάγγελος Μανωλόπουλος, θα πρέπει τις πιο τρελές φαντασιώσεις του για κοινωνικούς αποκλεισμούς, να τις κρατήσει για τον εαυτό του και να μην διασπείρει την ασχετοσύνη του σε παιδαγωγικά και εκπαιδευτικά θέματα στα τηλεοπτικά πάνελ. Η κύρια επιθυμία του Ευάγγελου Μανωλόπουλου είναι ο εξαναγκαστικός εμβολιασμός των εκπαιδευτικών να μετα- και επιθυμούν μέσω της προπαγάνδας τους να στρώσουν το χαλί σε νέα περιοριστικά μέτρα και κοινωνικούς αποκλεισμούς. **Επί πλέον, ο Ευάγγελος Μανωλόπουλος, πρωτοτυπεί κατασταλτικά, αφού έχει φτάσει στο στάδιο να προτείνει απαγόρευση εργασίας όχι γιατί μπορεί να κολλήσει ή να μεταδώσει κ.λπ. κ.λπ., αλλά για το τί μπορεί να σκέφτεται και το τί μπορεί να πει.** Κύριε Μανωλόπουλε δεν θέλουμε να σας πληγώσουμε, αλλά δεν πρωτοτυπείτε, αυτό που προτείνετε έχει ήδη γραφτεί σε βιβλίο με τον τίτλο 1984 και η υπηρεσία που μάζευε όλους αυτούς τους ανθρώπους λεγόταν «αστυνομία της σκέψης».

Κλείνοντας θα υπενθυμίσουμε πως υποστηρίζει ακόμα ότι το εμβόλιο προσφέρει συλλογική ανοσία, την στιγμή που ο εμβολιασμένος νοσεί, μεταδίδει, νοσηλεύεται και μπορεί και να χάσει την ζωή του. Τα ίδια άλλωστε λέει και ο υπουργός υγείας Κικίλιας που κάνει ακόμα και γιατρούς, υπέρμαχους των εμβολίων να βγάζουν φλύκταινες από τις κυβερνητικές μπούρδες και να αναφέρουν ξεκάθαρα πως το εμβόλιο βοηθά αρκετά στην αποφυγή βαριάς νόσησης. Το αφήγημα, όμως, εξυπηρετεί τον κοινωνικό κανιβαλισμό και την προώθηση της υποχρεωτικότητας, των απαγορεύσεων και των αποκλεισμών. Οπότε ο Ευάγγελος Μα-

κράτη, ουδέν σχόλιο γίνεται, ουδεμία κρίση εκφέρεται για τις συνέπειες (παρακολουθήσεις τεράστιων πληθυσμών, ειδικές νομοθεσίες, στρατοκρατούμενες πόλεις, μυστικές κυβερνήσεις στις ΗΠΑ κ.α.) της αντιτρομοκρατικής εκστρατείας στο εσωτερικό της Δύσης εδώ και είκοσι χρόνια μ' αφορμή τις επιθέσεις της 11ης Σεπτέμβρη.

Στο μέτωπο αυτό, βέβαια, δεν αναμένεται κάποια απόσυρση, στο «εσωτερικό» μέτωπο. Η «παρακμή» της Δύσης αργεί να φανεί στον ορίζοντα.

Πάντα μέχρι νεωτέρας...

Συσπείρωση Αναρχικών

θηκε το θέμα του υποχρεωτικού εμβολιασμού στους υγειονομικούς αλλά και οι απαγορεύσεις και οι αποκλεισμοί με αφορμή τον εμβολιασμό, οι λαγοί των κοινωνικών περιορισμών και των απαγορεύσεων έχουν βγει στα κανάλια και μιλάνε για επί πλέον περιορισμούς και αποκλεισμούς.

Σαν όλα αυτά τα ήδη σκληρά μέτρα τύπου Απαρτχάιντ δεν είναι αρκετά και όντως φαίνεται πως για πολλούς δεν είναι αρκετά, όπως για τον καθηγητή Φαρμακολογίας Ευάγγελο Μανωλόπουλο που σε συνέντευξη του ανέφερε πως: *«πέρα από το υγειονομικό κομμάτι νομίζω ότι είναι λάθος εκπαιδευτικά. Άνθρωποι που είναι είτε αντιεμβολιαστές, είτε φοβούνται, να μπαίνουν (στην τάξη) και στην ερώτηση των μαθητών "γιατί δεν έχετε εμβολιαστεί" να κάνουν αντιεμβολιαστικό κήρυγμα ή κήρυγμα φόβου στα παιδιά, που στο σπίτι προσπαθούμε να τα εκπαιδεύσουμε να σκέφτονται ορθολογικά και σωστά»*. Αναμφίβολα ο καθηγητής Φαρμακολογίας Ευάγγελος Μανωλόπουλος, θα πρέπει τις πιο τρελές φαντασιώσεις του για κοινωνικούς αποκλεισμούς, να τις κρατήσει για τον εαυτό του και να μην διασπείρει την ασχετοσύνη του σε παιδαγωγικά και εκπαιδευτικά θέματα στα τηλεοπτικά πάνελ. Η κύρια επιθυμία του Ευάγγελου Μανωλόπουλου είναι ο εξαναγκαστικός εμβολιασμός των εκπαιδευτικών να μετατραπεί σε υποχρεωτικό και την πλασάρει βάζοντας την δικαιολογία πως οι ανεμβολίαστοι καθηγητές θα κάνουν κήρυγμα κατά του εμβολίου στις τάξεις. Με αυτό τον τρόπο κατατάσσει όλους τους ανεμβολίαστους σε ένα κύριο σώμα, όπου η μόνη τους επιθυμία είναι η προπαγάνδα εναντίον του εμβολίου. Δηλαδή ανθρώπους σαν τον ίδιο, που μισούν την ελευθερία της βούλησης να στρώσουν το χαλί σε νέα περιοριστικά μέτρα και κοινωνικούς αποκλεισμούς. **Επί πλέον, ο Ευάγγελος Μανωλόπουλος, πρωτοτυπεί κατασταλτικά, αφού έχει φτάσει στο στάδιο να προτείνει απαγόρευση εργασίας όχι γιατί μπορεί να κολλήσει ή να μεταδώσει κ.λπ. κ.λπ., αλλά για το τί μπορεί να σκέφτεται και το τί μπορεί να πει.** Κύριε Μανωλόπουλε δεν θέλουμε να σας πληγώσουμε, αλλά δεν πρωτοτυπείτε, αυτό που προτείνετε έχει ήδη γραφτεί σε βιβλίο με τον τίτλο 1984 και η υπηρεσία που μάζευε όλους αυτούς τους ανθρώπους λεγόταν «αστυνομία της σκέψης».

Κλείνοντας θα υπενθυμίσουμε πως υποστηρίζει ακόμα ότι το εμβόλιο προσφέρει συλλογική ανοσία, την στιγμή που ο εμβολιασμένος νοσεί, μεταδίδει, νοσηλεύεται και μπορεί και να χάσει την ζωή του. Τα ίδια άλλωστε λέει και ο υπουργός υγείας Κικίλιας που κάνει ακόμα και γιατρούς, υπέρμαχους των εμβολίων να βγάζουν φλύκταινες από τις κυβερνητικές μπούρδες και να αναφέρουν ξεκάθαρα πως το εμβόλιο βοηθά αρκετά στην αποφυγή βαριάς νόσησης. Το αφήγημα, όμως, εξυπηρετεί τον κοινωνικό κανιβαλισμό και την προώθηση της υποχρεωτικότητας, των απαγορεύσεων και των αποκλεισμών. Οπότε ο Ευάγγελος Μανωλόπουλος είναι ακόμη ένας τηλεοπτικός και κυβερνητικά κατευθυνόμενος επιστήμονας, που επιβάλλεται να ξεστομίζει αρλούμπες και να προτείνει απαγορεύσεις και μέτρα τύπου Απαρτχάιντ με μείγμα 1984, γιατί τελικά, ειδικά αυτό τον καιρό, αυτή είναι η δουλειά του, όπως και πολλών άλλων συναδέλφων του.

Ελευθερόκοκκος

Πυρκαγιά στη Β. Εύβοια...
Όταν το Κράτος αντί να σβήνει εκκενώνει

Η πυρκαγιά του Αυγούστου 2021 στη Β. Εύβοια θα μείνει σίγουρα ανεξίτηλη στη μνήμη των κατοίκων της περιοχής και του νησιού. Παρ' ότι δεν είναι η πρώτη φορά που καίγονται εκατοντάδες χιλιάδες στρέμματα στη Β. Εύβοια, η συγκεκριμένη πυρκαγιά είχε αρκετές ιδιαιτερότητες αλλά και ομοιότητες. Μέχρι φέτος οι παλαιότεροι κάτοικοι του νησιού μιλούσαν για την μεγάλη πυρκαγιά του 1977, όταν κάηκαν 300.000 στρέμματα περίπου, στη βόρεια πλευρά του νησιού και θυμούνταν τις μεγάλες καταστροφές που είχαν υποστεί οι κάτοικοι. Καλλιέργειες, ζώα, μελίσσια είχαν παραδοθεί στην πύρινη λαίλαπα. Ακριβώς το ίδιο έργο επαναλαμβάνεται σαράντα τέσσερα χρόνια μετά. Θα λέγαμε ότι είναι μια λογική χρονική περίοδος εμφάνισης πυρκαγιάς σε πυκνό πευκοδάσος, αφού είναι γνωστή η εκδήλωση πυρκαγιών στις μεσογειακές χώρες ανά τακτά

χρονικά διαστήματα λόγω κλίματος, ξηρασίας, ανέμων κλπ. Επίσης, το πεύκο είναι ένα «επεκτατικό-επιθετικό» δένδρο το οποίο διαρκώς εξαπλώνεται και μέσα σε αγροτικές εκτάσεις δημιουργώντας πολλαπλά προβλήματα στους καλλιεργητές.

Στην βόρεια Εύβοια, λοιπόν, το μεγάλο σε έκταση και ηλικία πευκοδάσος πρό-

αυτό αφορά όλο τον ελλαδικό χώρο και όχι μόνο της Εύβοια. Ο κάτοικος της υπαίθρου πρέπει κάθε άνοιξη να «παρακαλάει» τον «κοινοτάρχη» για να καθαριστούν οι αγροτικοί δρόμοι... Δεν είναι, λοιπόν, μόνο άχρηστοι να αντιμετωπίσουν μια πυρκαγιά είναι και ανίκανοι να επιτελέσουν τα βασικά προκαταρκτικά προληπτικά μέτρα. Κατά τ' άλλα, ο Χρυσοχοΐδης δήλωνε αρχές καλοκαιριού ότι είναι έτοιμος ο μηχανισμός. Χαιρετίσματα.

Αλλά ας επανέλθουμε για λίγο στο θέμα του πεύκου και των καλλιεργειών. Όταν η ελληνική ύπαιθρος κατοικούνταν από ένα σημαντικό αριθμό ανθρώπων που ασχολούνταν κυρίως με τη γεωργία και την κτηνοτροφία, υπήρχαν τα περιβόλια περιμετρικά των χωριών και μακρύτερα ήταν τα πευκοδάση, για παράδειγμα. Τα οποία, όμως, ήταν σε καλή κατάσταση λόγω της καθημερινής παρουσίας ανθρώπινης δραστηριότητας και των κοπαδιών. Η εγκατάλειψη της υπαίθρου αυτόματα σήμανε την ακαλλιέργεια των χωραφιών τα οποία με τα χρόνια έγιναν... πευκοδάση. Και το περίφημο Δασαρχείο με τους χάρτες που αναρτά χαρακτηρίζει τις εκτάσεις δασικές. Άρα απαγορεύεται να ξανα-καλλιεργήσεις. Όπως, επίσης, τα Δασαρχεία, στην Εύβοια τουλάχιστον, ουσιαστικά απαγο-

μετά τα πυρπολούσαν. Τώρα την πυρπόληση την έκανε άλλος... Ο Κυρ. Μητσοτάκης, στη συνέντευξη τύπου για τις πυρκαγιές, δήλωσε: «η εντολή της εκκένωσης είναι μία εντολή στην οποία πρέπει να **υπακούσουν** οι κάτοικοι». Είναι σαφές ότι πέραν της κομματικής στρατηγικής και αντιπαράθεσης που αναπτύσσεται μεταξύ των κομμάτων, το Κράτος θέλει να επιβάλει μια συνθήκη που λέει: «όλοι θα υπακούτε ρητά τις εντολές του Κράτους». Ακόμη και όπου η έννοια της συλλογικής συμμετοχής για την κατάσβεση μιας φωτιάς υπάρχει από τότε που υπάρχουν ανθρώπινες δομές, μερικές χιλιάδες χρόνια δηλαδή. Είναι αισιόδοξο ότι στη πλειοψηφία των χωριών οι εντολές για εκκένωση δεν εισακούστηκαν και σε ορισμένες περιπτώσεις οι μπάτσοι έφυγαν άρον-άρον. Όπου έμειναν οι κάτοικοι στα χωριά τους και αυτενέργησαν με δικά τους μέσα, γνώση και εμπειρία, τα χωριά δεν κάηκαν.

Άλλωστε, όπως κατήγγειλε στο Περιφερειακό Συμβούλιο και ο περιφερειάρχης Στερεάς Ελλάδας Φάνης Σπανός, υπήρχε «εντολή μη κατάσβεσης». Δεν γνωρίζουμε τι εντολές υπήρχαν από την κεντρική Διοίκηση· ξέρουμε, όμως, πολύ καλά ότι την αποτυχία-αστοχία των κρατικών δομών έρχονται να την εκμεταλλευτούν οι περιφερειάρχες και δήμαρχοι της περιοχής. Σηκώνοντας λεκτικές παντιέρες προς την κρατική εξουσία ευελπιστούν ότι θα διασφαλίσουν τις ψήφους τους. Και ταυτόχρονα δίνουν τον απαραίτητο χρόνο στη κεντρική διοίκηση για να ανασυνταχθεί και να προγραμματίσει καλύτερα τον τρόπο που θα επαναδραστηριοποιηθεί στη περιοχή. Διότι η απαξίωση προς το Κράτος

*θούν, έτσι ώστε οι εκτάσεις αυτές όντως να κηρυχθούν αναδασωτέες. Από εκεί και πέρα, το ίδιο **το Σύνταγμα επιτρέπει –στο άρθρο 24– εντός δασών, για εξαιρετικές περιπτώσεις**, σπουδαίους λόγους που έχουν να κάνουν με το δημόσιο συμφέρον και την εθνική οικονομία, **να γίνονται παρεμβάσεις**. Δεν χρειαζόταν να καούν τα δάση για να κατασκευαστούν ανεμογεννήτριες. Ανεμογεννήτριες μπορούσαν να φτιαχτούν και μέσα στα δάση, όπως έχουν φτιαχτεί σε πολλά δάση(...) Θέλω να σας πω ότι μου κάνει και πολλή εντύπωση – ίσως δε μου έκανε τόσο εντύπωση, ίσως το περίμενα και σε ένα επίπεδο– το γεγονός ότι συναντήθηκαν διάφορα υπόγεια ρεύματα. Οι αντιεμβολιαστές έσπευσαν αμέσως να μιλήσουν για τις ανεμογεννήτριες ως την πηγή κάθε κακού και να φανταστούν σενάρια όπου θα πάμε να κάψουμε μία έκταση για να την προστατεύσουμε, υποτίθεται, από μία ανεμογεννήτρια. Μα το ακριβώς ανάποδο θα συμβεί τελικά. Το ακριβώς ανάποδο θα συμβεί. Και το Ανώτατο Δικαστήριο, με απόφαση του 2012, έχει προσπαθήσει να ισορροπήσει μεταξύ*

στρέμματα στη Β. Εύβοια, η συγκεκριμένη πυρκαγιά είχε αρκετές ιδιαιτερότητες αλλά και ομοιότητες. Μέχρι φέτος οι παλαιότεροι κάτοικοι του νησιού μιλούσαν για την μεγάλη πυρκαγιά του 1977, όταν κάηκαν 300.000 στρέμματα περίπου, στη βόρεια πλευρά του νησιού και θυμούνταν τις μεγάλες καταστροφές που είχαν υποστεί οι κάτοικοι. Καλλιέργειες, ζώα, μελίσσια είχαν παραδοθεί στην πύρινη λαίλαπα. Ακριβώς το ίδιο έργο επαναλαμβάνεται σαράντα τέσσερα χρόνια μετά. Θα λέγαμε ότι είναι μια λογική χρονική περίοδος εμφάνισης πυρκαγιάς σε πυκνό πευκοδάσος, αφού είναι γνωστή η εκδήλωση πυρκαγιών στις μεσογειακές χώρες ανά τακτά χρονικά διαστήματα λόγω κλίματος, ξηρασίας, ανέμων κλπ. Επίσης, το πεύκο είναι ένα «επεκτατικό-επιθετικό» δένδρο το οποίο διαρκώς εξαπλώνεται και μέσα σε αγροτικές εκτάσεις δημιουργώντας πολλαπλά προβλήματα στους καλλιεργητές.

Στην βόρεια Εύβοια, λοιπόν, το μεγάλο σε έκταση και ηλικία πευκοδάσος πρόσφερε εργασία και ενασχόληση σε πλήθος ρητινοκαλλιεργητών και μελισσοκόμων. Και είναι δύο σημαντικές επαγγελματικές κατηγορίες που «χτυπήθηκαν» από την πυρκαγιά. Παράλληλα, πάνω από το 60% της παραγωγής πευκόμελου στην Ελλάδα προέρχεται από τα μελίσσια της Εύβοιας, πολλά από τα οποία κάηκαν μαζί με άλλα είδη της πανίδας. Αλλά για την κυβερνητική εξουσία –υποτίθεται ότι– αξία έχει μόνο η ανθρώπινη ζωή.

Άρα θα συμφωνήσουμε ότι το πεύκο στη βόρεια Εύβοια προσφέρει εισοδήματα, ομορφιά και αποτελεί μέρος του οικοσυστήματος. Και ταυτόχρονα γνωρίζουμε ότι είναι ταχύκαυστο και επεκτατικό. Συνεπώς

αυτό αφορά όλο τον ελλαδικό χώρο και όχι μόνο της Εύβοια. Ο κάτοικος της υπαίθρου πρέπει κάθε άνοιξη να «παρακαλάει» τον «κοινοτάρχη» για να καθαριστούν οι αγροτικοί δρόμοι... Δεν είναι, λοιπόν, μόνο άχρηστοι να αντιμετωπίσουν μια πυρκαγιά είναι και ανίκανοι να επιτελέσουν τα βασικά προκαταρκτικά προληπτικά μέτρα. Κατά τ' άλλα, ο Χρυσοχοΐδης δήλωνε αρχές καλοκαιριού ότι είναι έτοιμος ο μηχανισμός. Χαιρετίσματα.

Αλλά ας επανέλθουμε για λίγο στο θέμα του πεύκου και των καλλιεργειών. Όταν η ελληνική ύπαιθρος κατοικούνταν από ένα σημαντικό αριθμό ανθρώπων που ασχολούνταν κυρίως με τη γεωργία και την κτηνοτροφία, υπήρχαν τα περιβόλια περιμετρικά των χωριών και μακρύτερα ήταν τα πευκοδάση, για παράδειγμα. Τα οποία, όμως, ήταν σε καλή κατάσταση λόγω της καθημερινής παρουσίας ανθρώπινης δραστηριότητας και των κοπαδιών. Η εγκατάλειψη της υπαίθρου αυτόματα σήμανε την ακαλλιέργεια των χωραφιών τα οποία με τα χρόνια έγιναν... πευκοδάση. Και το περίφημο Δασαρχείο με τους χάρτες που αναρτά χαρακτηρίζει τις εκτάσεις δασικές. Άρα απαγορεύεται να ξανα-καλλιεργήσεις. Όπως, επίσης, τα Δασαρχεία, στην Εύβοια τουλάχιστον, ουσιαστικά απαγορεύουν να κόψεις μισό μέτρο πεύκο που φύτρωσε στο χωράφι σου. Συνεπώς τα Δασαρχεία, ως άμεσες κρατικές μονάδες διαχείρισης του φυσικού πλούτου, φέρουν μεγάλο μέρος της ευθύνης για την πυρκαγιά στην Εύβοια, τουλάχιστον. Δεν έπραξαν προληπτικά τίποτα και απεναντίας όταν κλήθηκαν να ενεργήσουν έλαβαν λαθεμένες αποφάσεις. Σε αυτό το σημείο έχει σημασία να αναφέρουμε ότι μέσω των σχολικών μονάδων, από πολλές δεκαετίες πριν, δίνονταν στους μαθητές πεύκα προς φύτευση. Ακόμα και σε περιοχές που δεν υπήρχαν καθόλου πεύκα, όταν φυτεύτηκαν τα συγκεκριμένα δημιούργησαν με τα χρόνια, λόγω της επιθετικής φύσης του

δουν οι κάτοικοι». Είναι σαφές ότι πέραν της κομματικής στρατηγικής και αντιπαράθεσης που αναπτύσσεται μεταξύ των κομμάτων, το Κράτος θέλει να επιβάλει μια συνθήκη που λέει: «όλοι θα υπακούτε ρητά τις εντολές του Κράτους». Ακόμη και όπου η έννοια της συλλογικής συμμετοχής για την κατάσβεση μιας φωτιάς υπάρχει από τότε που υπάρχουν ανθρώπινες δομές, μερικές χιλιάδες χρόνια δηλαδή. Είναι αισιόδοξο ότι στη πλειοψηφία των χωριών οι εντολές για εκκένωση δεν εισακούστηκαν και σε ορισμένες περιπτώσεις οι μπάτσοι έφυγαν άρον-άρον. Όπου έμειναν οι κάτοικοι στα χωριά τους και αυτενέργησαν με δικά τους μέσα, γνώση και εμπειρία, τα χωριά δεν κάηκαν.

Άλλωστε, όπως κατήγγειλε στο Περιφερειακό Συμβούλιο και ο περιφερειάρχης Στερεάς Ελλάδας Φάνης Σπανός, υπήρχε «εντολή μη κατάσβεσης». Δεν γνωρίζουμε τί εντολές υπήρχαν από την κεντρική Διοίκηση· ξέρουμε, όμως, πολύ καλά ότι την αποτυχία-αστοχία των κρατικών δομών έρχονται να την εκμεταλλευτούν οι περιφερειάρχες και δήμαρχοι της περιοχής. Σηκώνοντας λεκτικές παντιέρες προς την κρατική εξουσία ευελπιστούν ότι θα διασφαλίσουν τις ψήφους τους. Και ταυτόχρονα δίνουν τον απαραίτητο χρόνο στη κεντρική διοίκηση για να ανασυνταχθεί και να προγραμματίσει καλύτερα τον τρόπο που θα επαναδραστηριοποιηθεί στη περιοχή. Διότι η απαξίωση προς το Κράτος είναι διάχυτη σε πάρα πολλούς ανθρώπους και γίνεται εύκολα αντιληπτή μέσω των συνελεύσεων που πραγματοποιούνται στα χωριά.

Ακόμη μια παράμετρος που πρέπει να θιγεί είναι το ζήτημα των ανεμογεννητριών. Δυσκολευόμαστε να πιστέψουμε ότι η πυρκαγιά ήταν εμπρησμός από ενδιαφερόμενες εταιρίες αιολικής ενέργειας, όχι γιατί δεν έχουμε δει βουνά να καίγονται στη νότια Εύβοια και μετά από λίγα χρόνια να κατασκευάζονται αιολικά πάρκα. Αλλά γιατί στη περίπτωση της Β. Εύβοιας η διάβρωση των εδαφών θα είναι τεράστια λόγω της γεωμορφολογίας της περιοχής. Έχει, όμως, μεγάλο ενδιαφέρον να δούμε

πέρα, το ίδιο ***το Σύνταγμα επιτρέπει –στο άρθρο 24– εντός δασών, για εξαιρετικές περιπτώσεις,*** *σπουδαίους λόγους που έχουν να κάνουν με το δημόσιο συμφέρον και την εθνική οικονομία,* ***να γίνονται παρεμβάσεις.*** *Δεν χρειαζόταν να καούν τα δάση για να κατασκευαστούν ανεμογεννήτριες. Ανεμογεννήτριες μπορούσαν να φτιαχτούν και μέσα στα δάση, όπως έχουν φτιαχτεί σε πολλά δάση(...) Θέλω να σας πω ότι μου κάνει και πολλή εντύπωση – ίσως δε μου έκανε τόσο εντύπωση, ίσως το περίμενα και σε ένα επίπεδο– το γεγονός ότι συναντήθηκαν διάφορα υπόγεια ρεύματα. Οι αντιεμβολιαστές έσπευσαν αμέσως να μιλήσουν για τις ανεμογεννήτριες ως την πηγή κάθε κακού και να φανταστούν σενάρια όπου θα πάμε να κάψουμε μία έκταση για να την προστατεύσουμε, υποτίθεται, από μία ανεμογεννήτρια. Μα το ακριβώς ανάποδο θα συμβεί τελικά. Το ακριβώς ανάποδο θα συμβεί. Και το Ανώτατο Δικαστήριο, με απόφαση του 2012, έχει προσπαθήσει να ισορροπήσει μεταξύ της προστασίας της αναδασωτέας έκτασης και της ανάγκης να μην δημιουργήσουμε, ουσιαστικά, ένα κίνητρο σε διάφορους να καίνε εκτάσεις για να μη γίνει κάτι το οποίο φαντάζονται ότι είναι κακό για το περιβάλλον. Δεν θέλουμε να φτάσουμε εκεί. Άρα θα παρακαλούσα πάρα πολύ για το ζήτημα αυτό να έχουμε πολύ πιο καθαρό μυαλό και να επιστρατεύσουμε τη λογική και όχι το συναίσθημα.* ***Οι εκτάσεις κρίνονται αναδασωτέες, δεν αλλάζει ο χαρακτήρας τους.*** *Από εκεί και πέρα, όπως σας είπα, και σήμερα που μιλάμε,* ***δεν χρειάζεται κανείς να κάψει ένα δάσος διότι μπορεί***

χρονικά διαστήματα λόγω κλίματος, ξηρασίας, ανέμων κλπ. Επίσης, το πεύκο είναι ένα «επεκτατικό-επιθετικό» δένδρο το οποίο διαρκώς εξαπλώνεται και μέσα σε αγροτικές εκτάσεις δημιουργώντας πολλαπλά προβλήματα στους καλλιεργητές.

Στην βόρεια Εύβοια, λοιπόν, το μεγάλο σε έκταση και ηλικία πευκοδάσος πρόσφερε εργασία και ενασχόληση σε πλήθος ρητινοκαλλιεργητών και μελισσοκόμων. Και είναι δύο σημαντικές επαγγελματικές κατηγορίες που «χτυπήθηκαν» από την πυρκαγιά. Παράλληλα, πάνω από το 60% της παραγωγής πευκόμελου στην Ελλάδα προέρχεται από τα μελίσσια της Εύβοιας, πολλά από τα οποία κάηκαν μαζί με άλλα είδη της πανίδας. Αλλά για την κυβερνητική εξουσία –υποτίθεται ότι– αξία έχει μόνο η ανθρώπινη ζωή.

Άρα θα συμφωνήσουμε ότι το πεύκο στη βόρεια Εύβοια προσφέρει εισοδήματα, ομορφιά και αποτελεί μέρος του οικοσυστήματος. Και ταυτόχρονα γνωρίζουμε ότι είναι ταχύκαυστο και επεκτατικό. Συνεπώς απαιτούνται ολοκληρωμένες ενέργειες πριν μπούμε σε φάση πυρόσβεσης του πευκοδάσους, διότι εκεί το πλεονέκτημα δεν το έχει ο άνθρωπος. Καθαρισμός δάσους με το πέρας του χειμώνα και απομάκρυνση ξερών κορμών και επικίνδυνων αντικειμένων, κοπή κλαδιών που είναι κοντά στο εναέριο δίκτυο της ΔΕΗ, προσβάσιμοι δασικοί-αγροτικοί δρόμοι είναι μερικά από τα απαραίτητα προληπτικά μέτρα. Από αυτά έγιναν, γίνονται και θα γίνονται ελάχιστα και μόνο κατ' εξαίρεση. Και

του πεύκου και των καλλιεργειών. Όταν η ελληνική ύπαιθρος κατοικούνταν από ένα σημαντικό αριθμό ανθρώπων που ασχολούνταν κυρίως με τη γεωργία και την κτηνοτροφία, υπήρχαν τα περιβόλια περιμετρικά των χωριών και μακρύτερα ήταν τα πευκοδάση, για παράδειγμα. Τα οποία, όμως, ήταν σε καλή κατάσταση λόγω της καθημερινής παρουσίας ανθρώπινης δραστηριότητας και των κοπαδιών. Η εγκατάλειψη της υπαίθρου αυτόματα σήμανε την ακαλλιέργεια των χωραφιών τα οποία με τα χρόνια έγιναν... πευκοδάση. Και το περίφημο Δασαρχείο με τους χάρτες που αναρτά χαρακτηρίζει τις εκτάσεις δασικές. Άρα απαγορεύεται να ξανα-καλλιεργήσεις. Όπως, επίσης, τα Δασαρχεία, στην Εύβοια τουλάχιστον, ουσιαστικά απαγορεύουν να κόψεις μισό μέτρο πεύκο που φύτρωσε στο χωράφι σου. Συνεπώς τα Δασαρχεία, ως άμεσες κρατικές μονάδες διαχείρισης του φυσικού πλούτου, φέρουν μεγάλο μέρος της ευθύνης για την πυρκαγιά στην Εύβοια, τουλάχιστον. Δεν έπραξαν προληπτικά τίποτα και απεναντίας όταν κλήθηκαν να ενεργήσουν έλαβαν λαθεμένες αποφάσεις. Σε αυτό το σημείο έχει σημασία να αναφέρουμε ότι μέσω των σχολικών μονάδων, από πολλές δεκαετίες πριν, δίνονταν στους μαθητές πεύκα προς φύτευση. Ακόμα και σε περιοχές που δεν υπήρχαν καθόλου πεύκα, όταν φυτεύτηκαν τα συγκεκριμένα δημιούργησαν με τα χρόνια, λόγω της επιθετικής φύσης του πεύκου, νέους πευκώνες.

Επίσης, όταν ξεσπούσαν φωτιές και πυρκαγιές οι κάτοικοι των παρακείμενων χωριών ειδοποιούνταν, συνήθως μέσω της καμπάνας της εκκλησίας, για να προστρέξουν για την κατάσβεση. Έπαιρναν μαζί τους μια τσάπα και μετέβαιναν στην πυρκαγιά. Το 2021 το Κράτος δίνει εντολές **εκκένωσης** στους χωρικούς μέσω του 112 και των μπάτσων που εισέβαλαν στα χωριά. Μας θύμισαν ναζιστικά καμιόνια που μπούκαραν στα χωριά τα εκκένωναν και

ρειακό Συμβούλιο και ο περιφερειάρχης Στερεάς Ελλάδας Φάνης Σπανός, υπήρχε «εντολή μη κατάσβεσης». Δεν γνωρίζουμε τί εντολές υπήρχαν από την κεντρική Διοίκηση· ξέρουμε, όμως, πολύ καλά ότι την αποτυχία-αστοχία των κρατικών δομών έρχονται να την εκμεταλλευτούν οι περιφερειάρχες και δήμαρχοι της περιοχής. Σηκώνοντας λεκτικές παντιέρες προς την κρατική εξουσία ευελπιστούν ότι θα διασφαλίσουν τις ψήφους τους. Και ταυτόχρονα δίνουν τον απαραίτητο χρόνο στη κεντρική διοίκηση για να ανασυνταχθεί και να προγραμματίσει καλύτερα τον τρόπο που θα επαναδραστηριοποιηθεί στη περιοχή. Διότι η απαξίωση προς το Κράτος είναι διάχυτη σε πάρα πολλούς ανθρώπους και γίνεται εύκολα αντιληπτή μέσω των συνελεύσεων που πραγματοποιούνται στα χωριά.

Ακόμη μια παράμετρος που πρέπει να θιγεί είναι το ζήτημα των ανεμογεννητριών. Δυσκολευόμαστε να πιστέψουμε ότι η πυρκαγιά ήταν εμπρησμός από ενδιαφερόμενες εταιρίες αιολικής ενέργειας, όχι γιατί δεν έχουμε δει βουνά να καίγονται στη νότια Εύβοια και μετά από λίγα χρόνια να κατασκευάζονται αιολικά πάρκα. Αλλά γιατί στη περίπτωση της Β. Εύβοιας η διάβρωση των εδαφών θα είναι τεράστια λόγω της γεωμορφολογίας της περιοχής. Έχει, όμως, μεγάλο ενδιαφέρον να δούμε τί απάντησε ο Κυρ. Μητσοτάκης σε σχετική ερώτηση: *«Αυτή τη συζήτηση. Είναι παντελώς ανυπόστατη. Και είναι ανυπόστατη για τον απλούστατο λόγο ότι το Σύνταγμα* ***επιτάσσει μια καμένη έκταση να κηρυχθεί άμεσα αναδασωτέα.*** *Πράγμα το οποίο θα συμβεί με Πράξη Νομοθετικού Περιεχομένου για τις εκτάσεις αυτές, η οποία θα εκδοθεί σήμερα. Θα συντμήσουμε μάλιστα και τις προθεσμίες που προβλέπει το Σύνταγμα και ο σχετικός Νόμος για τις διοικητικές πράξεις που πρέπει να εκδο-*

μία έκταση για να την προστατεύσουμε, υποτίθεται, από μία ανεμογεννήτρια. Μα το ακριβώς ανάποδο θα συμβεί τελικά. Το ακριβώς ανάποδο θα συμβεί. Και το Ανώτατο Δικαστήριο, με απόφαση του 2012, έχει προσπαθήσει να ισορροπήσει μεταξύ της προστασίας της αναδασωτέας έκτασης και της ανάγκης να μην δημιουργήσουμε, ουσιαστικά, ένα κίνητρο σε διάφορους να καίνε εκτάσεις για να μη γίνει κάτι το οποίο φαντάζονται ότι είναι κακό για το περιβάλλον. Δεν θέλουμε να φτάσουμε εκεί. Άρα θα παρακαλούσα πάρα πολύ για το ζήτημα αυτό να έχουμε πολύ πιο καθαρό μυαλό και να επιστρατεύσουμε τη λογική και όχι το συναίσθημα. ***Οι εκτάσεις κρίνονται αναδασωτέες, δεν αλλάζει ο χαρακτήρας τους.*** *Από εκεί και πέρα, όπως σας είπα, και σήμερα που μιλάμε,* ***δεν χρειάζεται κανείς να κάψει ένα δάσος διότι μπορεί να κατασκευάσει κανείς μία ανεμογεννήτρια ήδη μέσα σε ένα δάσος».***

Εάν καταλαβαίνουμε καλά, ο πρωθυπουργός είναι ξεκάθαρος δηλώνοντας ότι και αναδασωτέες θα χαρακτηριστούν οι εκτάσεις και με ανεμογεννήτριες. Σε αυτή την περίπτωση, απλά θα πούμε ότι τα πολλά λόγια είναι φτώχεια. Όπως απέδειξαν με έμπρακτη αυταπάρνηση και αλληλεγγύη εκατοντάδες άνθρωποι, κάτοικοι και μη της περιοχής. Για κοπιάστε!

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας